

IDEA
ဇော်ကောင်းစာပေ

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

မိမိသောက

ရုပ်ကားဆိုးခေါ်ရက္ခစိုး

အပါအဝင်

၈၅၅၀၀၀၀၀၀

BURMESE
CLASSIC

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)၊ မကွေးညိုပိမ့်၊ ကျော်မင်းနိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်း၊ ဩဇာသ
ဇော်ကောင်းစာပေ၊ ဧည့်သည်များ၊ မြဘုန်းထက်၊ နန်းရွှေရည်၊ မိသန်းဦး

စီစဉ်သူ   ☐   ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ်   ☐   ၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်ရေ   ☐   ၅၀၀
- မျက်နှာဖုံး   ☐   မြတ်မင်းဟန်
- ကွန်ပျူတာစာပီ   ☐   Maw Maw (New Idea)
- အတွင်းဖလင်   ☐   Eagle

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်

(ဦးဝေလှိုင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၂၃၈)

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြဲ) (၀၀၄၃၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ညှိနှိုင်းမောင်(သန်လျင်)

ရုပ်ကဆိုဒ်(ခေါ်)ရုက္ခစိုးအပါအဝင်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ/

မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)။-ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၆။

၂၃၄-စာ ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) ရုပ်ကဆိုဒ်(ခေါ်)ရုက္ခစိုးအပါအဝင်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

မာဏိကာ

စဉ်   အကြောင်းအရာ   စာမျက်နှာ

- ၁။ ရုပ်ကဆိုဒ်(ခေါ်)ရုက္ခစိုး
မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)   ၁
- ၂။ ခွေရူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်
မကွေးညှိစိန်   ၂၄
- ၃။ သို့လော . . . သို့လော
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း   ၃၉
- ၄။ ကြမ္မာဟုလည်း မမည်သာ
ဇေယျမင်းသျှင်   ၆၇
- ၅။ နှလုံးသားလွင်ပြင် ငွေစင်ပန်းအိုး
မြဘုန်းထက်   ၁၀၄
- ၆။ ကာမဂုဏ်ညွတ်ကွင်း မသက်ဆင်းလိုတော့ပြီ
ကျော်မင်းနိုင်   ၁၃၈
- ၇။ ကြေကွဲသော နှလုံးသားမှ အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးများဖြင့်
နှန်းရွှေရည်   ၁၇၃
- ၈။ စိတ္တဇအလွမ်းသမား၏ ဂန္ထီရချစ်သူ
ဖိုးသန်းဦး   ၁၈၈
- ၉။ ရွှေငါးငွေငါး သူတော်စကား
ဖိုးသူတော်ကြာပေါ်   ၂၀၃
- ၁၀။ စွဲဆွဲကွဲပြဲ
မြသီသ   ၂၁၃

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာ့
အမွေအနှစ်
အနုပညာ

တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ ဆရာမှိုင်းက ဂန္တီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေ ရေးနေတော့ ဆရာ ရေးလိုက်ရင် ဒီဇာတ်လမ်းက ပိုခံစားလို့ ကောင်းမှာခင်ဗျ”

“ပြောဗျာ ... စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းရင်လည်း ဝတ္ထုအဖြစ် ပုံဖော်ရတာပေါ့”

အဲဒီလိုနဲ့ စာရေးဆရာ မောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ) က ကျွန်တော့်ကို အောက်ပါ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလေရဲ့။

[၂]

[၁]

တစ်နေ့သောအခါ စာရေးဆရာ မောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ) က ကျွန် တော့်ကို ထူးဆန်းသောစကားတစ်ခွန်း ပြောလာခဲ့သည်။

“ဆရာမှိုင်း ...”

“ဗျာ ... ဆရာစိန်လှိုင်”

“မျောက်နဲ့တူတဲ့ သစ်ခုတ်သမားကို ဆရာမြင်ဖူးသလား”

“သစ်ပင်ပေါ်မှာ မျောက်တစ်ကောင်လို လွှဲခိုခုတ်တဲ့ သစ်ခုတ် ရဲရင့်ကျွမ်းကျင်သူမျိုးတော့ မြင်ဖူးတယ် ... ဆရာစိန်”

“မဟုတ်သေးဘူး ... ဆရာ။ သစ်ခုတ်သမားကိုယ်တိုင်ကိုက လူ နဲ့မတူဘဲ မျောက်ဝံအတိုင်း ဖြစ်နေတာမျိုးပါ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်သိရင်းနှီးခဲ့ရပြီး ကျွန်တော့်မျက်စိ ရှေ့မှောက်မှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရတာဗျ။ ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်

ကျွန်တော်တို့နေတာ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ (...) ရပ်ကွက် ဆရာမှိုင်းရဲ့။ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်ကြီးဟာ လူချမ်းသာ၊ လူကုတ်၊ ပညာ တတ်များ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ အခြေချမှီတင်းနေထိုင်ရာ မြို့နယ် ကြီးဖြစ်ပါသော်လည်း ...

ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့ (...) ရပ်ကွက် ဝန်းကျင်ကတော့ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတွေအများစု နေထိုင်သည့် တောမကျ မြို့မကျ ရပ်ကွက်လေးပေါ့ဗျာ။

နေ့စားအလုပ်သမား၊ ဆိုက်ကားသမား၊ ပျံကျစေ့သည်၊ ကြံ ရာကျပန်းလုပ်သူများနဲ့ မိုးလင်းကမိုးချုပ် မနက်စာ၊ ညစာကို အလှူမိ ဖို့ ပြေးလွှားရုန်းကန် ရှာဖွေကြရသည့် (၂၄) နာရီ ချွေးစိရွံ့ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ပါ။

❁ မောင်ညိုမြိုင်(သန်လျင်)

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ပဲပြုတ်သည် မဒေါင်းည ဆိုသူ မီးဖွားခဲ့တယ်။ လက်သည်က ဒေါ်ကုလားမည်းဆိုသည့် မိန်းမကြီး ရယ်ခင်ဗျ။

လက်သည် ဒေါ်ကုလားမည်းဟာ မဒေါင်းညရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ချွေး ဒီးဒီးကျ ခက်ခက်ခဲခဲ မီးဖွားပေးနေရတယ်။ မဒေါင်းညလည်း မောဟိုက် ပန်းလျနေပြီ။

ကလေးက မမွေးနိုင်ဘူး။

ကိုယ်ဝန်က (၁၀) လကျော်နေတာ။ ဆင်းရဲလွန်းတော့ ဘယ် ဆေးရုံဆေးခန်းမှ မပြုနိုင်ဘူး။ အချိန်မပေးနိုင်တာလည်း ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ခုပေါ့လေ။

ကိုယ်ဝန်ကြီးကလည်း နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်ဘူး။ မသိ ရင် အမြွှာပူးမွေးမှာလား ထင်ရဲ့။ ဒေါ်ကုလားမည်းရဲ့ လက်သည်ဘဝ သက်တမ်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက် မီးဖွားပေးရတာ နာရီဝက်မကြာပါဘူး တဲ့။

ခုဟာက နှစ်နာရီ ညှစ်အော်နေလို့ သူ့ရော၊ ကိုယ်ပါ ချွေးရွဲနစ် ငြိုး ခြေကုန်လက်ပန်းကျ ဖြစ်နေပြီ။ မမွေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါ အောက်ကို ခွဲရင်ခွဲ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အပေါ်ဗိုက်ကို ခွဲမွေးမှ လူကြီးရော၊ ကလေးပါ အသက်ရှင် ရမည့် အခြေအနေမှန်း သဘောပေါက်ပြီး မဒေါင်းညရဲ့ယောက်ျား ကိုဂျိုးစုန် ကို ခေါ်ပြောရရော။

“ဂျိုးစုန်”

“ဗျာ ... အမေမည်း ... ကျွန် ... တော့ ... မိန်းမ ...”

“ကားသွားခေါ်တော့”

“ခင်ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... အမေမည်း ... ဟင် ...”

“မွေးရ ခက်နေတယ်။ ကြာရင် မလွယ်ဘူး။ ဆေးရုံကို အချိန်မီ ရောက်မှဖြစ်မယ်။ သွား ... ကားသွားခေါ်”

မီးနေအကူ အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမသားများရော၊ ကျွန်တော်တို့ ချီးချီးစုန်ရဲ့ မိတ်ဆွေများပါ စိုးရိမ်ကုန်ကြတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒါ ကျွန်တော်က ကားပြေးခေါ်တယ်။ ဒီမှာ ကိုဂျိုးစုန်က နှင်သာပြည့်စုံဘုရားကျောင်းက ဆရာတော်ဦးသီလထံ သွားပြီး အကျိုး အကြောင်း သွားပြောတယ်။

ကျွန်တော် ကားရှာရလို့ သူတို့အိမ်ရှေ့ရောက်ချိန်မှာ အိမ်ထဲက ဆရာတော်ဦးသီလ ပြန်ကြွသွားတာ မြင်ရသလို ကိုဂျိုးစုန်ရော၊ အိမ်နီး နားချင်းများရဲ့ ပြုံးရွှင်ရယ်မောသံကိုလည်း ကြားရမြင်ရတော့တာပဲ။

“ကိုစုန် ... ကားရောက်ပြီ”

“မလိုတော့ဘူး ... ကိုစိန်လှိုင်ရေ၊ ခင်ဗျားနမ မီးဖွားပြီးပြီ”

“ဟေ ... စောစောတုန်းကတော့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... စောစောတုန်းက အခြေအနေမကောင်းဘူး။ ခင်ဗျား ကားသွားရှာနေတုန်း ကျွန်တော် ဆရာတော်ဦးသီလကို ပင့် လို့ အကူအညီတောင်းရော ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဘုရားစင်အောက်ကနေ ချိတ်ရွတ်၊ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ရွတ်ပြီး ဆရာတော်ရဲ့ ရေမန်းကို ယူတိုက်ချ၊ သပ်ချ၊ တောက်ချလိုက်တာ မဒေါင်း မွေးပြီဗျာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“တော်သေးတာပေါ့ ... ကိုစုန်ရော။ ဒါနဲ့ မိန်းကလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား ကိုစုန်”

“ယောက်ျားလေးဗျာ ... ကိုစိန်လှိုင်ရ။ ဟား ... ဟား ... ဟား”

“အားကိုးရပြီပေါ့ ... ကိုစုန်ရော ... ဟင်”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ...”

နောက်ဆုံး ကားသမားကို ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြော ပြပြီး စရိတ်အနည်းငယ်ပေးလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရတော့တယ်။

အချို့ကလည်း မျောက်ပွဲအကြည့်ဆုံလို့ စိတ်စွဲလမ်းပြီး သန္ဓေ
နီထိပါတာလို့ ပြောကြသလို ...

ဘဝကံကြမ္မာဝင်ကြွေးလို့ ဝေဖန်သူလည်း ရှိသပေါ့လေ။ ဒီလိုနဲ့
အရွယ်ရောက်လာခဲ့တယ်။ လူနဲ့မတူပါဘူး ... ဆရာရယ်။ မျောက်ဝံလို
ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့။ မျက်နှာက ကြီးလေ မျောက်မျက်နှာနဲ့တူပြီး အရုပ်
ဆိုးရှာတယ်။

ဝမ်းသာဖို့ကောင်းတာက သူ လူစကားပြောနိုင်တာပဲဗျ။ သူ့ကို
ခွပ်ကဆိုးလွန်းလို့ မောင်ကံကောင်းအမည်ပေးခဲ့ရာက အမည်ရင်းပျောက်ပြီး
'ရှုပ်ကဆိုး'လို့လည်း ခေါ်ကြသလို ...

'ရှုက္ခရီး' လို့လည်း ခေါ်ကြလေရဲ့ဗျာ။

သူတို့မိသားစုရဲ့ ဘဝကံကြမ္မာက ဆိုးရှာတယ် ... ဆရာမိုင်းရာ။
ကလေးမောင်ကံကောင်း(ခေါ်) ရှုပ်ကဆိုးလေး ကျောင်းနေရမည့်အရွယ်
ရောက်တော့ သူ့အဖေ ကိုဂျိုးစုန် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။

ဘာရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်မှန်း မသိဘူး။

ဆင်းရဲသားရောဂါလား၊ သွေးတိုးလား၊ လေငန်းလား၊ လူပြုစား
လို့လား ... ဘာမှန်းမသိဘူး။ အိပ်ပျော်ရင်း ကွယ်လွန်သွားရတာ။

အဲဒါ မဒေါင်းညကပဲ ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး သင်းကလေးကို လူဖြစ်
အောင်မွေးလို့ မူလတန်းကျောင်းမှာ ထားရတယ်။

ကျောင်းမှာလည်း ကလေးတွေက စကြ၊ နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြ
ဆုံးဗျာ။ 'ရှုပ်ကဆိုး' 'ရှုပ်ကဆိုး' နဲ့ ဝိုင်းခေါ်ကြတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမများ
က အဲဒီလို မခေါ်ရဘူးလို့ တားမြစ်လည်း မရဘူး။

ကျောင်းမှာလည်း 'ရှုပ်ကဆိုး'၊

အရပ်ထဲမှာလည်း 'ရှုပ်ကဆိုး' လို့ ခေါ်ကြတာပဲ။

ရှုပ်ကဆိုး ... မောင်ကံကောင်းကလည်း စိတ်မဆိုးဘူး။ ရယ်
အားပြီး ပြောသမျှကို ခံရှာတော့ သူ့ကို အများက ခင်ကြတယ်ဗျ။

သူ့မှာ ထူးခြားသည့်ဝါသနာတွေ ပေါ်လာပါရော ... ဆရာရေး
ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်မှာနေရင် ပုံတွေဆွဲပါရော။ သူက ပန်းချီဆွဲ၊ ပုံဆွဲ
ဝါသနာပါတယ်ဗျာ။

[၃]

ဒီမှာ ပြဿနာက မွေးလာသည့်ကလေးပဲ။ ကလေးက ငိုလည်း
မငိုဘူး။ ထူးဆန်းတာက ကလေးရဲ့ရှုပ် မျက်နှာရှုပ်ရည်က လူနဲ့မတူဘဲ
မျောက်တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်ခွက်နဲ့ လုံးဝနီးပါး တူနေလို့ဗျာ။

မကြာပါဘူး ... မဒေါင်းည လူမမွေးဘဲ မျောက်ကလေးမွေးတယ်
လို့ ပြောစမှတ် ပြုရသလိုဖြစ်ရော ... ဆရာရေ။

ကလေးရဲ့ ခြေဖဝါး လက်ဖဝါးလေးတွေက မျောက်လက်၊ မျောက်
ခြေဖဝါးအတိုင်း နီးပါးပဲ။

ငိုလျှင်လည်း လူကလေးငိုသံနဲ့ မတူဘူး။ မျောက်ပေါက်စလေး
ညည်းအော်သံလိုပဲ။ မိခင်နို့ကို တဖြုတ်ဖြုတ်စို့နေပုံက သနားစရာလေးဗျာ။
ဆံပင်ကလည်း နီတာရဲ့နဲ့။

အချို့က ဝင်စားတာလို့ ပြောကြတယ်။

www.burmeseclassic.com

၈ ❀ မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)

သူ့ဆွေတဲ့ပုံ ပန်းချီလက်ရေးမှုကို ကြည့်လိုက်ရင် သစ်ပင်အမြင့် ကြီးတွေရဲ့ပုံ၊ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းမှာ လူလိုမျောက်လို တွဲလောင်းခိုနေပုံ၊ ငှက် တွေ နားနေသည့်ပုံ၊ သစ်ပင်ခုတ်နေသည့်ပုံ။ အဲဒါတွေချည်းလိုလို နေ့တိုင်း ဆွဲတာခင်ဗျ။

ကြည့်စမ်း... ဆရာမိုင်းရယ်။

ကလေးဘဝအရွယ်နဲ့ သစ်ပင်ကြီးငယ်များအပေါ်ကို တက်သွား ပုံနယ် ဝိဘိမျောက်တစ်ကောင် ပြေးတက်သွားသလိုပဲဗျာ။ လျင်လည်းလျင်၊ မြန်လည်းမြန်ပဲ။

တော်ရုံသစ်ကိုင်းများကိုဗျာ... လက်နဲ့ကိုင်ပြီး တွဲလဲခိုနေတာ နယ်... မျောက်တစ်ကောင်အတိုင်းပဲ။ အဲဒါ အမြင့်ကနေ ကိုင်းဖျားကို ခိုပြီး ခုန်ချလိုက်ရင် မြေပြင်ပေါ်ကို ကြောင်ကျ၊ မျောက်ကျဗျ။ ဘာမှမဖြစ် ဘူး... သိလား။

နောက်ဆုံး သူ စတုတ္ထတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ လူကောင် က အကြီးမြန်သကိုးဗျ... ရှက်လို့တဲ့။ ဒါနဲ့ ကာလသားပေါက် အရွယ် ရောက်လာရော ဒီပြင်အလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဗျာ။

သစ်ခုတ်ပုဆိန်တစ်လက် ရအောင်ရှာပြီး ကြိုးတစ်ခွေနဲ့ သစ်ပင် ခုတ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်လို့ သူ့မိခင်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရှာတယ်။

သစ်ပင်ခုတ်ရာမှာလည်း ကျွမ်းကျင်သလား မမေးနဲ့။ အဖော်မလို ဘူး။ မနီလာကြိုးနှစ်ခွေနဲ့ အိမ်ပေါ်၊ ဓာတ်ကြိုးပေါ် လုံးဝမကျအောင် ခုတ် တာ။

ပြောရင် ယုံပါ့မလား မသိဘူး။

သစ်ကိုင်းဘယ်လောက်မြင့်မြင့် အဲဒီသစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ကျွမ်းဘား သမား လမ်းလျှောက်သလို ဘယ်ဟာမှ မကိုင်ဘဲ လမ်းလျှောက်ရဲတယ်။ သူ သစ်ပင်ခုတ်ရင် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ရပ်ကြည့်၊ မော့ကြည့်၊ ငေး ကြည့်ရတယ်ဗျာ။

သစ်ကိုင်းပေါ်ကို ပုဆိန်ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်တယ်။

ရုပ်ကဆိုး(ခေါ်)ရက္ခစိုး ❀ ၉

သစ်ကိုင်းကို ခြေနှစ်ဖက်နဲ့ချိတ်ပြီး တွဲလောင်းခိုလို့ ခုတ်တယ်။ ကြိုးထိပ်မှာ 'ခဲ' လုံးချည်ပြီး ဒီကိုင်း၊ ဟိုကိုင်း ကြိုးပစ်ချိတ်လို့ ဒီအပင် ကနေ ဟိုအပင်ကို ခဲကြိုးလှမ်းပစ်ချိတ်လို့ ပတ်မိတာနဲ့ မျောက်လွှဲကျော် နွယ်ကြိုးကိုင်လွှဲသလို လွှဲပြီး ကူးတာ၊ ခုတ်တာ။

အောက်ကကြည့်နေသူ၊ မြင်ရသူများ ရင်တမမပေါ့ဗျာ။ သူက တော့ မတုန်လှုပ်ဘူး။ ဘားကျွမ်းကစားနေသလို လုပ်ပြီး ခုတ်တာ။

အဲဒါ သစ်ပင်ခုတ် နိုင်နင်းလွန်းလို့၊ သစ်ပင်မှန်ရင် ဘာပင်မှ မကြောက်လို့ 'ရက္ခစိုး' လို့ အမည်သစ်တပ်ပေးကြပါရောဗျာ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ရုပ်ကဆိုး (ခေါ်) ရက္ခစိုးက သစ်ပင်ခုတ်ခါ နီးရင် သစ်ပင်များရဲ့ အပိုင်အဆိုင်များကို လက်ဖက်တစ်ပွဲနဲ့ ဖယောင်းတိုင် မီးထွန်းပူဇော်ပ၊ သ အခွင့်တောင်းပြီးမှ ခုတ်တာဗျာ။

ဘယ်သစ်ခုတ်သမားမှ ခုတ်လို့မရသည့် သစ်ပင်၊ မခုတ်ရသည့် သစ်ပင်မှန်သမျှ နောက်ဆုံး ရုပ်ကဆိုးကို လာရောက်အကူအညီ တောင်းရ တာချည်းပဲ။

ထုံးစံအတိုင်း ရုပ်ကဆိုးက ကန်တော့ပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲပေးပြီး ခုတ် တော့တာပဲ။ ခါချည်ကောင်ရှိရင် ခါချည်ကိုင်းကို အလျင်ရှင်းပစ်တယ်။ ခါချည် တို့၊ ပုရွက်နီတို့ ဘယ်ကိုင်းကထွက်သလဲ။

www.burmeseclassic.com

ထွက်တဲ့အပေါက်မှန်သမျှ ရွံ့နဲ့လိုက်ပိတ်ပြီးမှ ခုတ်တာ။ တစ်ခါ တစ်ခါ အပေါက်ကို အဝတ်နဲ့ခုတ်ပြီး ဖင်ထိုင်ခုတ်တာ။

မလွဲသာလို့ ခါချဉ်အုံက သူ့ပေါ် ပြုတ်ကျခဲ့ရင်လည်း လုံးဝကို မပွတ်ဘူး။ ခါချဉ်အုံကိုကံခံပြီး ခုတ်တာဗျ။

“ရုပ်ကဆိုး”

“ခင်ဗျာ ... ဘကြီးစိန်”

“ခါချဉ်တွေအများကြီး ဝိုင်းကိုက်တာ မနာဘူးလား”

“မနာပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ရုပ်ကဆိုးရာ။ ပုရွက်နီတို့၊ ပသန်တို့၊ ပထုပ် ပနီတို့ ကိုက်ရင်ရော မနာဘူး။ မရောင်ဘူးလားကွ”

“နာလည်းမနာဘူး၊ ရောင်လည်းမရောင်ဘူးဗျ”

“အဆိပ်ပြင်းတယ်လေကွာ”

“ဘကြီးမယုံရင် ကြည့်ဗျာ ... ဟောဒီမှာကြည့် ...”

ကျွန်တော်တို့က မယုံလို့မေးတာကို ရုပ်ကဆိုးက လက်တွေ့ပြ ပါရော ... ဆရာမိုင်းရေ။ ပုရွက်ဆိတ်အနီကောင်တွေ ဘယ်လောက် အဆိပ် ပြင်းသလဲဗျာ ... ဟင်။

အဲဒါ ပုရွက်ဆိတ်အနီ အုံကျင်းထဲကို လက်ထိုးနှိုက်ပြီး အကိုက် ခံတယ်ဗျာ။ သူ့လက်ပေါ်မှာ ပုရွက်ဆိတ်အနီကောင်တွေ မနည်းဘူး။ ဝိုင်း ကိုက်ကြတာ။

ကြည့်စမ်း ...။ သင်းက အပြုံးမပျက်ဘူး။ မတွန့်ဘူး။

ပြီး ... ပသန်လို့ခေါ်တဲ့ အဆိပ်ပြင်း၊ မည်းမည်းအကောင်တွေကို သူ့ရင်ဘတ်နဲ့ ပခုံးပေါ်တင်ပြီး အကိုက်ခံပြုတယ်။

ဆရာမိုင်းလည်း သိပါတယ်ဗျာ။ ပသန်တို့၊ ပထုပ်ပနီတို့ ကိုက်ရင်၊ တုပ်ရင် လူအိပ်ရာထဲလဲပြီး ဖျားရော။ မျက်လုံးခွဲကို ကိုက်လိုက်ရင် မျက်လုံး မျက်နှာ ရောင်အမ်းပြီး မျက်လုံးပိတ်လို့ သေမတတ်အော်ရတာ။

အခန့်မသင့်လို့ ကောင်ရေများများ အကိုက်ခံရရင် အဆိပ်မိဖျားပြီး သေရောဗျ။

ကြည့်ဗျာ ...

ကျွန်ုပ်တို့ကောင် ရုပ်ကဆိုး (ခေါ်) ရုက္ခစိုးက ပျားအုံကို မီးမမြှိုက် ဆဲနဲ့ မျက်နှာအဝတ်မစည်းဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်း လက်နဲ့ ဖြုတ်တာ၊ ဖြတ်တာ။

ပျားအုပ်ကြီးက သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ဦးခေါင်း၊ သူ့ကျောပြောင် ခန္ဓာ တို့ကို ဝိုင်းတုပ်ကြတာ။ သင်းက အရေးမလုပ်ပေါင်ဗျာ။ အဲဒီကစပြီ ရုပ် ကဆိုး အဆိပ်ပြီးမှန်း သိရပါရောလား။

အဲဒါ ပျားရည်စစ်စစ်လိုချင်ရင် ရုက္ခစိုး (ခေါ်) ရုပ်ကဆိုးဆီမှာ တိုင်းရင်းဆေးဆရာတွေ မှာရတယ်။ ဈေးကောင်းရတယ်။ ရသမျှ မိခင်အို တြီးကို အပ်တယ်။

မိခင်ဒေါ်ဒေါင်းညကလည်း သူ့သားလေး ကုသိုလ်ရအောင်၊ နောင် ဖြစ်လေရာဘဝ ဒီလို အရုပ်ဆိုးလူမဖြစ်ရအောင် ကုသိုလ်ဒါနပြု ဆုတောင်း တယ်။

ချမ်းသာပြည့်စုံ ဓမ္မာရုံရဲ့ အပတ်စဉ် အလှူစာရင်းမှာ ဒေါ်ဒေါင်း ညနဲ့ သူ့သားရုက္ခစိုးတို့ရဲ့ အလှူငွေစာရင်းက အမြဲတမ်း ရှေ့ဆုံးကဗျ။

အဲဒါ ဥပသကာဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့ရဲ့ ကောင်းမှုဒါနကို အသံချဲ့စက်နဲ့ အော်ပြီး ချီးကျူးသာစု ခေါ်ပေးရတယ်။

အဲဒါ ရုက္ခစိုးက ကျွန်တော်ကို ပြောသေးတယ်။

“ဘကြီးစိန်လှိုင် ...”

“ဘာတုံး ... ရုက္ခစိုးရ”

“သိပ်လည်း အော်ပြီး မချီးကျူးပါနဲ့ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ... ရုက္ခစိုးရ။ မင်းရဲ့အလှူ။ မင်းတို့သားအမိရဲ့ အလှူဒါနက သာမညောင်ညမဟုတ်ဘူး။ သက်စွန့်ဆံဖျားလုပ်ပြီး ရတဲ့ လုပ်အားခကို မတွန့်မတိုလှူတဲ့ အလှူလေကွာ ရုက္ခစိုးရ။ နေပါဦး ... မင်းက အဲဒီလို ချီးကျူးအော်ပြောရတာကို ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ရှက်လို့”

“ဟေ ...”

“မင်းတို့လည်း ကျွမ်းကျင်တဲ့ သစ်ခုတ်သမားတွေပါကွ။ ဘာလို့ သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုး ဖြစ်ရတာတုံးကွ”

“ကြောက်စရာကောင်းတယ် ... ဘကြီးရ”

“ဟ ... ဘယ်လိုကြောက်စရာ ကောင်းလို့တုံး။ ပြောပြပါဦး”

“ဟို ... ဟို ... သစ်ပင်ပေါ်မှာ ... ဟို ... ဟို ... အကောင် နို့တယ်”

“ဘာကောင်တုံး ... မောင်စိန်ရ၊ ရှင်းအောင်ပြောပါ”

“မကောင်းဆိုးဝါးကောင်”

“ဟေ ... မကောင်းဆိုးဝါး ... ဟုတ်လား”

“အင်းဗျ ...”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘကြီးစိန်လှိုင်။ ကျုပ်လည်း ကြုံခဲ့ရတယ်”

လက်ကျိုးမြဲကြီးကလည်း ဝင်ထောက်ခံတယ်ဗျာ။

“လုပ်ပါဦး ...။ ဘယ်လို ကြုံတာတုံး”

“ဘကြီး ပြောရင် ယုံမလားမသိဘူး။ သစ်ကိုင်းကို ခုတ်နေရင်း နောက်ကျောကို လက်နဲ့ လာပုတ်တယ်”

“ဟေ ...”

“ပြီး ... ဟင်း ... ဟင်းနဲ့လုပ်ပြီး တောက်ခတ်တယ်”

“အမြင်မှောက်၊ အာရုံမှောက်တာများလားကွာ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ လက်နဲ့ ခုတ်နေတုန်း နောက်ကနေ ဆွဲ သလို လုပ်တယ်။ ခုတ်ချက်လွဲအောင် တွန်းတယ်။ ကျုပ်တို့က ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ခုတ်ရော ခေါင်းမူးသလိုလို၊ တွန်းချင်ရသလိုလိုဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် တနေ ပြုတ်ကျ ခြေကျိုးလက်ကျိုးဘဝ ရောက်ရတာပဲ”

သူတို့ပြောပြချက် ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်သလား မသိ။ လေး ယောက် ခြေလက်ကျိုးဘဝ ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံး သစ်ခုတ်သမား လူကြမ်းတစ်ယောက်ကတော့ သစ်ပင်ခုတ်ရင်း အပေါ်မှာ ဆဲရေးတိုင်းထွာ လုပ်တယ်။

[၅]

တစ်ခါမှာပေါ့ဗျာ ... မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရပ်ကွက်တစ်ခုက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ့ဗျာ။ တိုက်ဆောက်မည့်အိမ်ရဲ့ ခြံဝင်းအဝမှာ ရှိနေ တာ။

သစ်ခုတ်သမားငါးဦး ငါးကြိမ် တက်ခုတ်ကြတယ်။

လေးဦးတိတိ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျပြီး ခြေကျိုးလက်ကျိုး ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။

သူတို့လည်း ရပ်တကာလှည့် သစ်ပင်ခုတ်စားနေတဲ့ ကျွမ်းကျင် သစ်ခုတ်သမားတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကုက္ကိုပင်ကြီးကို လုံးဝ ခုတ်လို့မရဘူး။

အဲဒါ မေးကြည့်ဖူးတယ်။

“မောင်စိန်တို့၊ မြဲကြီးတို့ ...”

“ခင်ဗျာ ... ဘကြီးစိန်လှိုင်”

၁၄ ❀ မောင်ညိုစိုင်း(သန်လျင်)

နောက်ဆုံး 'အား' ဆိုတဲ့အသံကို ကြားရပြီး သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ ဇက်ကျိုးသေပါရောဗျာ။

မူးပြီးကျသလား၊ ချော်ကျသလား ... တစ်ခုခုပဲဗျ။

အဲဒီ အဓိကရ သစ်ပင်ကြီးကို မောင်ရုက္ခစိုး ခုတ်မယ်လို့ စရန်ယူလိုက်ရော မိခင်လုပ်သူ မျက်လုံးပြူးပါရောဗျာ။

“သား ... လူလေး ... မခုတ်နဲ့”

“ခုတ်မယ် ... အမေ။ ကျုပ် စရန်ယူပြီးပြီ”

“မခုတ်ပါနဲ့ ... သားရယ်။ စရန်ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ နာမည်ဆိုးနဲ့ သတင်းကြီးနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးပါ သားရဲ့။ ငါ့သား အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ ... သားရယ် နော်”

“ကျုပ် ကြိုက်ချေးလည်း ရထားတာ ... အမေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်။ ငါ့သားတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အမေ ရင်ကျိုးရပါမယ် ... သားရဲ့”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ... အမေရာ ဖြစ်ပါတယ်ဗျ”

အမေလည်း တားလို့မရဘူး။ အရပ်ထဲက လူတွေလည်း တားလို့မရဘူး”

နောက်နေ့လည်းရောက်ရော ရုက္ခစိုးက အမေလုပ်သူကို ဦးချကန်တော့တယ်။ ဘုရားကို ဦးချကန်တော့တယ်။ ပြီး .. ချမ်းသာပြည့်စုံက သူ့ကိုမွေးရလွယ်အောင် အင်္ဂုလိမာလသုတ် ရွတ်ပေးခဲ့သည့် သက်တော်ရှည်ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလကို ကန်တော့ဦးချတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလကလည်း သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ရေစင်ရေမန်းများ တိုက်ဖျန်းပြီး သူ့ဦးခေါင်းပေါ်ကို ညှာလက်ဝါးတင်လို့ ဓာရဏပရိတ်ကို ရွတ်ဆိုစီရင်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးနောက် အုန်းပွဲတစ်ပွဲပြင်၊ လက်ဖက်ပွဲတစ်ပွဲပြင်၊ ပြီး .. ဖယောင်းတိုင်ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်ထွန်းလို့ သူ့ခုတ်ရမည့် အဓိကရကုက္ကိုပင်အိုကြီးရှေ့မှာ တင်မြှောက်ပသ မေတ္တာရပ်ခံတာကို အားလုံး မြင်နေရတယ်။

ရုပ်ကဆိုး(ခေါ်)ရုက္ခစိုး ❀ ၁၅

သစ်ခုတ်ပုဆိန်ကိုလည်း သစ်ပင်အခြေမှာ ကပ်ထောင်ထားလိုက်တယ်။

“ဤသစ်ပင်မှာနေထိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ သစ်ပင်ခုတ်ပြီး အမေအိုကြီးကို လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထုတ် ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ရသမျှငွေကြေးကိုလည်း တစ်ဝက်စားပြီး တစ်ဝက် ခုတ်သံယာများ ဆွမ်းပတ်ကို လှူဒါန်းလေ့ရှိပါတယ်။

အခု ကျွန်တော်ခုတ်ရမည့် သစ်ပင်သည်လည်း အိမ်ရှင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ လမ်းသွားလမ်းလာများကိုသော်လည်းကောင်း၊ တစ်နေ့မတုတ် တစ်နေ့ မိုးလေဒဏ်ကြောင့် အန္တရာယ်ရှိနေနိုင်ပါသဖြင့် ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားရပါမယ်။

ဒါကြောင့် ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားခွင့် ပြုပါ။ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲ၊ အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ နံ့သာရည်တို့ဖြင့် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ သစ်ပင်ကြီးမှာ နှိတ်တင်းနေထိုင်ကြသူ ပရသားတို့ ရှိပါကလည်း သင့်လျော်ရာအရပ်ကို ပြောင်းရွှေ့ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ သစ်ပင်ခုတ်လို့ရသည့် ငွေကြေးများမှ အချို့အဝက်ကို ဤသစ်ပင်မှာ မှီခိုနေထိုင်သည့် မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်များ မြင်မြတ်သော ဘဝသစ်ဘုံသို့ ကူးပြောင်းနိုင်ရန်အလို့ငှာ သက်နိုးဝယ်လှူရည်စူးလို့ အမျှပေးဝေပါမယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်ုပ်မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို သဘောတူညီပါက သစ်ခုတ်ပုဆိန် မလဲမပြုဘဲ ရှိနေပါစေ။ သဘောမတူပါက သစ်ခုတ်ပုဆိန်ကို လှဲချလိုက်ပါ ခင်ဗျာ”

အဲဒီလို ပြောဆိုလိုက်ချိန်မှာပဲ သစ်ခုတ်ပုဆိန် လေမတိုက်ဘဲ လဲကျသွားလို့ မြင်ရသူတွေ အံ့သြစိုးရိမ်သွားပါရောဗျာ။ အဲဒါ ရုက္ခစိုးက သစ်ပင်မှာပြန်ထောင်ပြီး စောစောကအတိုင်း သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြောဆိုလိုက်ပြန်ရော။

သစ်ခုတ်ပုဆိန် လုံးဝ မလဲတော့ဘူး။

ဒါနဲ့ ရုက္ခစိုးက အမွှေးနံ့သာရည်များနဲ့ သစ်ပင်ကို ပက်ဖျန်းမေတ္တာပို့ပြီး သစ်ပင်ရဲ့ပင်စည်ကို သူ့ဦးခေါင်းနဲ့ သုံးကြိမ်ဦးတိုက်သလို ထိပြီးနောက် ပုဆိန်ကို သားရေခါးပတ်မှာထိုးလို့ မနီလာကြီးခွေနှစ်ခွေ

၁၆ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

စလွယ်သိုင်းပြီး သစ်ပင်ကြီးပေါ်ကို မျောက်တစ်ကောင်လို တက်သွားပါ
ရော့ဗျို့။ အရင် သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့လို့ ခြေကျိုးလက်ကျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသူ
သစ်ခုတ်သမားလေးဦးကလည်း ရင်တမမနဲ့ မော့ကြည့်ကြလို့။

ကျန်လူတွေကလည်း ရုက္ခစိုး ဘယ်အချိန် သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်
ကျမလဲလို့ စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ မော့ကြည့်ပူပင်နေကြ။

ဒီအချိန်မှာ ...

ရုက္ခစိုးရဲ့အမေ ဒေါ်ဒေါင်းညကလည်း ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ပုတီးစိပ်၊
မေတ္တာပို့ပြီး (၃၁)ဘုံသားတွေ ကျန်းမာချမ်းသာစေဖို့ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်း
နေလေရဲ့။

အံ့ဩစရာပါပဲ ဆရာမှိုင်းရာ ...။

အဲဒီ ရာဇဝင်ကျော် သစ်ပင်ကြီးကို သစ်ခုတ်သမား ရုက္ခစိုး
(ခေါ်) ရုပ်ကဆိုး နှစ်ရက်နဲ့ ကတုံးကျအောင်ခုတ်ပြီး ပင်စည်ကို လူငှား
လွှဲသမားနှစ်ဦးနဲ့ လှချလိုက်တာ ဘာဆိုဘာမျှ မဖြစ်ပေါင်ဗျာ။

ခြံရှင်ကလည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ အပိုကြေးပေးခဲ့ရဲ့။ ရုက္ခစိုးက
လည်း သူ့ကတိအတိုင်း သင်္ကန်းတစ်စုံဝယ်ပြီး ဆရာတော် ဦးသီလကျောင်း
မှာ သစ်ပင်စောင့် မမြင်ရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရည်စူးလှူဒါန်း အမျှပေးဝေ
လိုက်တာကို လူသိရပ်သိမြင်ရပြီး ရုက္ခစိုးကို အံ့ဩမကုန် ဖြစ်ရလေရဲ့ဗျာ။

[၆]

ဆရာမှိုင်းရေ ... ပြောရင် ယုံပါ့မလားမသိဘူး။ ရုက္ခစိုးကို စိတ်ဝင်
စားသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ရှိလေရဲ့ဗျာ။

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ကိုစိန်လှိုင်ရ”

“ဟုတ်ပဲ ... ဆရာမှိုင်းရေ။ အဲဒီမိန်းကလေးက အ၊အမလေး
ဗျာ။ သူမကလည်း မိဘမရှိရှာဘူး။ ဟိုဆိုင်ဝင်ကူလုပ်ပေး။ ဒီဆိုင်ဝင် ကူလုပ်
ပေးနဲ့ ဘဝရပ်တည် နေရှာသူလေးဗျ”

သွားခေါ်ခေါ်၊ အသားညိုညို၊ လုံးကြီးပေါက်လှလေးရယ်။ နာမည်
က မစာဥတဲ့။ သူက ရုက္ခစိုးကို အရမ်းခင်တယ်။ ရုက္ခစိုးကလည်း အ၊အမ
လေး မစာဥကို ခင်တယ်။

စားစရာလေးပါလာရင် မစာဥက ရုက္ခစိုးကို ကျွေးသလို၊ ရုက္ခစိုး
ကလည်း မစာဥကို ပေးလေ့၊ ကျွေးလေ့ရှိတယ်။ မစာဥက ရုက္ခစိုးတို့အိမ်ကို

၁၈ ❀ မောင်ညိုမိုင်း(သန်လှိုင်)

ဝင်လေ့ထွက်လေ့ရှိပြီး ဒေါ်ဒေါင်းညွှန်ကိုလည်း ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ရာမှာ ကူညီလေ့ရှိတယ်။

ကြာတော့ ဒေါ်ဒေါင်းညွှန်က အ၊အမလေး စာဥကို သံယောဇဉ် ဖြစ်ပြီး သမီးလေးလို ခင်မင်ရှာတယ်။

တစ်နေ့ ဒေါ်ဒေါင်းညွှန်က သားလုပ်သူကို ပြောတယ်။

“သား ... လူလေး”

“ဗျာ ... အမေ”

“မင်း စာဥကို လက်ထပ်ပါလား။ စာဥက မင်းကိုရော၊ အမေ့ ကိုရော သံယောဇဉ်ရှိရှာတယ်။ သားလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ဇနီးမယား လိုအပ်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကျုပ် မယူချင်ဘူး”

“အမေ စာဥကို မေးပြီးပြီ။ မင်းကိုယူမလားလို့ မေးတော့ အင်း လို့ ခေါင်းညိတ်တယ်”

“ဟာဗျာ ... အမေကလည်း”

“စာဥကတောင် မင်းလိုလူကို ယူနိုင်၊ ပေါင်းနိုင်တယ်လို့ ပြော နေတာ။ မင်းက ဘာလို့ ငြင်းချင်တာတုံး”

ရှုကွစိုး မဖြေဘူး။ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ပုဆိန်ကိုပဲ ဓားသွေးကျောက်နဲ့ ဖိသွေးနေတယ်။

“ကံကောင်း ...”

“ဗျာ ... အမေ”

“ပြောလေ ... ဘာလို့ စာဥကို မယူချင်တာတုံး”

သုံးကြိမ်သုံးခါမေးမှ ရှုကွစိုးက ဖျက်စိမှိတ်ပြီး ပြောချလိုက်တယ်။

“ရှက်လို့ဗျာ ... အဟီး ...”

တစ်နေ့ ...

စောစောကလိပဲ အဓိကရ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်ပေးဖို့ လူကုတ်ထံသုံးဦး ရှုကွစိုးကို လာပြောကြတယ်။ အဲဒါ ဈေးညှိနှိုင်းပြီး စရန်ငွေ ပေးသွားခဲ့ကြတယ်။

ခုတ်ရမည့်နေ့လည်းရောက်ရော ရှုကွစိုးက ထုံးစံအတိုင်း ဘုရား ရှိရှိ၊ အမျှဝေတယ်။ မိခင်အိုကြီးကို ဦးချကန်တော့တယ်။ ပြီး ... ငယ် ဆရာတော် ဦးသီလရဲ့ ရေစင်ရေမန်းကိုသောက်ပြီး မေတ္တာခံယူလို့ သစ်ပင် ခုတ်ရမည့်နေရာကို သွားခဲ့တယ်။

သည့်နောက် လုပ်နေကျအတိုင်း အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲနဲ့ ပုဆိန် ကိုထောင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြု၊ မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ သစ်ခုတ်ပုဆိန် သုံးကြိမ်လုံး လဲမကျဘူး။

သူ ဝမ်းသာသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ ပြုဖွယ်ကိစ္စများပြီးရော ပုဆိန်ကို ခါးထိုး ကြိုးစလွယ်သိုင်းလို့ ညောင်ပင်ကြီးပေါ် တက်သွားလို့က်တယ်။

ပြီး... ခုတ်ရမည့်သစ်ကိုင်းများကို အကျ အခုတ်ကောင်းအောင် ကြိုးများ ဆိုင်းချည်ပြီး စခုတ်ပါရော။

သူ့ရဲ့ သစ်ခုတ်သံဟာ နဂိုစည်းဝါးကျစွာ ပေါ်လာနေတယ်။ မျောက် တစ်ကောင်နဲ့တူပြီး ကျွမ်းဘားသမားလို သစ်ပင်အကူးကောင်းသည့် နာမည် ကျော် လူထူးလူဆန်း ရုက္ခစိုး သစ်ပင်ခုတ်မှာမို့လို့ ကျွမ်းဘားလို့မျိုး စိတ်ဝင် စားသူများကလည်း သစ်ပင်အောက်မှာ ပြည့်လို့။

ဒီလိုနဲ့ သစ်ကိုင်းခွတိုင်၊ ခြေညှပ်ချိတ်ပြီး သစ်ခုတ်နေရာက ခုတ် ချက်ရပ်သွားပြီး သူ သစ်ပင်ရဲ့ အပေါ်တစ်နေရာကို မော့ကြည့်နေတယ်။

နားစွင့်သလို၊ ခေါင်းညိတ်သလို လုပ်နေရာက တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ပြီးကြည့်နေသလို လုပ်နေတာ အတန်ကြာတယ်။

သည့်နောက် သူ ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ ဆိုင်းကြိုးများကို ဖြည့် ဖြုတ်ပြီး ညောင်ပင်ပေါ်ကနေ ချက်ချင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။

“သူငယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုင်ရှင်သူဌေးက မခုတ်ဘဲဆင်းလာသည့် ရုက္ခစိုးကို မေးရော။

“ကျွန်တော် မခုတ်တော့ဘူး”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မခုတ်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် စရန်နစ်ဆ ပြန်လျော်ပေးပါမယ်”

“ဒီမှာသူငယ်ရဲ့... ပိုက်ဆံက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘာလို့ ဆက် မခုတ်ချင်တာလဲကို သိချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

သူဟာ စရန်ငွေကို ပြန်အမ်းပြီး သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးလို့ အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဝိုင်း မေးကြတယ်။

“မင်း ဘာလို့မခုတ်တာလဲ... ရုက္ခစိုး”

“မခုတ်သင့်လို့ပါ... ဘကြီး”

“ဘာကြောင့် မခုတ်သင့်တာတုံး”

သူ မဖြေဘူး။ မေးလွန်းမက မေးမှ သူက ဖြေတယ်။

“ကိုယ်ချင်းစာနာလို့ပါ”

“ဟေ... ”

သူပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ဘူး။ ဒီမှာပဲ ရုက္ခစိုးက သူ့အမေကို ပြောတယ်။

“အမေ... ”

“ဘာတုံး... လူလေး”

“ကျွန်တော် သင်္ကန်းဝတ်ချင်တယ်”

“ဟေ... ငါ့သား တကယ်သင်္ကန်းဝတ်ချင်တယ်... ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ... သားရယ်။ အမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

အံ့ကိုက်ချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ချမ်းသာပြည့်စုံ မွှော့မှာ ဒုလ္လဘာ ရဟန်းခံနဲ့ ကြုံပါရောလားဗျာ။

အဲဒါ သူ့ကို ရှင်ပြု ရဟန်းခံပေးရတယ်ဗျို့... ဆရာပိုင်းရေး သူ့ရဲ့ ရှင်ပြုရဟန်းခံ ဒုလ္လဘမှာ ဆံပင်ရိတ်တော့ သူ့အမေနဲ့ အ၊အမလေး စာဥတို့က ဆံချမျက်နှာသုတ် ပဝါကို ကိုင်လို့ရယ်။

အားလုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ဗျ။

ဒီလိုနဲ့ ဒုလ္လဘရဟန်းခံပွဲကြီး ပြီးသွားတယ်။ အခုတော့ သစ်ခုတ် သမား ရုက္ခစိုးကနေ ရဟန်းဦးဝိမလ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဗျာ။

ဦးသီလကျောင်းမှာ ရဟန်းကျင့်ဝတ်နဲ့အညီ နေထိုင်တယ်။ (၇)ရက် ပြည့်တော့ ကျန်ရဟန်းတွေ ဒုလ္လဘက အသီးသီးထွက်ကြတယ်။

ဦးဇင်း ဦးဝိမလ (ရုက္ခစိုး) ရဟန်းမထွက်ဘူး။

အမေနဲ့ မစာဥတို့က အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးနဲ့ ရောက်လာပြီး လျှောက်ရ တယ်။

“ဦးဇင်း လူထွက်တော့လေ ဘုရား”

“ဒကာမကြီး... ”

၂၂ ❁ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

“ဘုရား”

“ဦးစင်း... လူမထွက်တော့ဘူး”

“ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဘုရား။ ဟင်... ဟင်လို့”

“လူ့ဘဝက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ကိလေသာ အညစ်

အကြေးတွေနဲ့ လုံးထွေးပြီး ဒုက္ခဆင်းခဲ့ကြီးလှတယ်။ အတိတ်ဘဝတုန်းက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ အားနည်းခဲ့လို့ ဦးစင်း ခုဘဝမှာ လူဖြစ်ရသော်လည်း လူနဲ့မတူခဲ့ဘူး။ ‘လု’ လိုလို၊ ‘လူး’ လိုလိုဘဝနဲ့ နံနဲခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ အိုကြီးကို ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်။

နောင်ဘဝသံသရာမှာ တစ်ဖန်ပြန်ပြီး မကျင်လည်ချင်တော့ဘူး အမေဒကာမကြီးနဲ့ စာဉတို့ ဦးစင်း သစ်ပင်တွေကိုခုတ်ပြီး ဝမ်းစာရှာခဲ့ရ တယ်။ အမှန်က သစ်ပင်တိုင်းမှာ မမြင်ရသည့် ပရဟိတာဥသားတွေ ဆင်း ဆင်းခဲခဲ ရှိခိုနေထိုင်ကြရတယ်။ သူတို့ကို နှင်ပြီး ဝမ်းစာရှာရတာ စိတ် ကောင်းဘူး။

သူတို့လည်း သံသရာမှာ အပါယ်လေးဘုံသားဘဝနဲ့ သံသရာ ဝဋ်ကြွေးကို ဆပ်နေရတယ်။ အမေဒကာမကြီးနဲ့ မစာဉ... ကျုပ်ကို သံသရာ ဖြတ်ခွင့်ပြုပါ။ ကျုပ် ရှင်သန်နေတဲ့ တောအုပ်ရှိရာအရပ်ကို သွားပြီး မေတ္တာဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း ကျင့်ကြံလို့ အမေဒကာမကြီးရဲ့ သားကောင်း သားမြတ်ဘဝကို ခံယူပါရစေတော့။

မိခင်ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ဥတွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာ တယ်။

အ၊အမလေးစာဉရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်ဥတွေ စီးကျ လာတယ်။

ပြိုင်တူ ရှိက်လိုက်ကြတယ်။

ဝမ်းသာမျက်ရည်လား၊ ကြေကွဲမျက်ရည်လား၊ မမေးရက်တော့ပါ

ဘူး။

[၈]

ခုတော့ ကျုပ်တို့အရပ်မှာ ဒေါ်ဒေါင်းညွနဲ့ စာဉတို့ သားအမိလို နေပြီး မောင်ရုက္ခစိုး ရှာဖွေပေးခဲ့သည့်ငွေနဲ့ ရင်းနှီးစားသောက်နေထိုင်ကြ တယ်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့သားရဟန်း မောင်ကြီးရဟန်းပြန်ကြွလာမည့် နေ့ရက် တို့ မျှော်လင့်နေကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ တောထွက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သားရဟန်း၊ မောင်ကြီးရဟန်း ဒီအရပ်ကို ပြန်မလာတာ ခုဆို (၄၇)နှစ်တိတိ ရှိသွားပါပြီ... ဆရာမှိုင်း။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

မင်းသားကြီး
ချမ်းသာစွာ
တစ်နေ့တည်း

“ကျေးဇူးမသိတတ်သူ”

“ကတညုတ ... ကတဝေဒီ”

“မသိတတ်သူ ... လူမသမာ”

“ထိုများစွာတို့ ... ချမ်းသာစီးပွား”

“လျှော့ပါးယိမ်းယိုင် ... မြဲမခိုင်ဘူး”

“ဓမ္မကရိုင်းစစ်ရေး ... ကျပျားရေသို့”

“သရေမတိုး ... ဘုန်းရောင်ညှိုးလိမ့်”

“တန်ခိုး .. နေ့ည ဆုတ်လပမာ”

“ယုတ်တတ်စွာ၏ ...”။ ။

(မဃဒေဝ)

- ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့ ကျရောက်ခံရခြင်း။
- စည်းစိမ်ဥစ္စာ အိုးအိမ်တို့ မီးလောင်ခံရခြင်း။
- သူတစ်ပါးတို့ မကောင်းကြံမှုခံရခြင်း။
- လူမုန်းများပြီး စိတ်မကြည်လင်ခြင်း၊ မျက်နှာမရွှင်ခြင်း။
- အလိုလို ဒေါသထွက်နေပြီး စိတ်ဒေါသဖြစ်နေခြင်း။
- လူဘုံအလယ်တွင် မိမိအား အပြစ်ပြော၍ ရှုံ့ချသူနှင့် ကြုံတွေ့ရခြင်း။
- ကိုယ့်အပေါ်သို့ အခြားသူများက လေးစားချစ်ခင်မှုနည်းခြင်း။
- အပေါင်းအသင်းများ ရှောင်သွားကြပြီး ကိုယ်ဆောင်ရွက်သမျှ ကိုယ်ကြံစည်သမျှ အကြံအဉာဏ်များ မျက်စီးဆုတ်လျှော့တတ်ခြင်းဟူသော 'ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး' ကို ပြစ်မှားပြုလုပ်ခဲ့သူများ ခံစားရတတ်၏။

စာရေးသူသည် ဤခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးကို ပြစ်မှားခဲ့သော ဘိုးသူ့ဆော် လူသော်နှင့် လူရမ်းကား မောင်ပြားတို့ရဲ့ အကြောင်းကို တင်ပြချင်ပါသည်။

စာရေးသူတို့ မြို့မှ အဖြစ်အပျက်မှန်ဖြစ်၍ ဤဝတ္ထုပါလူများ၏ အမည်များ ပြောင်းထားပါသည်။

အကယ်၍ ဤထဲမှ ဇာတ်ကောင်၏အမည်နှင့် သင့်အနေဖြင့် တိုက်ဆိုင်နေပါက သင်၏ကံဇာတာ ယုတ်ညံ့နေပြီဟု မှတ်ပါလေ။

[၁]

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာနှင့် အသက်ဂုဏ်ဝါကြီးသော သူ၊ မိမိ၏ အပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသော လူနှင့်သတ္တဝါတို့၏ အပေါ်တွင်လည်းကောင်း ...။

မေတ္တာကရုဏာထားရှိမှုသည် အန္တပုထုဇဉ်မကောင်းသော စိတ်ထုတ်ရှိသည့် လူမိုက်တို့၏ မျက်စိဖြင့် မမြင်မသိနိုင်ကြပေ။

ထိုသို့ မမြင်မှုကြောင့် ထမင်းရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်များကို ဝဖန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မနောက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍လည်းကောင်း၊ လူတို့ယ်တိုင် တိုက်ရိုက်ဆော်လည်းကောင်း ပြစ်မှားမိသူများသည် ...။

- ကိုယ်က မကောင်းတာလုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို သိရှိသူများက မုန်းတီးခြင်း။
- ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို အခိုးခံရခြင်း။

အဖြစ်ခေါ်ထားပြီး ယခင်က အဝေးပြေးကားများတွင် စပယ်ယာလုပ်ခဲ့ဖူးသော
သင်္ဘောကို စပယ်ယာ (ကားနောက်လိုက်) ငွေသိမ်းအဖြစ် ခန့်ထား၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူသည် ဤကုန်တင်ကားကို တည်ထောင်ထားခြင်းမှာ
ဤထားအိမ်အပေါ်မှ အမြတ်အစွန်းကို ရယူလို၍မဟုတ်။ ဒုက္ခရောက်လာကြ
သော (မောင်လူသော်) နှင့် (မောင်ပြား) အတွက် ရည်ရွယ်၍ထောင်ထားခြင်း
ဖြစ်၏။

မောင်လူသော်ကို လစာတစ်သိန်းငါးသောင်းကျပ်နှင့် မောင်ပြားကို
လစာတစ်သိန်းပေးထား၏။ ၎င်းလစာပေးပြီး ကျန်ရှိသော အမြတ်ငွေများ
ကို ရွာအကျိုး ထောင်ရွက်၏။ နှစ်စဉ်ရွာမှ လူပျို၊ လူအို၊ အပျိုတို့အား ဒုလ္လဘ
ဆန်ခဲ ရှင်ပြု၊ နားထွင်း၊ သီလရှင်ဝတ်ပေးခြင်း စသည့် ကုသိုလ်ကောင်း
မှုများ လုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မောင်လူသော်သည် ယခင်က မန္တလေးမှ မေမြို့သို့တက်သော
အတွင်း ကားမောင်းအဖြစ် တာဝန်ယူရ၏။ ၎င်း၏ကားမှာ နံနက်(၉)နာရီ
ခန့်ပိုင်း ညနေ (၆) နာရီ မန္တလေးသို့ ပြန်ရောက်၏။ နားရက်၊ ပိတ်ရက်
အနီး တိုယ့်ဘာသာကိုယ် နားချင်က နားလို့ရသော်လည်း ခေါက်ကြေးစား
အားဖြစ်၍ မနားနိုင်။ နေ့စဉ် မောင်း၏။

တစ်နေ့ ကားထွက်ခါနီးမှ ခေါင်းကိုက်ပြီး လူမှာ နေမကောင်းချင်
သလိုလိုဖြစ်၍ အိမ်ပြန်လာရာ ကားပိုင်ရှင်နှင့် မိမိဇနီး ဖောက်ပြားနေသည်
ကို တိုယ်တွေ့ကြုံရသည်တွင် ဇနီးအားကွာရှင်းခဲ့ပြီး ရွာသို့ပြန်လာကာ ရွာဦး
အောက်တွင် ဘိုးသူတော်ဝတ်ပြီး ဆရာတော်၏ ဝေယျာဝစ္စကိစ္စဆောင်ရွက်
ပြီး တရားရေအေးကို စိတ်ချမ်းသာစွာ လိုက်စား၍ နေသူဖြစ်၏။

မောင်ပြားကတော့ မောင်လူသော်နှင့် ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ မကွေး
မန္တလေး မကွေး-ရန်ကုန် ပြေးနေသော ဟီးနီးကား စပယ်ယာဖြစ်၏။

အဲဒီအခါမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ပွေ့ရှုပ်နေသူဖြစ်၏။
မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် တစ်ညနားရ၏။ ထိုည နားနေ
အတွင်း ကားကိတ်မှာမအိပ်။ ကာရာအိုကေခန်းမသို့သွားကာ သီယာကလေး

[၂]

ကျွန်တော်တို့ မကွေးမြို့နှင့် (၈) မိုင်ဝေးသော အရပ်ဒေသတွင်
(မြိုင်သာ) ဟု ခေါ်သော မထင်မရှား ရွာကလေးရှိ၏။

ထိုရွာတွင် ဘုရားတကာ ကျောင်းတကာ၊ သိမ်တကာ ဒေါ်ဖြူပြား
ဆိုသည့် အသက် (၅၀) ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦးရှိသည်။

လယ်ကေမြောက်များစွာရှိသော်လည်း သားသမီးနောက်ခံမရှိ။ ရွာ
မှ မိဘမဲ့ မိန်းမငယ်ကလေး (မခင်မွှေး) အား မွေးစားထားပါသော်လည်း
ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်သဖြင့် မကွေးမြို့က ဈေးကြီးပြီး အောင်ချက်
ကောင်းသော (စားသွေးကျောက်) ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား
သော်ဒါဆောင်တွင် ပို့ထား၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူသည် (၁) တန်ကုန်ကားတစ်စီး ထောင်ထားပြီး ဒရိုင်ဘာ
အဖြစ် ဖိုးသူတော်လူထွက် မောင်လူသော်ကို ဒရိုင်ဘာ (ကားမောင်သမား)

၃၀ ❀ မတော့ညှိမိမိ

သောက်လိုက်၊ အဆိုတော်ကို ပန်းကုံးစွပ်လိုက်၊ အစဉ်ပြေက အတူနေလိုက်
ထေည့်ဖြင့် အပျော်အပါး အလွန်ခုံမင်သူဖြစ်၏။

သူ၏ဝင်ငွေမှာ ထွက်ငွေနှင့် မမျှ။ ကြာတော့ ကားများ ထမင်းစား
နားသောအချိန်တွင်

“ကျွန်တော်တို့ကားကို စီးနင်းလိုက်လာကြသူများ မင်္ဂလာပါ
ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ကားသည် မကြာမီအချိန်တွင် (ရိတ်ကြီး) ထမင်း
ဆိုင်မှာ နာရီဝက် နားပါမယ်။ ကားကို အကုန်တံခါးပိတ်မှာဖြစ်တဲ့အတွက်
အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းများနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းများ ပိုက်ဆံများကို
တိုက်နဲ့ တစ်ပါတည်း ယူသွားကြပါ”

“ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ နေခွင့်မရှိပါဘူး ခင်
ဗျား”

“ထပ်၍ ပြောပါဦးမည် ... အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ယူသွားကြပါ
ခင်ဗျား”

ဟု သတိပေးစကားကို မောင်ပြားက ပြောရ၏။ ကားပေါ်မှ ခရီး
သည်များနှင့် ကားအရိုင်းဘာထမင်းဆိုင်သို့ သွားပါသော်လည်း မောင်ပြားက
မသွားရ။

ကားမှန်များ ရေဆေးရ၏။ ပူနေသော အင်ဂျင်ကို ရေလောင်းရ
၏။

ခရီးသည်များက မောင်ပြားကို ဂရုမစိုက်တော့။ သတိမထားမိ
တော့ပေ။ ထိုအချိန်တွင် မောင်ပြားသည် ကားမီးပိတ်ပြီး ကားပေါ်မှ အဖိုး
တန်ပစ္စည်း သို့မဟုတ် ငွေတို့ကို နှိုက်ယူတော့၏။

ရရှိသောပစ္စည်းကို ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်အား အပ်ထားကာ ထုခွဲ
ရောင်းချစေပြီး ရန်ကုန် သို့မဟုတ် မန္တလေးမှအပြန်တွင် ကိုယ်ရမည့်ထေရ
အား ခွဲယူ၏။ ဤသို့ဖြင့် မောင်ပြား လုပ်နေသည်မှာ လပေါင်းကြာခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။

ရိတ်ကြီးထမင်းဆိုင်မှာ ယခင်က ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး ဆိုင်ကလေး
ဖြစ်၏။ အဝေးပြေးကားများ ဆိုက်ကပ်၍လည်းကောင်း၊ မောင်ပြားနှင့် ပေါင်း
မိ၍လည်းကောင်း (တိုက်) အဆောက်အအုံဖြစ်သွားပြီး နေချင်းညချင်း
ချမ်းသာလာ၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်ပြားသည် အချိုကြီး ရလိုက်၏။ ထုံးစံအတိုင်း
ရိတ်ကြီး ထမင်းဆိုင်ရှင်အား အပ်ထားခဲ့ရာ အပြန်တွင် ၎င်းဝေစု တောင်း၍
မရသည်တွင် ပြဿနာတက်ရာ ကားပိုင်ရှင် (အံ့နာ) သိပြီး အလုပ်ပြုတ်ခဲ့
ရာမှ ရွာသို့ပြန်လာပြီး ခေတ္တနားနေခိုက် ဒေါ်ဖြူပြာက ကားထောင်ပေး၍
မောင်လူသော်နှင့် ပေါင်းဖက်ခဲ့ရတော့၏။

မောင်လူသော်သည် လူရိုး၊ လူအ၊ လူအေး။

မောင်ပြားသည် ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်လူစား။

ရှင်ပေါ်ကထုံးကဲ့သို့ လူလည်၊ လူယုတ်မာ။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ဆန့်
ကျင်ဘက် စိတ်ဓာတ်ရှိသူများ ဖြစ်ပါသော်လည်း ...

“တံငါနားနီး တံငါ”

“မှဆိုးနားနီး မှဆိုး”

ဟူသကဲ့သို့ မောင်လူသော်မှာ မောင်ပြားနှင့်ပေါင်းမိပြီး ချဲ့လောင်း
ခြင်း၊ ထန်းရည်သောက်ခြင်း၊ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်အလုပ်များ လုပ်တတ်
ထားတော့၏။ နောက်ဆုံးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး “သီလဗျသန” ကိုယ်ကျင့်
သီလ ယုံယွင်းဖောက်ပျက်လာကြတော့၏။ ဒေါ်ဖြူပြာပေးသော လစာဖြင့်
မလောက်ငှကြတော့ပေ။

ဒီတော့ စိတ်ရိုင်း ဝင်လာကြပြီ။ “သူတော်အချင်းချင်း သတင်း
လွေ့လွေ့” ဖြစ်လာကြပြီ။ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးကို မေ့လျော့ပေါ့ဆလာကြ
ပြီး ခိုးမြှောက်၊ ထောက်ပံ့၊ ကျွေးမွေးသူကို ရန်သူလို သဘောထားလာကြ
ပြန်၏။

ဤသို့လုပ်ကိုင်နေခြင်းကို မောင်သော်က မကြိုက်။ ငွေကို ဘယ်
ထိုမဲ့ ရလာလာ။ စစ်စစ်စီစီ သုံးစေချင်၏။ ဒီမှာတင် နှစ်ယောက်သား
ပြဿနာ တက်ကြွပြီ။

“မင်းနဲ့ငါ ဒီပစ္စည်းတွေ အတူတူ လုလာတာပဲကွာ။ မင်းက
ကိုင်ထားပြီး ကြိုက်သလောက် မင်း သုံးဖြုန်းနေတယ်။ ငါမကြိုက်ဘူးကွာ။
ဒါတို့ တစ်ဝက်ခွဲပေးတော့”

ဟုမောင်သော်က တောင်း၏။

“ဟကောင် ... မင်းဘာတွေဖောက်လာတာလဲ။ အခုရော မင်း
သုံးချင်တိုင်း သုံးမနေရလို့လား”

“ဘာသုံးရလို့လဲကွ ... မင်းပေးမှ သုံးရ၊ မင်းကျွေးမှ စားရ။ ဒီ
အတိုင်းဆို ငါကြာရှည် သည်းမခံနိုင်ဘူး”

ဟု မောင်သော်က မကျေနပ်ချက်ကို ရင်ဖွင့်လာ၏။

“ဒီမှာ ... မောင်သော်၊ ငါက ဒီပစ္စည်းတွေ ဒီလောက်ရှိမှန်း ဒီမော်
ထဲက လူတွေသိသွားရင် မင်းနဲ့ငါရဲ့ အရိုးအသား အကြောတွေပါ စုတ်ပြတ်
သွားပြီး ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားမှာစိုးလို့ ထိန်းထားတာကွ”

“နောက်ပြီး မင်းသိအောင် ပြောရဦးမယ်။ ငါတို့လူငှားပြီး ကျောက်
အုတ်ကြဲမယ်။ ငါတို့ လောပန်ယောင် ဆောင်ကြမယ်။ အခု ငါတို့နေတဲ့အိမ်
ကို ဝင်းထဲရံခတ်၊ အိမ်သာကျင်းတူး၊ တို့နှစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်သမားတွေ
အနီး တန်းလျားထိုး၊ ဒါတွေလုပ်ပြီးတော့မှ ကျောက်အောင်သလိုလို သတင်း
ပျံ့ပြီးမှ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ ခွဲပြီး ပေါ်ပေါ်တင်တင် သုံးကြမယ်”

အကျိုးအကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြပြန်တော့လည်း လူအေးလူအကြီး
မောင်သော် ‘ဒါလည်း ဟုတ်သားဟ’ ဟု သဘောပေါက်ခါ ငြိမ်ကျသွားပြန်
ပေ။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဦးသဘောတူ ဝယ်ထားသောမြေအား ခြံအပြည်
အပြုံတန်းလျား ထိုးလိုက်သည်။

သည်နောက် အိမ်သာကျင်း တူးကြ၏။ မောင်သော်တစ်လှည့်
အားပြားတစ်လှည့် တစ်ယောက်မော တစ်ယောက်နား ကျင်းထဲသို့ တစ်
ဘက်တစ်လှည့်စီ ဆင်းကြ၏။

| ၂ |

လကွယ်ညတစ်ညတွင် မောင်သော်နှင့် မောင်ပြားတို့ မျက်နှာကို
အဝတ်စီးကာ ကိုယ့်ရဲ့ထမင်းရှင် ဒေါ်ဖြူပြာကို ဓားပြတိုက်၏။

မောင်သော်က တဖွေတားနေသည်ကြားမှ သက်သေက ဖျောက်ရ
မည်ဟုပြောကာ မောင်ပြားသည် ဒေါ်ဖြူပြာကို ဓားဖြင့်ထိုးခဲ့ကာ နှစ်ဦးသား
ထွက်ပြေးခဲ့ကြ၏။

လူစင်စစ်စစ်က နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်ခဲ့သည်
ဟု မောင်ပြားနှင့် မောင်သော်တို့ ထင်မြင်ယူဆခဲ့ကြ၏။

မောင်ပြားနှင့် မောင်သော်သည် ဖားကန်မှော်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လာ
ကြရာ ဖားကန်မှော်ထဲတွင် အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမနှင့် လောင်းကကစားပွဲများကို
ငွေရှိလျှင် ရှိသလောက် သုံးဖြုန်းပျော်ပါးနိုင်လေရာ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ
ရိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်ပါးနေတော့လေ၏။

နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် လုပ်ကိုင်ရှာလာရသောငွေများ မဟုတ်
သဖြင့် နှမြောခြင်း၊ တွန့်တိုခြင်းမရှိ၊ ငွေကို ရေလို သုံးဖြုန်းနေကြ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျင်းအနက် (၇) ပေကျော်သွားပြီဖြစ်၏။

“ကိုင်း ... မောင်သော်ရေ မင်းဆင်းလိုက်ဦး။ ဒီတစ်ခေါက်က မင်း နောက်ဆုံးဆင်းရမယ့် အခေါက်ပဲကွ”

“ဟေ့ကောင် ... မောင်ပြား၊ မင်းစကားက အနှောင့်မလွတ် အသွား မလွတ်ပါလားကွ”

“ဪ ... မင်းက ချော်တောငေါ့ပြီး တွေးနေပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခေါက် မင်းဆင်းပြီးရင် ချိုင့်ချမယ်ကွာ။ တို့အိမ်သာကျင်းတူးတဲ့ အလုပ်ရပ် တော့မယ်လို့ ပြောတာကွ။ အတွေး မချော်စမ်းပါနဲ့”

မောင်ပြားက ကျင်းပေါ်တက်လာပြီး ပြော၏။ အောက်စီဂျင် နည်းသော ကျင်းထဲမှတက်၍ လာရသည်ဖြစ်ရာ ကျင်းပေါ်ရောက်မှ လေကို တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်ချင်းဖြစ်၏။

တက်ယံလုံး စိမ့်နေသော ချွေးမျှားကို ပုဆိုးဖြင့် သုတ်လိုက်၏။ မောင်သော်က ကျင်းထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ မောင်သော်ကျင်း၏ အောက်ခြေသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ကျင်းထဲသို့ အဆင်းအတက်လုပ်နေသော လှေတံကားကို မောင်ပြားသည် ကျင်းပေါ်သို့ ဆွဲ၍တင်လေတော့၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် ... မောင်ပြား၊ လှေတံကားကို ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲတင်လိုက်တာလဲကွ”

မောင်သော်က အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ လှမ်းမေး၏။

“ဟေ့ကောင် ... မောင်သော် ငါ ဒေါ်ဖြူပြာကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး သတ်ခဲ့တာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ သိတယ်။ မျက်မြင်သက်သေကို ဖျောက်လိုက်ရင် ငါလူသတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိတော့ဘူး။ မျက်မြင်သက်သေ မရှိတော့ရင် ငါတို့ရထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ဘေးကင်းရန်ကင်း သုံးနိုင်တော့မှာပေါ့ကွ ... သောက်အ ရဲ့ ... ဟား ဟား ဟား”

မောင်ပြားက သူတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ကြဲထားသော အကြံအစည် အောင်တော့မည်ဖြစ်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့၏။

“ခွေး ... ခွေးလို မိုက်တဲ့အကောင်၊ ကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်တဲ့အကောင်၊ ငါအပေါ်ရောက်မှ မင်းကို နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်မယ်”

ဟုပြောကာ လူတစ်ထိုင်စာသာ တူးထားသော ကျင်းနံရံကို ကုတ်ခွဲပြီး ခြေဖြင့်ကန်ကာ အပေါ်သို့ မရမကတက်လာ၏။

ကြောက်ဖူးများတုန်နေ၍ လိုသလောက် ခရီးမပေါက်။ သို့သော် ဗျူသတ်ချင်စောဖြင့် တက်လာရာ ကျင်း၏တစ်ဝက်သို့ ရောက်လာ၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ရိုးလွန်းတော့လည်း အ၊တယ်တဲ့ ... ငတုံးဗျ နောက်ဘဝရောက်မှပဲ ငါ့အပေါ်တင်နေတဲ့ ရန်ကြေးကိုဆပ်ပေတော့ အခုတော့ သွားတော့ ... ငါ့လူရေ”

“တာတာ့ ... ဘိုင့်ဘိုင့် ... ချဲ့ရိုးယို၊ Good by ... ငါ့လူရေ”

“ဟေ့ကောင် ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ကွ ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း တွည်းတွေ ငါ မမက်တော့ပါဘူး။ ယူလည်း မယူတော့ပါဘူး။ မင်းကို ထည်း ရန်ငြိုးမထားပါဘူး။ ငါ့ကို အသက်ရှင်ခွင့်ပေးပါ”

ဟု ကျင်းထဲမှ ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး ကျင်းအပေါ်ရောက်အောင် ဇွတ်အတင်းတွယ်ကပ်၍ တက်နေ၏။ သေရမှာကြောက်သဖြင့် အသံကုန်တစ်၍ အော်နေ၏။

“ငါ မင်းလောက် အ၊နေရင်၊ ဒီအလုပ် လုပ်စားပါ့မလားကွ ... အောင်သော်ရေ၊ နောက်ဘဝရောက်ရင်တော့ ဒီလောက်မအနဲ့ဟေ့ ... တောင်းသောသွားခြင်းနဲ့ သွားပေတော့”

“ဂုန်း ...”

“အား ...”

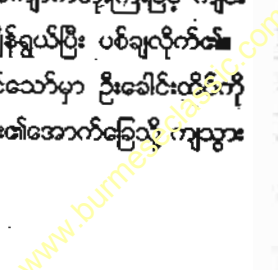
“ဖျော ... ဖျော ... ဖျော ...”

“ဘုန်း ...”

“အင့် ... အား ...”

ဆန်ကောတစ်ချပ်စာမျှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ကျင်းပေါ်ထက်လာသော မောင်သော်ကို တည့်တည့်ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်ချလိုက်၏။

မည်သို့မှ ရှောင်တိမ်း၍မရသော မောင်သော်မှာ ဦးခေါင်းထိပ်ကို တည့်တည့်မှန်ကာ ကျောက်တုံးကြီးနှင့်အတူ ကျင်း၏အောက်ခြေသို့ ကျသွားလေတော့၏။

၃၆ * တွေးညှိမိန့်

“အင့် ...”

“အင်း ... ဟီး ဟီး ဟီး”

အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရသော မောင်သော် ဒေါသထွက်လာသော အသံများနှင့်အတူ အသက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

မောင်ပြားသည် ကျင်းနှုတ်ခမ်းတွင်ရှိနေသော မြေစိုင်းမြေခဲများဖြင့် မောင်သော်၏အလောင်းကို ဖို့လိုက်လေ၏။

မောင်ပြားသည် ကိုယ့်လောဘနှင့်ကိုယ် မမောနိုင်ခဲ့ပေ။ ဂေါ်ပြားဖြင့် မြေစိုင်းမြေခဲများအား ကျင်းထဲသို့ ကော်၍ပက်ချနေခိုက် ...

“ဟေ့ကောင် ... မောင်ပြား။ မင်း ပင်ပင်ပန်းပန်း တူးထားတဲ့ ကျင်းအသစ်ကြီးကို ဘာအကြောင်းကြောင့် ပြန်ဖို့နေရတာလဲဗျ”

ဟု နောက်ကြောမှ မေးနေတဲ့လူတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရ၍ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ခင်ဗျားလက်ထဲက ဂေါ်ပြားကြီး အောက်ချလိုက်ပါ။ ခုခံမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဝိဘလီခြောက်လုံးပြူးက ညှာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီး။ ခင်ဗျား ဒီမှော်ထဲထဲ လိုက်လာတယ်ပေါ့”

မောင်ပြား ထိတ်လည်းထိတ်။ ကြောက်လည်းကြောက်ဖြင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်၏။

“နို့ ... နေစမ်းပါဦး။ ဘာအမှုကိုများ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ တျှစ်ကို ဖမ်းမှာတုံး”

မခန့်လေးစား အမှုအယာဖြင့် မောင်ပြားက ပြောသည်။

လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မသိမသာ တွန့်ပြီး ပြူးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့အကြောင်းသိသလို ငါကလည်း မင်းအကြောင်း သိတယ် ... မောင်ပြား။ မင်းဟိတ်ဟန်ထုတ်မနေနဲ့ တရားရုံးရောက်မှ တရားခွင်မှာ ဒေါ်ဖြူပြာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ငြင်းပေတော့”

ဟု လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ...

“ဗျာ ...”

မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများနှင့် လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်ဆက်၍ မေးမိသည်။

“ဒေါ်ဖြူပြာ ... မသေဘူး ... ဟုတ်လား။ တောက် ... ငါ့နယ်တွာ ... ဟိုကောင် .. မောင်သော် ရှေ့လောတကြီး ပြေးခဲ့လို့ ဒီလိုကိစ္စ ဖြစ်ရတာ”

“အဲဒီကတည်းက ငါ မောင်သော်ကို သတ်ခဲ့ရင် ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးသွားမှာ”

ဟု ရင်ထုမနာ ညည်းမိ၏။

လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးသည် ကျင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ရာ မောင်သော်၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေနှစ်ချောင်းက အပေါ်သို့ ထောင်၍ ထွက်နေ၏။ မောင်သော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ မြေစိုင်းမြေခဲတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်စ ပြုနေပြီဖြစ်၏။

“ဒီကြွင်းထဲကလူက မောင်သော်မဟုတ်လား”

လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးက မောင်ပြားကို မေးလိုက်သည်။ မောင်ပြားကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်းဖြေ၏။

လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးနှင့် အတူပါလာသော ရဲများက ကျင်းထဲငုံ့ကြည့်သည်။ မောင်သော်၏အလောင်းကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မောင်ပြား။ ကိုယ့်အချင်းချင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ချက်ချက်စက်စက် သတ်လိုက်ရတာလဲ”

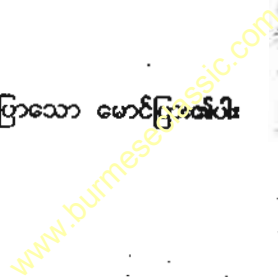
“ဒီကောင်က လူပါးဝပြီး ပစ္စည်းတွေခွဲခိုင်းလို့၊ မပေးချင်လို့သတ်လိုက်တာ”

ဟု မာကြောကြောဖြင့် ပြော၏။

“ဖျောင်း ...”

“အား ...”

လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးက မချေမငံပြန်ပြောသော မောင်ပြား၏ပါးစို့ နာနာကလေး ရိုက်လိုက်သည်။

၃၁ * မကွေးညိုစိန်

“ဟော့ကောင် ... ငပြား၊ လှေကားအောက်ချပြီး မောင်သော်ရဲ့ အလောင်းကို ထမ်းခဲ့”

“ဗျာ ...”

“ဖျောင်း ... ဖျောင်း ...”

ငြင်းမယ်လုပ်သဖြင့် ပါးကို ဂျပန်ရိုက်သလို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက် လိုက်၏။

မလုပ်လည်း နာတော့မည်ကိုသိ၍ မောင်ပြား ကျင်းထဲဆင်းပြီး မောင်သော်၏အလောင်း ခဲရာခဲဆစ်ထမ်း၍ ကျင်းပေါ်သို့ တက်လာ၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူ၏အမူကို ဘေးဖယ်ထားဦး ဒီမောင်သော်ကို သတ်မှုနှင့် တင် ထောင်ကျဖို့ ခိုင်လုံသွားပြီဖြစ်၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူသည် အလှူအတန်းရက်ရောမူ၊ ဘုရား တရား သံဃာ တို့ကို ရိုကျိုးမှုတို့ကြောင့် မောင်ပြားထိုးသွားသောစားမှာ သေနိုင်သောနေရာ သို့ မထိခဲ့။

အဘက်ဘက်မှ သက်သေက ခိုင်လုံလွန်းလှသဖြင့် (၁) အမှတ် ၂၁/ ၉၃၊ ရာဇဝတ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂/၃၁၀ အရ ထောင် (၁၀) နှစ်ကျသွားခဲ့ပါ သည်။

‘ခွေးရူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်’ ဟု ဆိုရိုးစကားရှိ၏။

ထိုစကားတို့မှာ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးထဲမှ “ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင် “ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်ခဲ့သောအကျိုးကို သိရှိ နိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

စာဖတ်သူတို့ ဗဟုသုတ တိုးတက်ပါစေ။

သဗ္ဗေ၊ အနိစ္စ၊ သင်္ခါရ
မကွေးညိုစိန်

မကွေးညိုစိန်
သုတေသန
သုတေသန

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ရောက်တော့လည်း အသုံးလုံးလုပ် အားပေး ကျောင်းဆရာဘဝနှင့် ပြင်ဦးလွင်တောင်မြေ၊ ကြွက်နဖားတောင်ကြီး အနီး ဒုဌတီမြစ်ကမ်းဘေး ရှမ်းရွာကြီး၌ တာဝန်ကျသည်။ ရွာအနီး၌ နှစ်ပတ်စာပေးစောမွန်လှ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရွှေစာရံစေတီလည်း ရှိနေ သဖြင့် မကြာခဏ ဘုရားဖူးရောက်သည်။

ရွှေစာရံစေတီမှာ ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးနှင့် ကြွက်နဖားတောင် မြို့ ဒုဌတီမြစ်နှင့် နားရောင်းကျချောင်းအလယ်၌ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော် ထာဝန်ကျသော ရှမ်းရွာကြီးနှင့် မဝေးလှ။ လှမ်း၍ပင် မြင်နေရသဖြင့် ထမ်းလျှောက်၍ သွားနိုင်သည်။ ရွာနှင့်ဘုရားကြားတွင် လယ်ယာမြေနှင့် နွားစားကျက်များသာ ရှိသည်။

နွားစားကျက်ကွင်းပြင်တွင် မြစ်ချောင်းနှင့်နီးသဖြင့် နေ့၊ ဝိုး၊ ဆောင်း မြေကြီးက အစိုဓာတ်ရှိနေသောကြောင့် ကန်စွန်းရိုင်းများ၊ မြက် အမျိုးမျိုး၊ ကျွဲထမင်း၊ နွားထမင်း၊ ကန့်ကလာ၊ ဘောက်ပင်နှင့် ကျွဲနွားစား အမျိုးမျိုး တောထပ်ပြီး ပေါက်ရောက်နေသည်။

မြေနှင့်ဖား ငှက်အမျိုးမျိုးလည်း ပေါရာ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရှားပါးသော ငှက်မျိုး တောင်ပီစူးခေါ် ဗီးတောင်ဘို့ ငှက်များကိုပင် တွေ့နိုင်သည်။ ချိုး၊ ဆတ်ရက်၊ စာဝတီ၊ ဗွတ်စာမဲ့၊ ဗွတ်ကလုံ၊ ဘုတ်ငှက်များလည်း ပေါများစွာ တွေ့ရကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငှက်ရောင်စုံမှာ သဘာဝတောပန်း၊ တောင် နန်းရောင်စုံဖြင့် ပထာရလှသည်။

လိပ်ပြာရောင်စုံမှာလည်း မည်သည့်ဒေသနှင့်မျှ မတူအောင် ပေါ မှားလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လိပ်ပြာစားငှက်များ ပေါများဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်သဘောကျခြင်းကတော့ မြေဩဇာကြွယ်ဝပြီး ရေနှင့်နီးသောမြေဖြစ် သဖြင့် ပန်းချိုးစုံနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ပျိုးလျှင် လွန်စွာ ဖြစ်ထွန်းမည့် မြေအမျိုးအစားဖြစ်သောကြောင့် သဘောကျခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အစိုးရဌာနတွင် လုပ်ကိုင်ရင်း ပင်စင်ယူခါနီးတွင် ထို မြေထွတ်မြေရိုင်းအား လယ်သမားကြီးတစ်ဦးဆီမှ ငါးသောင်းကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူ နှိပ်သည်။ အကျယ်အဝန်းက နှစ်ဧကနီးနီးရှိသည်။ လယ်သမားကြီးမှာလည်း မြေအမျိုးမျိုး ရွာသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်အား အသုံးလုံး ကျောင်းဆရာ ဘဝတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးသောကြောင့် ဈေးချောင်ချောင်ဖြင့် ရောင်းချ သဖြင့်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သူက သတိတော့ပေးသည်။

[၁]

ကျွန်တော် မေမြို့ခေါ် ပြင်ဦးလွင်မြို့ကို လွန်စွာသဘောကျသည်။ ထယ်စဉ် (၁၀)နှစ်သားအရွယ် မန္တလေးမြို့နှင့် ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်ဖူးခဲ့စဉ် တတည်းက ဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးလာလျှင် ပြင်ဦးလွင်တွင် အခြေချမည် ဟုပင် မျှော်မှန်းထားမိသည်။

ရပ်ကွက်မြို့ရွာများတွင် ရာသီမရွေး ပန်းရောင်စုံပွင့်လန်းနေသည့် သာမက ကျွန်တော်ကြိုက်နှစ်သက်သော နွားနို့နှင့် သစ်သီးမျိုးစုံလည်း ပေါ သည်။ တောင်ပေါ်ရှမ်းအစားအစာလည်း ရသည်။ ရာသီဥတုက နေ့၊ ဝိုး၊ ဆောင်း အေးချမ်းသည်။

တောပန်းတောင်ပန်းများကလည်း လမ်းဘေးတစ်လျှောက် လှပ ဝေသာစွာ ပွင့်လန်းနေတတ်သည်။ မြေလိပ်၊ မြေကောက်ကားလမ်းနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ လျှိုများ တောတောင်၊ သစ်တောကြီးများက စိတ်ဝင်စားဖွယ် အတိပင်၊

www.burmeseclassic.com

“ကျောင်းဆရာ ... အဲဒီနေရာကလေးက မြေဆီသြဇာကောင်းလေမဲ့ မြေကြမ်းတယ်နော် သတိထားပါ။ ကျောင်းဆရာက မိသားစုနဲ့ နေမှာဆိုတော့ ပိုသတိထားရမယ်။ ပိုးကောင်မွှားကောင်လည်း ပေါတယ်လေ။ နောက်ပြီး ရှေးဟောင်းကမ္ဘီရနယ်မြေလို့လည်း ကြားဖူးထားတယ်။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်နေနိုင်မှ တော်ကာကျမယ်။ ရွာနဲ့လည်း နည်းနည်းလှမ်းတယ်လေ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ... ဦးလေး။ ကျွန်တော်တို့က အစိုးရဝန်ထမ်းထွက်တွေမို့ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေမှာပါ။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင်လည်း နေမှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့ ... ဦးလေး”

“ငါ့တူက ကျောင်းဆရာပဲ။ ဘာသာရေးလည်း လိုက်စားတော့ အဆင်ပြေမှာပါ။ စိုးရိမ်လို့သာ ပြောရတာပါ။ ရွာနဲ့လည်းနီးတော့ အရေးအကြောင်းဆိုရင် နေ့ညမရွေး အပြေးအလွှားသာ လာခဲ့ပေတော့။ ဦးလေးတို့ တစ်ရွာလုံးက ကျောင်းဆရာကို ချစ်ခင်လေးစားကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျောင်းဆရာတို့က ဘယ်တော့လောက် ပြောင်းလာမှာလဲ။ ကျုပ်တို့ ကြိုတင်ပြီး မြေရှင်းထားပေးချင်လို့ပါ”

“နေပါစေဦး ... ဦးလေး။ အချိန်တစ်နှစ်လောက် လိုပါသေးတယ်။ ဦးလေးတို့ ကြိုရှင်းထားရင်လည်း မြက်က ပြန်ပေါက်ဦးမှာ။ နောက်ပြီး ကျွဲစားကျက်၊ နွားစားကျက်လုပ်ထားတော့ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ အစာရှားသွားလိမ့်မယ်။ ဒီစားကျက်က ငှက်ကလေးတွေ၊ လိပ်ပြာကလေးတွေလည်း မှီခိုနေရတာလေ”

“ဆရာလေးက အမြော်အမြင် ကြီးပါပေရဲ့။ ဒီအနားမှာ မြေလွတ်မြေရှိုင်းတွေ ပေါပါတယ်။ စားကျက် မရှားပါဘူး။ ဒါထက် ဆရာလေးတို့က အတိအကျ ဘယ်တော့လောက် ပြောင်းလာမှာလဲ”

“အခု ဇန်နဝါရီလဆိုတော့ နောက်နှစ်ဆန်း ဇန်နဝါရီလပေါ့ .. ဦးလေးရယ်။ ပင်စင်မသွားခင် ခံစားခွင့်လေးလ ချဦးမှာဆိုတော့ ဒီနှစ်ထဲ စက်တင်ဘာလလောက်မှာ ကျွန်တော် လာခဲ့ဦးမှာပါ။

အဲဒီတော့မှ ရွာကလူတွေနဲ့ မြေရှင်းမယ်၊ မြေခတ်မယ်၊ လက်သမားအဖွဲ့နဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်မယ်။ မွေးမြူရေးအတွက် မြေကလေးလည်း ဆောက်ရမှာပေါ့။ အားလုံး အသင့်ဖြစ်တာနဲ့ မိသားစုနဲ့အတူ နောင်နှစ် ဇန်နဝါရီလမှာ ပြောင်းလာကြမယ်လို့ ကြံရွယ်ထားပါတယ်”

“ကောင်းပါလေ့ ... ဆရာလေးရယ်။ စနစ်တကျ အကွက်ချပြီး စီစဉ်ထားတာပဲနော်။ ဒါနဲ့ ဆရာလေးက ဘာကောင်တွေ မွေးမှာလဲ။ ကြိုတင်ပြောထားဦး။ ကျုပ် ရှာထားပေးမယ်”

“ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်နဲ့ နွား၊ ဆိတ်ပေါ့ ... ဦးလေးရယ်။ ဝက်တော့ ဒီနယ်ကမျိုး မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြားမျိုး Large white ဆိုတဲ့မျိုး၊ သာဓွဲတွေကို ယူလာမှာပါ”

“ဆရာလေး ... ဝက်တော့မမွေးသင့်ဘူး ထင်တယ်။ ဒီနယ်မြေတစ်ကြမ်းတယ်လေ။ ဒီနယ်မြေမှာ ဘယ်သူမှ ဝက်မမွေးကြဘူး”

“စမ်းကြည့်တာပေါ့ ... ဦးလေးရယ်။ တခြားသူတွေ မမွေးကြတော့ ပိုဈေးကောင်းရနိုင်တာပေါ့။ ဒီနေရာကလေးက မြစ်ချောင်းနဲ့ နီးတော့ အစာစိမ်းပေါတယ်လေ။ စပါးကွင်းဆိုတော့ ဝက်စားအတွက် ဖွဲနုဖွဲကြမ်းနဲ့ ပဲဖတ်၊ နမ်းဖတ်၊ ပြောင်းဖူးလည်း ရနိုင်တယ်လေ။ တစ်နှစ်လောက်မွေးတာနဲ့ အမြတ်ရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်တော့ သေတိပါဘူး”

“အင်း ... ဆရာလေး စိတ်သန်နေရင်တော့ စမ်းကြည့်ပေါ့။ လိုအပ်တာတွေ ကျုပ်စီစဉ်ပေးပါမယ် ... ဆရာလေး။ ဦးကြီးဦးညားနီးလည်း ဂိုဏ်းမပဲ့ပဲ။ ရွာစဉ်လျှောက်ပြီး နှီးတီးဆွဲနေတာ။ သူ့မှာတာနဲ့ ပဲဖတ်၊ နမ်းဖတ်လည်း ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။ ဆရာလေးမွေးချင်တဲ့ နွားပေါက်နဲ့ ဆိတ်ပေါက်ကလေးတွေလည်း ကျုပ်နဲ့ ကိုသာနီး တိုင်ပင်ပြီး ရှာထားပါမယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာလေး အိမ်အတွက် သစ်ဝါးကရော ဘယ်လိုဝယ်မလဲ”

“အဲဒါလည်း ဦးလေးတို့ကိုပဲ အားကိုးရမှာပါ။ လက်သမားဆရာကောင်းကောင်းလည်း လိုချင်တယ်”

“လက်သမားဆရာကောင်းကောင်းကတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ မရှိဘူး။ ရေပုပ်ရွာမှာတော့ ဦးတင်မောင်တို့အဖွဲ့ရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတောင် ဆောက်နိုင်တာ။ ပန်းရန်လည်းရတယ်။ ဆရာလေး ကြိုက်ကြိုက်တော့ မသိဘူး။ စကားပြောကြည့်ပေါ့”

“ရေပုပ်ရွာဆိုတာက မြေဘုရားနားက အတွင်းရွာမဟုတ်လား ဦးလေး။ သစ်သားထည်ကိုနိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ယှဉ်အိမ်ကလေးပဲ ဆောက်မှာပါ”

“ရပေါ့ ဆရာလေးရယ်။ ဒါလောက်တော့ အင်အားပါပဲ”

၄၄ * ထောင်ရှားကြီးသိန်းဝင်း

“ဒါဆို ဦးလေး... ကျွန်တော် စိတ်ချပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက လက်သမားအဖွဲ့ မခေါ်ခဲ့တော့ဘူး။ စက်တင်ဘာလလယ်လောက်မှာ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီတော့မှ အလုပ်စကြတာပေါ့။ အစစ အရာရာ ဦးလေးတို့ကို အားကိုးပါတယ်”

“စိတ်ချစမ်းပါ... ဆရာလေးရယ်။ ရှမ်းရွာကြီးတစ်ရွာလုံး ဆရာလေးတပည့်တွေနဲ့ မကင်းပါဘူး။ သစ်ဝါးကိစ္စလည်း ကျွပ်ပဲကြည့် စီစဉ်ထားလိုက်မယ်။ လိုချင်တဲ့အိမ်ပုံစံသာ ဆရာလေးပြော။ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်”

၂၂

စက်တင်ဘာလဆန်းတွင် ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာဘဝမှ ပင်စင်ချပြီး (L.P.R) ခံစားခွင့် လေးလရရာ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး မန္တလေးသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ မန္တလေးမှ ပြင်ဦးလွင်သို့တက်သည့် ဂျစ်ကားစီးပြီး ကျောက်မီးတားဆုံရွာတွင် ဆင်းသည်။ ထိုမှ ဆည်တော်ကြီးရေပေးမြောင်း ပေါင်လမ်းအတိုင်း တစ်ဦးတည်း လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

(၃) မိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်ရသည်။ လမ်းတွင် တံတိုင်းရှည်ရွာ၊ ထန်းတောရွာ၊ မိုင် (၄၀) ရွာများကိုလွန်မှ ရှမ်းရွာကြီးရွာထိပ်သို့ ရောက်သည်။ ရှမ်းရွာကြီးမှာ ရေပေးမြောင်းကြီးနှင့် အလှမ်းဝေးပြီး လယ်ကွင်းများ အလယ်တွင် ထီးတည်းကြီးရှိနေသည်။

ကျွန်တော် အသုံးလုံးကျောင်းဆရာဘဝက (၄၅) ရက်တိုင်တိုင် တည်းခိုနေထိုင်ခဲ့သော အဘဦးသာန်းအိမ်သို့ အရင်သွားသည်။ အိမ်တွင် အဘက မရှိ။ နွားနို့ပို့နေကြောင်း သိရသည်။ သို့သော် အဘ ဇနီးဒေါ်မြနှင့် အဘညီမ ဒေါ်နက်တို့က လိုက်လံစောင့်ကြည့်ကြသည်။

“လာ... လာ... ဆရာလေး။ ဒီလထဲ လာမယ်ဆိုလို့ မျှော်နေကြတာ။ မြေကွက်ရောင်းတဲ့ ဦးဝင်းကြိုင်ကလည်း တစ်မေးတည်း မေးနေတာ။ ဟောဟိုမှာ... ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီတော်”

“ဆရာလေးလာတာ မြင်လိုက်ကြတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ။ ကျွပ်လည်း ဆီးခြံတွေဘက် ခဏသွားနေလို့ အိမ်မှာမရှိတာ။ ဒါနဲ့ ကိုသာန်းထစ်ယောက်လည်း ပြန်မရောက်သေးဘူးထင်ပဲ။ ဆရာလေးရေ... နွားရော၊ ဆိတ်ရော၊ ခြံကျွတ်ရောင်းမယ့်သူတွေ ရှိတယ်။ သူတို့က ဒီရွာတပြောင်းကြမှာဆိုတော့ ဈေးလည်းချောင်တယ်။ နောက်ပြီး သစ်ကိစ္စ စုံစမ်းပြန်ပြီ။ ဆရာလေးလိုချင်တဲ့ သစ်မျိုးနဲ့ အတိုင်းအထွာပဲ လိုတယ်”

“ဒါဆို လက်သမားဆရာတွေနဲ့ ညှိလိုက်ကြရအောင်။ အခုပဲ သွားလေး... ဦးလေးဦးဝင်းကြိုင်”

“နေပါဦး... ဆရာလေးက အခုပဲရောက်တာ။ နေ့လယ်စာစားပြီးမှ သွားကြတာပေါ့။ ကိုသာန်းကလည်း မရောက်သေးဘူးလေ”

ကျွန်ုပ်တို့ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း အဆာပြေ ပဲခြမ်းကြော်သုတ်စားရင်း စောင့်နေကြစဉ် မွန်းတည့် (၁၂) နာရီခန့်၌ အဘဦးသာန်း နို့ပို့ထင်သော စက်ဘီးကြီးဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ငါ့တူရောက်နေတာ ရွာအဝင်ကတည်းက သိပါဗျာ။ မိသားစုရော ခေါ်မလာဘူးလား။ ဪ... ဦးဝင်းကြိုင်လည်း ရောက်နေတာကို။ အတော်ပဲ”

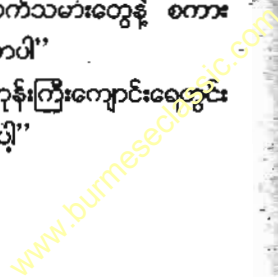
“မနက်စောစော ပိတ္တိုလာက ထွက်လာတာ... ဦးလေး။ ဒီကို (၁၁) နာရီလောက်မှ ရောက်တာပါ။ ဒီမှာ ကျွန်တော်က အိမ်ဆောက်ရမှာဆိုတာ ကြာမယ်လေ။ ဒါကြောင့် မိသားစုကို ခေါ်မလာတာပါ”

“ကဲ... အပန်းဖြေပြီးရင် ရေချိုး၊ ထမင်းစားကြရအောင်။ ကိုဝင်းကြိုင်လည်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားတာပေါ့”

“ကျုပ်ကတော့ စားပြီးပါပြီ... ကိုသာန်းရယ်။ ခင်ဗျားတူကိုသာ ချောပါတော့။ ပြီးရင် ရေပုပ်ရွာဘက်သွားပြီး လက်သမားတွေနဲ့ စကားပြောမယ်။ သစ်ကိစ္စပြောဖို့ ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာပါ”

“ကဲ... ဒါဆို တို့တူဝန်းနစ်ယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းရေတွင်းဆီ ချောသွားချိုးလိုက်ကြရအောင်။ လန်းသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘ”

၎င်း * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်နှင့် အဘဦးသားနီးတို့ ရေချိုးကြပြီး နေ့လယ်စာ အတူ စားကြသည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ပဲကြီးနပ်၊ ငါးခြောက် ထောင်းကြော်၊ ခွေးတောက်ရွက်ဟင်းချို၊ သီးစုံရွက်ကြော် (ကင်းပုံရွက်၊ ခွေးတောက်ရွက်၊ သနပ်ဖက်ရွက်၊ ဥသျှစ်ရွက်၊ မန်ကျည်းရွက်)နှင့် ငရုတ် သီးဆားထောင်းတို့ဖြင့် ဖြစ်သည်။ မစားရတာကြာသော လက်ရာဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ လမ်းလျှောက်ရသောကြောင့်လည်းကောင်း ထမင်းစား၍ အလွန် ငြိန်သည်။

အမရပူရမြို့နယ်မှာ ဆည်တော်ကြီး ဆည်ရေသောက်မြို့နယ်ဖြစ် ၍ ရေမြေတောတောင်သဘာဝ စိမ်းလန်းပြီး လွန်စွာအေးချမ်းသည်။ ဒုဌဝတီ မြစ်နှင့် နီးသဖြင့် သားငါးလည်း ပေါသည်။ အသီးအနှံလည်း ပေါသည်။ လွန်စွာ နေထိုင်၍ကောင်းသော နေရာဒေသဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အခြေချရန် ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် နောက်အချက်တစ်ခုမှာ မွေးရာပါ ဆွံ့အ၊ နေရာသော ကျွန်တော်၏ သမီးလေးအတွက် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်ရန်အတွက်လည်း ပါပေသည်။ သမီးလေးမှာ အရပ်အမောင်းကောင်း၍ ချောမောလှပသော် လည်း မွေးကတည်းက အငိုအရယ်နည်းပြီး စကားမပြောတတ်ရှာပါ။

ထို့ကြောင့် သီးသန့်ကမ္ဘာငယ်ကလေးကို တည်ဆောက်ရန် ကျွန် တော် အနှစ်နှစ်အလလက ကြိုးစားခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် သမီးကလေးမှာ (၉) နှစ်သမီးပင် ရှိချေပြီ။

သို့လော... သို့လော * ၇၇

ထမင်းစားပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ရေပုပ်ရွာဘက်သို့ စက်ဘီး တိုက်စီဖြင့် ကန်ပေါင်လမ်းအတိုင်း နင်းခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ဆည်မှာ အညာ ဒေသဖြစ်သော်လည်း ဆည်မြောင်းများပေါသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိမ်းလန်း ဖြစ်နေသည်။ ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်တွင် သန်း၊ ဒဟတ်၊ ရှာ၊ ထနောင်း၊ မြန်မာ ကုက္ကိုနှင့် လက်ပံ၊ မန်ကျည်း၊ တမာပင်များကို တန်းစီစိုက်ပျိုးထားသဖြင့် အရိပ်ရပြီး အေးချမ်းလှသည်။

ရေပေးမြောင်းကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌လည်း စပါးခင်းကြီးက တစ်ပြန့်တစ်ပြော၊ ကြည့်လို့ပင်မဆုံးနိုင်အောင် အစိမ်းရောင်ကမ္မလာကြီး နှစ်ထောင့်သလိုပင်။ တိုက်ခတ်လာသော လေညှင်းကလေးကလည်း သန့်ရှင်း တတ်ဆတ်လှသည်။

လက်ယာဘက်တွင် မိုးနုချုံနှင့် ထနောင်းပင်စိမ်းစိမ်းများ၊ အနီး ချောက်တော့ လက်ယာဘက်အတွင်းလမ်းသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်လာရာ လမ်းဘေး အစိတ်၌ စိုက်ပျိုးထားသော မန်ကျည်းပင်ကြီးများက လူနှစ်ဖက်စာခန့် နေသည်။ နေ့လယ်ခင်းဆိုသော်လည်း မန်ကျည်းပင်အရိပ်က အလွန်အေးမြ သည်။

ကိုက် (၂၀၀) ခန့်ရှည်လျားပြီး မန်ကျည်းပင်များဆုံးတော့ ရေပုပ် ရွာ ဝှေ့တန်းကျောင်းသို့ ရောက်သည်။ ထိုကျောင်းတွင် ယခင် အသုံးလုံး ဆရာထံက ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းဆရာ ကိုခင်မောင်ဝင်း၊ ကိုထွန်းတို့ ဆရာထုပ်ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

ယခုတော့လည်း သူတို့ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အငြိမ်းစား အသက် အရွယ်ကြီးသူများ ဖြစ်နေရောမည်။ ကျွန်တော် ရှမ်းရွာကြီးတွင် အခြေကျမှ နေထိုင်ပေါ်တွင် နေထိုင်သော သူတို့နှင့် ဆက်သွယ်ရပေလိမ့်ဦးမယ်။ ထိုကြီးလာမှ ငယ်ပေါင်းများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုသည်မှာ လူ့သဘာဝ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေပုပ်ရွာထဲဝင်လာပြီး ရွာအလယ်လက်ဖက် မြစ်ဘယ်ဘက်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဆိုင်က နာမည်ပင် တပ်မထား။ သို့သော် နေထိုင်နေခင်းဖြစ်သော်လည်း လူစည်ကားနေသည်။

“ဒါ လက်သမားခေါင်းဆောင် တင်မောင့်ဆိုပဲ... ဆရာလေး ဆရာလေးနဲ့ရေပုပ်ရွာ ကားလိုင်းရှိတော့ အခုလို ဆောင်ဦးပေါက်နဲ့ နွေဘက်

မှာ ချက်ပလက် ဗိုက်ပူကားကြီးတွေ ပြေးတယ်။ မိုးရာသီမှာတော့ လမ်းတွေ မကောင်းလို့ ရပ်ထားရတယ်။

အခု ကားဝင်ချိန်၊ ကားထွက်ချိန်နီးလို့ တင်မောင့်ဆိုင်မှာ ခရီးသည် တွေ စည်ကားနေတာ။ လာ... ဆရာလေး။ တင်မောင့်ဆိုင်မှာ မလိုင်နွားနို့ နဲ့ နံပြားပူပူကလေး ရနိုင်တယ်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြတာ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေးဦးဝင်းကြိုင်”

စက်တင်ဘာလဆိုသည်ကား ကျွန်တော်တို့ အောက်ပြည်အောက် ရွာတွင် မိုးကောင်းတုန်းပင်။ အောက်တိုဘာ သီတင်းကျွတ်သည်အထိ မိုး မှာ မစဲတတ်။ ဝါလကင်းလွတ်၊ သီတင်းကျွတ်ဆိုသော်လည်း မိုးကတော့ မကုန်တတ်သေးပါ။ မြေလတ်နှင့် အထက်အညာတွင်တော့ မိုးလေကင်းစင်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ဆိုင်အတွင်း စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် သည်နှင့် ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ဦး နေရာမှထလာပြီး..

“ဦးဝင်းကြိုင်နဲ့ ဦးသာန်းတို့ပါလား။ ခြောက်... ဧည့်သည်လည်း ပါလာတာကိုး။ ဘာသောက်ကြမလဲ၊ ဘာစားကြမလဲ ပြော”

“ဦးတင်မောင်... ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ဗျာ။ ဒါက အရင် အသုံးလုံး ကျောင်းဆရာ ဦးသိန်းဝင်းပဲ။ ဆရာထွန်းတို့၊ ဆရာခင်မောင်ဝင်းတို့ ခေတ် တုန်းကပေါ့”

“ခြောက်... အသုံးလုံး ကျောင်းဆရာကိုး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန် တော်တို့ ရေပုပ်ရွာက အသုံးလုံးဆရာက ဆရာအေးကျော်ဗျာ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ အသုံးလုံးကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြီးမှ စာသင် ချပြီး အရေးအဖတ်၊ အတွက်အချက် တတ်လာတာပါ”

ဆိုင်ရှင်ဦးတင်မောင်က ကျွန်တော်တို့စားသောက်ရန် ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးသည်။ နွားနို့ပေါသော အရပ်ဖြစ်၍ မလိုင်ဖုံးနေသော နွားနို့မှာ ဆိန် ငြီး ချိုမွှေးနေသည်။ ဂျုံမှာလည်း လတ်ဆတ်၍ နံပြားပူပူလေးနှင့် တွဲစား ရသည်မှာ အလွန်အရသာရှိလှသည်။

“ဆရာလေးက ဘယ်ပုံစံဆောက်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဆောက်ချင်တာက သစ်သားအိမ် ရိုးရိုးကလေးပေါ့။ အညာပုံစံတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်ပုံစံ။ ဖိနပ်ချွတ်က (၁၀) ပေလောက်။ သံဆန်ခါကာမယ်။ အိမ်မကြီးမှာ ဧည့်ခန်းနဲ့ အိမ်ခန်း(၂)ခန်း၊ နောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်မှာလည်း ထမင်းစားခန်းနဲ့တွဲလျက် မီးဖိုဆောင်၊ ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာခန်းပါမယ်။ လေးပင်အိမ်ပေါ့”

“အခန်းဖွဲ့စည်းပုံကရော ... ဆရာ၊ အကျယ်ကို ပြောတာပါ”

“(၁၀) ပေခန်းပေါ့ဗျာ။ ရှေ့မျက်စာ ပေ (၃၀)၊ နောက်ဘက် အရှည် ပေ (၄၀) ပေါ့”

“အင်း... အတော်ကျယ်တာပဲ။ နှစ်ထပ်လား ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူး... ဦးတင်မောင် တစ်ထပ်တည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ က မိသားစုသုံးယောက်တည်း ရှိတာ။ ဒီမှာ ဘာသစ်တွေပေါသလဲ”

“ကျွန်မ ပျဉ်းကတိုးလည်း ရနိုင်ပါတယ် ဆရာ။ ပေါတာကတော့ အင်း၊ ကညင်၊ ကုတ္တို၊ မန်ကျည်းသားကတော့ အပေါဆုံးပဲ”

“အင်း၊ ကညင်၊ ကုတ္တို၊ မန်ကျည်းသားက ဘယ်နှနှစ်လောက် ခိုင်မလဲ”

“ဒီအပိုင်းက မိုးနည်းတော့ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးတော့ ခိုင်ပါတယ် ဆရာ။ အုတ်ဖိနပ်လေးခံနိုင်ရင်တော့ ပိုကြာကြာခံတာပေါ့”

“အုတ်ဖိနပ်မခံဘူး... ဦးတင်မောင်။ အောက်က အင်္ဂတေကြမ်း ခင်းမှာပါ။ ကျွန်တော်ဆောက်မယ့်နေရာက နွားစားကျက်၊ စိပ်မြေဆိုတော့ အင်္ဂတေကြမ်းခင်းမှ ကြာကြာခံမယ်ထင်တယ်။ ဖောင်အေးရှင်း တောင့်တော့ အိမ်လည်း တောင့်တာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့လုပ်ရမှာက ပန်းရန်လက်သမားပေါ့နော်။ အမိုးကရော ဘာမိုးမှာလဲ ဆရာ။ အကာကရော ဘယ်လိုလဲ”

“အမိုးကတော့ သွပ်မိုးမယ်။ အကာကတော့ ပျဉ်ကာမယ်။ ဝေရန် ချေးသုတ်မယ်”

“အင်း... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တစ်လလောက်တော့ လုပ် ရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်အဖွဲ့က ငါးယောက်ရှိတယ်။ အိမ်ကြီးတော့ လှံသိန်နဲ့ လောက် လက်ခကျမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာက အသုံးလုံးကျောင်းရာဆိုတော့

၅၁ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော် လက်ခံ တစ်သိန်းပဲယူမယ်။ ဆရာစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရပါမယ်။
ပစ္စည်းတွေကလေး ဆရာ”

“သစ်နဲ့ သွင်း၊ အုတ်၊ ဘီလပ်မြေ ဝယ်ရမှာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စကို
ဦးဝင်းကြိုင်နဲ့ အဘဦးသာန်းတို့က စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ကူညီပါမယ်။ ကျွန်တော့်အသိဆိုင်တွေလည်း
ပို့ပါတယ်။ ဈေးသက်သာစေရပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးတင်မောင် ကူညီပါ။ သစ်၊ သွင်း၊ ဘီလပ်မြေ၊
အုတ်၊ သံကအစ လိုအပ်သလောက် တွက်ချက်ပေးပါ။ ကျွန်တော် အဘ
ဦးသာန်းအိမ်မှာ တည်းမှာပါ။ ဒါဆို ကျွန်တော် အိမ်ဆောက်မယ့်နေရာကို
ရှင်းလင်းထားပြီး ခြံစည်းရိုး ကာထားတော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... ဆရာ။ ကျွန်တော် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း လာ
ခဲ့ပါ့မယ်”

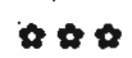
“ကောင်းပါပြီ ... ဦးတင်မောင်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦး
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော့်လက်သမားအဖွဲ့က အိမ်ဆောက်
ရရင် တခြားအလုပ်တွေ လုပ်နေကြတော့ ပြန်စုစည်းရဦးမယ်။ တစ်ပတ်
အတွင်း အလုပ်စတင်ပါ့မယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ရေပုပ်ရွာမှ ပြန်ခဲ့ကြပြီး ရှမ်းရွာ
ကြီးသို့ ပြန်အရောက်တွင် ဦးဝင်းကြိုင်ရှာထားသော နွားနှင့် ဆိတ်ခြံများအား
လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ခြံလွတ်ရောင်းမည်ဖြစ်၍ အရွယ်က နံ့သလို ဈေးက
လည်း သက်သာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စရန်ငွေပင် ချထားပေးလိုက်ပါသည်။ မွေးမြူ
ရေးအတွက် အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ခန့် လိုဦးမည်ဖြစ်၍ ဦးဝင်းကြိုင်နှင့်
အဘဦးသာန်းတို့ကိုပင် အပူကပ်ပြန်သည်။

ကျွန်တော် အိမ်ဆောက်ရန် မြေနေရာရှင်းတော့ ရှမ်းရွာကြီးမှ
ပထမသမားများ အုပ်စုလိုက် လာရောက်ကြပြီး မြက်ပေါက်ပေးကြသည်။
ခြံစည်းရိုး ကာရံပေးကြသည်။ လူအင်အားတောင့်သဖြင့် တစ်နေကုန် လုပ်
သားတင်ပေးကြရာ ညနေစောင်းတော့ လုပ်ငန်းများ အကုန်ပြီးသည်။ လက်
သားဦးတင်မောင်၊ ဦးဝင်းကြိုင်နှင့် ဦးသာန်းတို့ အစီအစဉ်အရ (၃)ရက်ခန့်
ကြာတွင် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းများကို လှည်းဖြင့် တိုက်၍ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိ
ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယအပတ်တွင် လက်သမားများနေရန် ယာယီတံထိုး
၍ အိမ်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်း စသည်။ အဘဦးသာန်းနှင့် ဦးဝင်းကြိုင်တို့
ရွာကြီးမှ ဘုန်းကြီးပင့်၍ ပရိတ်ရွတ်၊ အမျှဝေပြီး မြေကို သန့်စင်
ပေးထားသည်။ ပထမဆုံး အိမ်ဖောင်အေးရှင်းနှင့် တိုင်ထူသည်။

ဒုတိယအပတ်တွင် အိမ်သွပ်ခိုးခြင်းလည်း ပြီးစီးသည်။ တတိယ
ပတ်တွင် ပျဉ်ကာသည်။ အခန်းဖွဲ့သည်။ တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းတံခါး
မကြီးပေါင်ခွေသည်။ အတွင်းအပြင် မမြင်နိုင်စေရန် မှန်တံခါးမသုံးဘဲ
ပန်းသစ်များကိုသာ သုံးပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ကြီးမှာ ခေါင်မြင့်သဖြင့် မျက်နှာကြက်မထည့်ပါ။ ချမ်းအေးသော တောင်ခြေရာသီဥတုရှိသဖြင့် နွေရာသီဥပင် အလွန်ပူအိုက် ခြင်းပင်ပါ။ ဦးတင်မောင်တို့ လက်သမားအဖွဲ့မှာ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် စေတနာပါ ဝါသဖြင့် အိမ်သစ်ကြီးမှာ အလွန်ခန့်ညား ခိုင်ခံ့လှသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း လက်သမားအဖွဲ့နှင့်အတူ အိမ်ဆောက်ကတည်းက ချက်ပြုတ်၍ အတူစားသည်။ အိမ်အခိုးကာပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော် အိမ်သစ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး အနီးကပ်ကြီးကြပ်သည်။ အတူလုပ်၊ အတူစား၊ အတူအိပ်ကြတော့လည်း ကျွန်တော်နှင့် လက်သမားအဖွဲ့လွန်စွာ ရင်းနှီးကြသည်။

အိမ်ဆောက်နေစဉ်အတွင်း၌ပင် ရွာကာလသားအဖွဲ့ကလည်း နွားခြံ၊ ဆိတ်ခြံ၊ ကြက်ခြံများကို လာရောက်ဆောက်လုပ်ပေးသည့်အပြင် အာဇာနည်သားနှင့် ဦးဝင်းကြိုင်တို့ကလည်း အားချိန်ကလေးရသည်နှင့် ကျွန်တော် ခေါ်ခြံအတွင်းသို့ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြပြီး ချဉ်ပေါင်၊ ပဲလွန်းပဲတောင့်ရှည်၊ သခွား၊ ခရမ်းချဉ်၊ ငရုတ်ပင်များအား စိုက်ပျိုးပေးကြပြန်သည်။

တစ်လပြည့်တော့ ကျွန်တော်ဝယ်ထားသည့် နှစ်ကေကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲ၌ သစ်လွင်၊ သစ်ရပ်၊ ခန့်ညားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်နှင့် ပန်းမျိုးစုံ၊ သီးနှံမျိုးစုံ စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ပျိုးရေးဥယျာဉ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

စိုက်ပျိုးပင်များအား ပြုစုရန်၊ ရေလောင်းရန်အတွက်လည်း လိပ်မင်းနှင့် ဖားမင်းဟူသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဦးသာနိုးနှင့် ဦးဝင်းကြိုင်တို့က ငှားရမ်းပေးသည်။ လိပ်မင်းနှင့်ဖားမင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ချိန် ကျွန်တော် အသုံးလုံးဆရာလုပ်စဉ်က ရှမ်းရွာကြီးမှ ရေပုပ်ရွာကျောင်းသို့ တက်ကြသည့် ကျွန်တော်စာသင်ဖူးသော တပည့်ဟောင်းများ ဖြစ်ကြသဖြင့် အဆင်ပြေပြန်သည်။

သူတို့က ယခင် ရှမ်းရွာကြီးတွင်နေထိုင်ပြီး နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်းကြသော်လည်း အိမ်ကြီးဆောက်ပြီး၍ လက်သမားအဖွဲ့ ပြန်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းဖြစ်၍ လူပျိုလူလွတ်များပီပီ လက်သမားထဲတွင် လာနေကြပြီး အလုပ်ဆင်းကြသည်။

စိုက်ပျိုးပင်များ များလာ၍ စိုက်ပျိုးပင်များအား ရေလောင်းရသည့်မှာ အခက်အခဲတွေ့လာသည်။ ကျွန်တော်၏ အိမ်အနောက်ဘက်တွင် နားထောင်းကျချောင်းရှိ၍ ရေပေါသော်လည်း အလှမ်းဝေးသည်။ ပေ (၃၀၀) ထောင့်ခန့် လှမ်းပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ရေတစ်ထမ်းလောင်းရန်အတွက် (၁၅)မိနစ်ခန့် အချိန်ကြာမြင့်သည်။ စားပင်၊ သီးပင်၊ ပန်းပင်များ များလာသည်နှင့်အမျှ ရေအထမ်းပေါင်းများစွာ လောင်းရမည်ဖြစ်ရာ လူနှစ်ဦး တက်ညီလက်ညီ ရေလောင်းကြသော်လည်း တစ်နေ့ကုန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပြုရသည်။

“လိပ်မင်းနဲ့ ဖားမင်းရေ... ငါတို့စိုက်ပျိုးခြံ အလယ်ကောင်လောက်မှာ ရေတွင်းတူးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ မင်းတို့ ရေထမ်းရတာဝေးတော့ ပင်းပန်းလှသကွာ။ မကြာခင်လည်း နွားတွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ ကြက်တွေ၊ စက်တွေ ရောက်လာတော့မှာဖြစ်လို့ ရေကတော့ အလွန်လိုလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့... ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကို အားနာလို့ မပြောကြတာပါ။ ရေထမ်းရတာ အခေါက်ပေါင်းများတော့ အတော်ပင်ပန်းပါတယ်”

“အေး... အဲဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး ရေတွင်းတူးမယ်။ ဒီမှာက လျှပ်စစ်မီးမရှိတော့ တို့အောက်ပြည်အောက်ရွာက ရေတွင်းတွေလို မောင်းအထက်တပ်မယ်။ ရေငင်ရတာ အလွန်သက်သာတယ်”

“မောင်းအလက်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တော့ ရေတွင်းကို အုတ်စီပြီး ပေါင်ပေါ်မှာ စက်သီးတပ်ပြီး ငင်တာပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

“ဟ... ဖားမင်းရာ၊ ရေအထမ်းပေါင်းများစွာအတွက် စက်သီးနဲ့ ရေငင်ရတော့ ဘာထူးမှာလဲ။ ပင်ပန်းတာပေါ့။ မောင်းအလက်ဆိုတာက နိမ့်ခွင်လိုပဲ။ အလယ်မှာ တိုင်တောင့်တောင့်စိုက်ထားပြီး ခွနေရာမှာ ဝါးဘိုးဝါးကို အလယ်စင်တာယူပြီး နောက်ဘက်မှာ အလေးတွေ ပိုးထားတယ်။

ဝါးဘိုးဝါးထိပ်မှာ ချောမွတ်ဖြောင့်တန်းတဲ့ ထီးရိုးဝါးကို ဆင်ဟားပြီး ထီးရိုးဝါးအဖျားမှာ ရေငင်ပုံးတပ်ထားလိုက်တော့ ရေငင်ရတာ အလွန် လွယ်တယ်။ အဲ... မကျွမ်းကျင်သေးရင်တော့ နည်းနည်းခက်မယ်။

၅၅ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လုပ်နည်းကိုင်းနည်းက ရေထမ်းပုံးကို ရေတွင်းဘေးမှာ ချထားပြီး ဆင်ထားတဲ့ မောင်းဒလက်ဝါးကို ရေငင်ပုံးနဲ့အတူ ရေတွင်းထဲကို ဆွဲချပေးရမယ်။ ရေငင်ပုံးဟာ ကြိုးနဲ့ရေငင်သလို မဟုတ်ဘဲ ထိုးဝါးနဲ့ ထိုးနှစ်သလိုဖြစ်လို့ ရေပုံအမြုပ်မြန်တယ်။ ရေပုံးမြုပ်ပြီး ရေအပြည့်ရတာနဲ့ ထီးရိုးဝါးကို ဆွဲပင့်တင်လိုက်ရုံပဲ။

နောက်က ဝါးဘိုးဝါးကြီးမှာ အလေးဆွဲထားတာမို့ ရေတွင်းထဲက ရေပုံးဟာ အရှိန်နဲ့ တက်လာလိမ့်မယ်။ အလေ့အကျင့်ရှိလာရင် ရေတစ်ပုံးငင်တာဟာ တစ်မိနစ်တောင် မကြာဘူး။ နောက်ပြီး မင်းတို့ လူငယ်တွေ အတွက် လက်မောင်းကြွက်သား သန်မာအောင် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပေးသလိုပဲ။ အလွန်ထိရောက်တယ်။ ရေတွင်းတူးပြီး မောင်းဒလက်တပ်ဆင်ပြီးရင်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သရုပ်ပြ သင်ကြားပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ။ အလွန်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ”

သို့သော် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း နွားနှင့်ဆိတ်များ ခြံကျွတ်ဝယ်ထားသဖြင့် ရောက်လာပြန်ရာ နေရာချထား။ အစာကျွေးနှင့် အလုပ်မအားသောကြောင့် ရေတွင်းတူးရန် အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေးပါ။ နောက်အပတ်များတွင်လည်း ရန်ကုန်က မှာယူထားသော နိုင်ငံခြားမျိုး (Large White) ခေါ် ဝက်ဖြူမျိုးများ ရောက်လာပြန်သဖြင့် အရေးပေါ်အစာအတွက် စီစဉ်ပြန်သည်။

နိုင်ငံခြားဝက်ဖြူမျိုးများမှာ မြန်မာဝက်မည်းများလို အကြမ်းပတမ်းမင်း မြေပေါ်တွင် ထားမရ။ စင်ဆောက်၍ အဖိုးအကာနှင့် ထားရသည်။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ရေချိုးပေးရသည်။ ပဲဖတ်၊ နှမ်းဖတ်၊ ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲနု၊ ပြောင်းတို့ကို ကြိတ်ပြီး အစာခြောက်ကျွေးရသည်။

ရေသောက်ရန် ရေခွက်ထားပေးရသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ကန်စွန်းရွက်၊ ကနဖော့၊ ဗေဒါရွက် စသဖြင့် တစ်မျိုးမျိုးကို စဉ်း၍ အစာစိမ်းလည်း ကျွေးရသည်။ မြန်မာဝက်မျိုးလိုမဟုတ်။ အတော်ဂရုစိုက်ရသည်။ အသားတိုးနှုန်းမှာလည်း အလွန်မြန်သည်။ တစ်နှစ်သား အရွယ်ရောက်သည်နှင့် အချိန်ပိသော (၈၀) မှ (၁၀၀) ကျော်အထိ ကြီးမားသည်။

နိုင်ငံဘာလဆန်းပိုင်းတွင် ရန်ကုန်မှ မှာယူထားသော ကြက်ပေါက်စာလေးအကောင်(၅၀၀) ရောက်ရှိမည်ဆိုသဖြင့် အရေးပေါ် ကြက်ခြံဆောက်၊ ကြက်စာနှင့်ဆေးဝါးများ စုဆောင်းရသဖြင့် အလုပ်များပြန်သည်။ တော်ဝါဆေးသည်။ လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်မည်ရက်ကို အတိအကျသိရသဖြင့် ကြက်ခြံတို့ အပြန်ဆောက်လုပ်ပြီး မန္တလေးလေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းကြိုရသည်။

ဝက်၊ ဆိတ်၊ နွား၊ ကြက်နှင့် စိုက်ပျိုးခင်းများကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လိပ်မင်း၊ ဖားမင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ အလွန်အလုပ်များလှသည်။ ထို့ကြောင့် ရေလည်း အလွန်လိုအပ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရေတွင်းတူး၍ ဖထတ်နိုင်တော့ဘဲ ရှမ်းရွာကြီးမှ အဘဦးသာန်းနှင့် ဦးဝင်းကြိုင်တို့အား အတူအညီတောင်းရာ ရှမ်းရွာကြီးမှ ကာလသားအဖွဲ့နှင့် တူးပေးကြတော့သည်။

ပထမနေ့ (၁၀)ပေခန့်တူးရာ ရေမထွက်။ ဒုတိယနေ့ ပေ (၂၀) နှစ်ဆရောက်တွင် ရေထွက်သော်လည်း ရေမှာ မကြည်သဖြင့် ဇာတိယနေ့

www.burmeseclassic.com

၅၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မှာ ဆက်တူးရာ (၂၅)ပေခန့်အရောက်မှာပင် ရေမှာ မကြည်သော်လည်း ခပ်၍မနိုင့်နိုင်အောင် ထွက်လာသဖြင့် ဆက်တူး၍မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ညသိပ်၍ ရေကြည်ခံထားသည်။ မနက်ကျတော့ လည်း ရေမှာ မကြည်သည့်အပြင် မျက်နှာပြင်တင်းနေပြီး ပြဒါးရောင်လတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေတွင်းရေအား ပန်းပင်နှင့် သီးပင်စားပင်များ ရေလောင်းရန်သာ အသုံးပြုခိုင်းပြီး နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်၊ ကြက်များအတွက်ပင် မသုံးရန် ကျွန်တော်က တားမြစ်ထားရသည်။

ရေမှာ ပြဒါးဓာတ် အလွန်များဟန် တူပေသည်။ ရေလောင်းရန် မောင်းလက်တပ်ဆင်ပေးပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သရုပ်ပြ၍ ရေငင်ပြသဖြင့် လိပ်မင်းနှင့်ဖားမင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ကြည့်ကြရာ အလွန်သဘောကျနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိုက်ပျိုးခင်းမှာ ရေဝပြီး စိမ်းလန်းသန်စွမ်းနေပေသည်။

ဒီစင်ဘာလထဲ၌ ကျွန်တော်၏ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများ အခြေကျ၍ အောင်မြင်နေပြီဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများကလည်း လာရောက်ပြီး လေ့လာနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ္ထီလာမှ မိသားစုကို ပြန်ခေါ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြောင်းရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

သို့သော် ညအိပ်သွား၍ မိသားစုကို ပြန်ခေါ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြောင်းရန်ကိစ္စမှာ အခက်တွေ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် အဘဦးသာနိုးနှင့် ဦးဝင်းကြိုင်တို့ကို အကူအညီတောင်းရပြန်သည်။ အဘဦးသာနိုးမှာ နေ့စဉ် နိပုံးများ ပို့နေရသဖြင့် မအားလပ်ရှာပါ။ ထို့ကြောင့် ဦးဝင်းကြိုင်က ညလာအိပ်ပေးရန်နှင့် ခြံကို ကြီးကြပ်၍ တာဝန်ယူမည်ပြောမှ ကျွန်တော် ခရီးထွက်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် လိပ်မင်းနှင့်ဖားမင်းတို့ ညီအစ်ကိုအား အသေအချာမှာ၍ မုန့်ဖိုးများလည်း ပေးခဲ့သည်။ ရေပုပ်ရွာမှ ချက်ပလက် လိုင်းကားကြီးကို စောစီးစွာသွားစီး၍ မန္တလေးမှ ကျောက်ဆည်၊ ကျောက်ဆည်မှ မိတ္ထီလာမြို့သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မိတ္ထီလာမြို့သို့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရောက်သည်။

သို့လော... သို့လော * ၅၇

မိသားစုအား ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားသဖြင့် အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ မိတ္ထီလာမြို့တွင် တစ်ညအိပ်ပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းများအား နှုတ်ဆက်၍ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကုန်တင်ကားကြီးငှားကာ မန္တလေးသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

မန္တလေး၊ ရေပုပ်ရွာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ရာ ရေပုပ်ရွာသို့ ညနေမှ ဆောက်သည်။ ရေပုပ်ရွာမှ လှည်း (၂)စီးငှားပြီး အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများအား အခေါက်အခေါက်အခါခါ သယ်ရသည်။ တော်ပါသေးသည်။ လက်သမား ဦးထင်မောင်တို့အဖွဲ့က ဝိုင်းဝန်းကူညီသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။

ညရောက်တော့လည်း ပါလာသည့် Robin မီးစက်ကလေးဖြင့် အထွန်းပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီသူများအား ညစာကျွေးရာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည်။ ကျွန်တော်၏ အိမ်နှင့်ခြံအား ဇနီးသည်နှင့် သမီးကလည်း အလွန်သဘောကျနေကြသည်။ တောသဘာဝဆန်သော ကျွန်တော်၏ အိမ်ကလေးနှင့် ခြံဝင်းမှာ လွန်စွာ စိုပြည်သာယာနေတော့သည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်က မိသားစုအား ခြံအတွင်းရှိ မွေးမြူရေးနှင့် စိုက်ပျိုးရေးခြံများအား လိုက်ပြသည်။ ကြက်များမှာ အစားအစာ လတ်ဆတ်ကောင်းမွန်ပြီး လေကောင်းလေသင့်သဖြင့် ကြီးထွားနှုန်းမြန်သည်။ ဝက်ပေါက်ကလေးများမှာလည်း ချူပြီးပြီး ခွေးမြူနေသည်။

www.burmeseclassic.com

နားအုပ်ကလည်း နားနီရပြီဖြစ်၍ အဘဦးသာခိုးက စောစီးစွာ လာညှစ်နေသည်။ ကြက်ဘဲများက ပြဿနာမရှိသော်လည်း ဆိတ်အုပ်ကို တော့ သတိထားရသည်။

ဆိတ်အုပ်ကို ခြံဝင်းအပြင်စားကျက်၌ မိုးလင်းသည်နှင့် လွှတ် ကျောင်းထားသော်လည်း သူတို့က လူလစ်လျှင် ခြံတွင်းပြန်ဝင်ပြီး စိုက်ပျိုး သီးနှံများအား စားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လိပ်မင်းနှင့် ဖားမင်းတို့ ညီ အစ်ကိုမှာ မွေးမြူရေးနှင့်စိုက်ပျိုးရေး အလုပ်တစ်ဖက်အပြင် ဆိတ်များကို လည်း မျက်ခြည်မပြတ်အောင် သတိထားနေကြရသည်။

ခြံတွင်း၌ ပဲပင်များနှင့် ခရမ်းချဉ်ပင်၊ သဘောပင်များက စ၍ ဝေသာစွာ သီးနေပြီဖြစ်သည်။ ပန်းမျိုးစုံကလည်း ဖူးပွင့်နေလေပြီ။ ထို့ ကြောင့် လိပ်ပြာများ ပျားများက အုပ်စုလိုက် ပန်းဝတ်ရည် စုပ်နေကြသည်။ တွန့်တော် အတွေးတစ်ခုကြောင့် သမီးဖြစ်သူကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိ သည်။

သမီးလေးမှာ (၉)နှစ်ကျော်အရွယ်သာ ဖြစ်သော်လည်း ဖွံ့ထွား သည်။ သူမ အလွန်ပျော်နေပုံလည်း ရသည်။ စကားမပြောတတ်သဖြင့် အတန်းကျောင်းလည်း ထားမရ။ သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူက စာသင်ပေးထား သဖြင့် အတွက်အချက်နှင့် စာရေးခြင်းကိုတော့ တတ်သည်။

စာဖတ်လျှင်တော့ 'အု ... အု ... အား ... အား' ဖြင့် အသံ မပီပီ။ ကျွန်တော် သမီးကလေးကို အလွန်ချစ်သည်။ သို့သော် သူ့ဘဝ ရွှေရေးအတွက် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစား၍မရ။ ကျွန်တော် တို့ သက်ရှိထင်ရှား ကျန်းမာစွာရှိနေလျှင်တော့ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက် ရန် ပြဿနာမရှိနိုင်ပါ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့လည်း အသက်အရွယ်ကြီးလာကြ၍ အငြိမ်း စားပင် ယူရပေပြီ။ သမီးကလေး အိမ်ထောင်ပြုလျှင် သူမ၏ မွေးရာပါ ချို့တဲ့ ချက်ကြောင့် အနိုင်ကျင့်ခံရမည်ကို ကျွန်တော် အလွန် စိုးရိမ်သည်။ တစ်ဦး တည်းသောသမီး။ ပညာကမရှိ။ လူ့ဘဝတွင် ရပ်တည်နိုင်ရန် အဖော်ကောင်း လိုပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် အတွေးရေယာဉ်ကြော၌ မျောနေမိစဉ် ဇနီးဖြစ် သူက ...

"အစ်ကို ... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ အစ်ကိုလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ခြည့်ပုံပြီပဲ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစမ်းပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ် အဆန်းကြောင့် သမီးလေးက ဘယ်လောက်ပျော်နေသလဲ။ ကြည့်ပါဦး ... ညီမကတော့ ဒီခြံ ကြီးထဲ ပြောင်းလာရတာ အလွန်စိတ်ချမ်းသာတယ်။ မြို့ပေါ်မှာ ကားတွေ ထာဝီဝီ၊ ဖုန်တွေသဲတွေနဲ့ အလွန်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ... မိန်းမရယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးပမ်းချက်၊ ရပ်ရွာလူခံ အပေါင်းအသင်းတွေက ကူညီလို့ ဒီအခြေအနေအထိ အောင်မြင်လာတာ တိုက်ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးကလေးရှေ့ရေးကို တွေးမိ ရင်တော့ စိတ်မချမ်းသာဘူးကွယ်"

"ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံပေါ့ ... အစ်ကိုရယ်။ သမီးကလည်း လိမ္မာ ခါတယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားနိုင်ပြီပဲ။ ဒီလိုသာယာတဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ကြောင့် သမီးကလေး စိတ်ပြောင်းပြီး စကားပြောချင် ပြောလာနိုင်မှာပါ။ စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေးပူမနေပါနဲ့ ... အစ်ကိုရယ်"

ထိုစဉ် သမီးကလေးက ကျွန်တော်တို့အနီး ပြန်ပြေးလာပြီး ရွှေ စာရံစေတီဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

"သမီးလေး ... ဘုရားဖူးချင်လို့လား။ အဲဒါ ရွှေစာရံဘုရားလို့ ခေါ်တယ်။ ပုဂံခေတ်က အနော်ရထာမင်းရဲ့ ရှမ်းမိဖုရား စောမွန်လှ တည် သွားတာ။ အလွန်သပ္ပာယ်ပြီး လက်ရာမြောက်တယ်။ သမီးဖူးချင်ရင် အဝေ ငြီး လိုက်ပို့မယ်လေ"

သမီးက ပျော်ရွှင်ဖြူးတူးနေဟန်ဖြင့် ခုန်ပေါက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။ သမီး အလွန်ပျော်ရွှင်နေဟန်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အလွန် ချမ်းသာမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ခြံအနောက်ပေါက်တံခါးမှ နုတ်ပြီး ဘုရားဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ဝေ (၃၀၀) ကျော်ခန့် လမ်းလျှောက်တော့ နားရွောင်းကျချောင်းကလေးသို့ ရောက်သည်။ (၉) နှစ် သား ကျွယ်ဝန်းပြီး ရေမှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ ခြေသလုံးမြှုပ်နှံသာ ရှိ သော်လည်း အလွန်အေးမြလှသည်။

ချောင်းကလေးကို ကျော်သည်နှင့် ဘုရား၏ ဝတ္ထုကမြေထဲသို့ ရောက်သည်။ ထိုစဉ် သမီးထံမှ 'အု ... အု ... အား ... အား' အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်ရာ နားရွောင်းကျချောင်းကမ်းဘေးတွင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ တည်ဆောက်ထားသော စောမွန်လှမိဖုရားနှင့် ရံရွှေတော်တစ်ဦး နားရွောင်းပျောက်၍ ရှာနေဟန် သံရုပ်တုအား ကိုင်၍ မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က မိဖုရားစောမွန်လှ ရာဇဝင်ကို ရှင်းပြရသည်။ သမီးလေးမှာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းမှ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးနှင့် ထောင်ဘက်မှ ကြွက်နဖားတောင်ကြီးကို ငေးမောရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ဇနီးဖြစ်သူမှာ အလန့်တကြားနှင့် ...

“သမီး ... သမီး ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... မငိုဘူး။ ဒါတွေဟာ ငွှေဆတ်က ရာဇဝင်ဇာတ်လမ်းတွေ။ အခုမဟုတ်တော့ဘူး။ တိတ်တော့နော် မငိုဘူး”

သမီးခေါင်းညိတ်၍ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးဘက် လက်ညှိုးထိုးပြပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြနေပြန်သည်။ သူ ရှမ်းပြည်ဘက်က လာတာဟု ဆိုလိုတန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သမီးအား မျက်ရည်သုတ်ခိုင်းပြီး ရွှေစာရံဘုရား မုခ်ဦးရေပ်တန်ဆောင်းဘက်သို့ ဆွဲခေါ်လာရသည်။ ရွှေစာရံဘုရားမှာ မုခ်ဝတစ်ခုတည်းရှိပြီး အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ထားသည်။

ဘုရားပရဝဏ်အတွင်း အညာဆီးပင်များ ပေါက်ရောက်နေပြီး ဆီးသီးများ ကြွေကျနေရာ နွားများက ကောက်စားနေသည်။ သမိုင်းဝင် ဘုရားဖြစ်သော်လည်း ပြို့နှင့် အလှမ်းဝေး၍ တောဘုရား၊ တောင်ဘုရား ဖြစ်နေပေသည်။ ဘုရား၏တောင်ဘက် ကြွက်နဖားတောင်ခြေတွင်တော့ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်က စီးဆင်းနေသည်။ သစ်ဝါးမျှောသော ဖောင်ဆိပ်ဖြစ်ပုံရသည်။

ဘုရားအနီးတွင် မစည်ကားသော်လည်း ဖောင်ဆိပ်၌ လူစည်ကားနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွှေစာရံဘုရားအား ပူးမြော်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သမီး မှိုင်တွေ့နေသည်။ ညအချိန်၌လည်း တစ်ဦးတည်း

ထက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စကားပြောနေတတ်သည်။ ထိုသည်ကို မြင်သော ကျွန်တော်၏ဇနီးသည်က ...

“အစ်ကိုရေ ... သမီးက လူဝင်စားများ ဖြစ်နေရောလား။ ဒီနယ်ခြေက သူ့အရင်ဘဝက နေထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာ ထင်ပါရဲ့”

“သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေကွာ။ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ”

ထိုညက ကျွန်တော်တို့မိသားစု ညစာထမင်း အတူစားကြပြီး ညအိပ်ရာဝင်ကြသည်။ သမီးကို သီးသန့်အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ပေးထားရာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရေးနိုးတော့လည်း သမီးအခန်းတံခါးပိတ်ထားပြီး အုအုအားအား စကားသံများ ကြားနေရသည်။ သမီး မအိပ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေဟန်ဖြစ်သည်။

ဇနီးသည်က အခန်းတံခါးကိုပုတ်၍ အိပ်ရန် သတိပေးမည် လုပ်နေရာ ကျွန်တော်က ဇနီးသည်လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ရသည်။ သမီး လွတ်လပ်စွာ နေစေရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ဇနီးသည်က ...

“အစ်ကိုရယ် ... သမီး အိပ်ရေးပျက်ရင် နေမကောင်းဖြစ်မှာပေါ့။ အစ်ကိုက ဘာလို့ တားတာလဲ”

“နေပါစေ ... မိန်းမရယ်။ သမီးလည်း ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူ့ကျန်းမာရေး သူ့သိင်္ဂါတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ။ အိပ်မကျပ်ရင်လည်း သူ နေ့ခင်းအိပ်လို့ ရတာပဲ။ တစ်ညတာလေပဲ ကိစ္စမရှိဘူး”

“ညဆက်လုပ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲအစ်ကို”

“အဲဒီတော့လည်း သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် တားရမှာပေါ့ကွာ။ သမီး နားဝင်အောင်တော့ ပြောဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ သမီးက လိမ္မာပါတယ်။ သူ့အထောင်မှာပါ။ ကဲ ... ကဲ ... အိပ်ကြစို့ ... မိန်းမရေ”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းကြော်နှင့် နွားနို့
သောက်နေကြစဉ် သမီး အိပ်ရာက ထလာသည်။ ယမန်နေ့ကလို မဟုတ်။
ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပင်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“သမီးအိပ်ပုတ်ကြီး ... မျက်နှာသစ်ပြီး မြန်မြန်လာ။ အဖေ့
အမေတို့ မနက်စာတောင် စားပြီးတော့မယ်”

သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော်စားပြီး၍ ခြံတွင်းဆင်း
ခဲ့စဉ် သမီးနှင့်ဇနီး မနက်စာစားရင်း ထမင်းစားခန်း၌ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ခြံ
အတွင်း၌ ခရမ်းချဉ်ပင်များကို ရေလောင်းနေသော လိပ်မင်းနှင့် ဖားမင်းတို့
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား အံ့ဩစွာဖြင့် ...

“ခရမ်းချဉ်သီးတွေ အကြီးနုန်းက အရမ်းမြန်နေတယ်။ သီးလည်း
တအားသီးပြီး ကြီးလည်း တအားကြီးတယ်။ ဆရာမျိုးတွေက နိုင်ငံခြားမျိုး
တွေလား”

“နိုင်ငံခြားမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အဘဦးသာခိုးရှာပေးတဲ့ ဂှမ်းပြည်
ဘက်က မျိုးတွေပါပဲ။ ငါလည်း အံ့ဩနေတာ။ မနေ့တစ်နေ့က ပန်းပွင့်
ကြွေရုံရှိသေးတယ်။ အခု တအားကြီးပြီး အဝါရောင်တောင် သမ်းနေပြီ။

ဇနက်ဖြန်၊ သဘက်ဆိုရင် မှည့်တော့မယ်ထင်တယ်။ ခေါင်အလုံးတွေကို
မှည့်တာနဲ့ အရင်ခူးကွ။ မျိုးထားရအောင်။ ကျန်တာတွေကိုတော့ မရောင်း
နဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေကို ဝေငှပြီး တို့လည်းစားကြတာပေါ့။ အရသာတော့
ဘယ်လိုရှိမယ် မသိဘူး”

ထိုစဉ် အငယ်ကောင်ဖားမင်းက ...

“ဆရာရေ ... ခရမ်းချဉ်သီးတင်မကဘူး။ ပဲသီးတွေဆိုရင်လည်း
နှစ်တောင်လောက်တောင် ရှည်ပြီး အသီးလည်း ကြီးတယ်။ ငရုတ်သီး
နီးမျှော်တွေကလည်း လက်မလောက်တောင် အရွယ်အစား ကြီးတယ်။
ခြံတွင်းရိုးနားမှာ စိုက်ထားတဲ့ သဘောပင်တွေဆိုရင်လည်း ဘူးသီးကြီးတွေ
လောက် ဖြစ်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နွားချေးမြေထဲပင် ထည့်တာ။ ဓာတ်
မြေထဲပင်တောင် မသုံးရသေးဘူး။ အံ့ချက်ပဲ ... ဆရာရေ”

“အောက်ခံ မြေဆီလွှာကောင်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မင်းတို့က
လည်း ဂရုစိုက်တာကိုး။ ကောင်းကွာ ... ခြံထွက်သီးနဲ့တွေ ရောင်းချပြီးရင်
တော့ မင်းတို့ညီအစ်ကို ကို ဘောက်ဆူးပေးဦးမယ်ဟေ့”

ကျွန်တော် ပြောရင်းဆိုရင်း ခြံအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ စိုက်ပျိုး
သီးနှံများမှာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ကြီးထွားနုန်း မြန်လှသည်။ ဝက်စား
ကြက်စာအတွက် စိုက်ပျိုးထားသော ဒေသခံ ကန်စွန်းပင်များမှာလည်း
ထူထပ်ကန်စွန်းများသဖွယ် အရိုးပွပွဖြင့် သန်စွမ်းကြီးမားလှသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် လိပ်မင်းနှင့်ဖားမင်းတို့ ညီအစ်ကိုက
ခရမ်းချဉ်သီးနီရဲများနှင့် ကန်စွန်းရွက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် သဘောသီးများ
ပဲထောင်ရှည်ကြီးများကို ခူးလာပြီး ပေးသည်။

“ဆရာရေ ... မျိုးစုပြီး အိမ်မှာလည်းစားပေါ့။ ကျန်တာတွေတော့
စားစာနုမှာမဟုတ်လို့ ရောင်းလိုက်မယ်”

“အေး ... အေး ... ငါ မျိုးအတွက်လည်း ချန်ထားမယ်။ ဦးဦး
ဖျားဖျား ချက်ပြုတ်ပြီး ရွာကျောင်းကိုလည်း ဆွမ်းချိုင့်ပို့မယ်။ မင်းတို့လည်း
စိတ်ညှိုက်စားကြပေရော့”

ပုံမှန်ခရမ်းချဉ်သီးမှာ အကြီးဆုံး ငါးကျပ်သာ။ တစ်ဆယ်သား
နှုတ်သီးသို့လည်း ယခု ကျွန်တော့်ခြံထွက် ခရမ်းချဉ်သီးများမှာ ဥသွယ်
သီးသရွယ် အစိတ်သားခန့်ဖြစ်နေသည်။ ခရမ်းချဉ်ပင်များကို လိပ်မင်းနှင့်
ဖားမင်း ညီအစ်ကိုက ဝါးလုံးတန်းစိုက်၍ပင် ကျားကန်ပေးထားရသည်။

တစ်စုံတစ်ရာတော့ ထူးဆန်းနေပြီဖြစ်သည်။ မြေဆီလွှာကြောင့် တင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော် တွေးတွေးဆဆ စဉ်းစားရင်း ရေတွင်းမှ ရေကို သတိရမိသည်။ ရေတွင်းရေမှာ ရက်ကြာလာသော်လည်း နောက် ကျိန်နေပြီ။ မကြည်လင်ပါ။ အပေါ်ယံကလည်း ပြဒါးရောင် ပြောင်လက်ပြီး အဆီဝေနေသည်။

မြို့နှင့်ဝေးသဖြင့် ဓာတ်ခွဲကြည့်ရန်လည်း လောလောဆယ် မဖြစ် နိုင်သေးပါ။ အလုပ်ပါးလျှင်တော့ မန္တလေးမြို့ပေါ်တက်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ကြည့်ရန် ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားမိပါသည်။

ထိုနေ့က ဇနီးသည်အား စောစီးစွာ ထမင်းဟင်းချက်ခိုင်းပြီး ဆွမ်း ချိုင့်ပြင်ရန် အသီးအနှံများကိုပါယူကာ ရှမ်းရွာကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ နေ့ဆွမ်း တင်သည်။ အချို့ခွဲအတွက် သင်္ဘောသီးမှည့်များကိုလည်း လှူသည်။ ပြီး နောက် ခရမ်းချဉ်သီး၊ ပဲသီး၊ သင်္ဘောသီးနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းများကို အဘ ဦးသာန်းနှင့် ဦးဝင်းကြိုင်တို့အိမ်များအားလည်း လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ မိသားစု နေ့လယ်စာစားတော့ အရသာထူးကဲ လှသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးအား ငါးဖြင့်ချက်ပြီး အစိမ်းလည်း သုပ်ထားသည်။ ပဲတောင့်ရှည်သီးအား ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် ချက်ထားသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးအရသာမှာ အချဉ်ဓာတ်နည်းပြီး ချိုချဉ်အရသာဖြစ်နေ၍ တစ်စု ထူးသည်။ ထမင်းစားလို့တော့ အလွန်မြိန်ပေသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့လည်း သင်္ဘောသီးမှည့်ကို ခွဲစားကြရာ လတ်ဆတ်၍ ချိုအေးပြီး မွှေးနေသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့လည်း ဗိုက်လေးသဖြင့် ကြက်ခြံများဘက်သို့ပင် မဆင်းဖြစ်တော့ဘဲ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ ငိုက်ယူငိုရင်း အိပ်ပျော်သွားမိသည်။ အိပ်ရာကနီးတော့ အင်အားသစ်တစ်ခုခု တိုးနေသလို လန်းဆန်းတက်ကြွနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ သည်။

ပြင်ပလေကို ရှုရတော့ ပိုလန်းဆန်းလာပြန်သည်။ ကြက်ခြံနှင့် ဝက်ခြံများဘက်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုမိသည်။ မနေ့ကပင် ကြည့်မြင်ခဲ့ရသော ဝက်ပေါက်များနှင့် ကြက်ပေါက်ကလေးများမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးနေကြသည်။ ကျွန်တော် မျက်စိကို ပွတ်သပ်၍ အိပ်ချင်မူးတူး အထင်ဖြင့် အမြင်မှားသလားဟု ထပ်မံကြည့်ရှုမိတော့လည်း အမြင်မှား ပါ။ တကယ့်ကို ကြီးထွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“လိပ်မင်းနဲ့ ဖားမင်းတို့ရေ... လာကြပါဦး။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာ ထဲ့”

“ဗျာ ... ဆရာ ... လာပြီ ... လာပြီ”
သူတို့ညီအစ်ကို ချက်ချင်း ရောက်လာကြသည်။

“ဆရာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ ရက်ပိုင်းလေးအတွင်း အရမ်းစွတ်ကြီးနေ ထယ်။ မင်းတို့ညီအစ်ကို မမြင်ကြဘူးလား”

“ဆရာ့ ကြက်၊ ဝက်တွေက နိုင်ငံခြားမျိုးဆို။ အစာအရမ်းစား တော့ ကြီးထွားနှုန်းမြန်တာပေါ့ ဆရာရယ်”

“ဟာ ... အဲဒီလောက် ကြီးထွားနှုန်း မမြန်ဘူး။ မင်းတို့ ဘာ တွေ ကျွေးကြသေးသလဲ”

“ဆရာက ရေတွင်းရေမတိုက်နဲ့ဆိုလို့ လုံးဝ မတိုက်ပါဘူး။ ရေတွင်း ရေနဲ့ လောင်းရတဲ့ ကန်စွန်းခင်းက ကန်စွန်းရွက်တော့ ကျွေးတာပေါ့”

“အေး ... အဲဒါဆိုရင် စိုက်ပျိုးခင်းက သီးနှံတွေ အဆမတန် ကြီးမားတာ ရေတွင်းရေကြောင့်ဖြစ်မယ်။ ရေတွင်းရေလောင်းတဲ့ ကန်စွန်း ရွက်တွေကို စားရတော့ ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေလည်း ကြီးထွားနှုန်းမြန်တာ ဖြစ်မယ်”

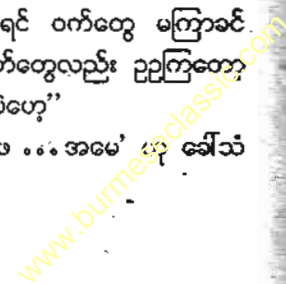
“ဟုတ်လိမ့်မယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကန်စွန်းရွက်ကြော် နဲ့ အသီးအနှံတွေ နေ့တိုင်းစားလို့လားမသိဘူး။ ဆရာတို့ခြံရောက်မှ တောင့် ထင်းသန်မာလာတာ။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

လိပ်မင်းနှင့်ဖားမင်းတို့ ညီအစ်ကိုက အကျီရွတ်ပြကြသည်။

“အေး ... လတ်ဆတ်တဲ့ အသီးအနှံတွေ စားရလို့လည်းဖြစ် မယ်။ နောက်ပြီး မင်းတို့ညီအစ်ကိုက ရေအထမ်းပေါင်းများစွာ မောင်း အထက်ဆွဲပြီး ရေလောင်းရတော့ လှေကျင့်ခန်းလုပ်သလို ဗလတွေ တက် ထာတာနေမှာပါ။

ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဝက်တွေ မကြာခင် အလေးချိန်တက်လာပြီး ရောင်းရတော့မှာ။ ကြက်တွေလည်း ဥဥကြတော့ မှာ။ ဝင်ငွေ တိုးလာတော့မှာပေါ့ကွာ။ ပျော်စရာပဲဟေ့”

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်မှ ‘အဖေ ... အမေ’ ဟု ခေါ်သံ ထွင်လွင်ကလေးကို ကြားနေရသဖြင့် ...

၆၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဘယ်က ကလေးညွှန်သည်ပါလိမ့်။ အစောကလည်း ညွှန်သည် ခြင်္သေ့မိပါဘူး”

“ညွှန်သည်လာတာ မတွေ့မိပါဘူးဆရာ”

လိပ်မင်းက ပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား မိပြီး အိမ်ဘက်သို့ အပြေးလှမ်းလာမိသည်။

အိမ်အပေါ်ညွှန်ခန်းတွင် သမီးတစ်ဦးတည်း က၊ နေသည်။ နှုတ်မှ လည်း ပီသသောအသံဖြင့် သီချင်းဆိုနေသေးသည်။

“မေမေလာရင် နို့ဖိုမယ်၊ ဖေဖေလာရင် အုန်းသီးခွဲစားမယ်”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ မကြာမီ ဇနီးသည်လည်း အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဇနီးသည် အား မနှောင့်ယှက်ရန် လက်ကာပြုပြီး သမီးသီချင်းဆုံး၍ အကရပ်တော့မှ လက်ခုပ် ပိုင်းတီးကြသည်။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ငါ့သမီးက တော်တယ်ဟေ့၊ သမီးစကားပြောလို့ ရပြီနော်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ... သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေနဲ့အမေ။ သမီး စကားပြောလို့ ရပါပြီ”

ကျွန်တော်နှင့်ဇနီးသည်တို့ သမီးကလေးအား မလွတ်တမ်း ပိုင်း ဖက်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အတောင့်တဆုံးနှင့် လိုချင်သောအရာ ဖြည့်စုံပြီဖြစ်သည်။ သမီးကလေး စကားမပြောတတ်ခြင်းကြောင့် ဥစ္စာစောင့် လိုလို၊ လူဝင်စားလိုလို ထင်ကြေးပေးခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။

ဟော ... ယခုတော့ အချိန်တန်၍လား ... နယ်မြေဒေသကြောင့် လား ... နားရွောင်းကျချောင်းအနီးက ရေတွင်းရေကို လောင်း၍ ကြီးထွား လာသော အသီးအနှံများကို စားသုံးခြင်းကြောင့်လားဟူ၍ ကျွန်တော် တစ်သိ တစ်တန်းကြီး တွေးနေမိပါတော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်
ကြည့်နေမိသည်
မကြာမီ

အဲ ... တာဝန်ကြပ်၊ တာဝန်ပေးနဲ့ ဦးစီးထောင်မှူးကြီး (Chief Sailor) ဦးထွန်းလှစိန်တို့အဖွဲ့တွေ ရောက်သွားကြတော့ ဆုံးနေပြီတဲ့လေ။ အလောင်းကို ဆုံးခါစကအတိုင်းပဲ လက်ရာမပျက်၊ ခြေရာမပျက် ထားပြီး စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားခဲ့တာပဲ။

ပြီးတော့ သူတို့ (၁) ဆောင်၊ (၂)ခန်းမှာက အိပ်ထောင်ပိတ် သူပေါင်း (၂၁၈) ယောက်ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ မနေ့ညနေက အိပ်ထောင် ပိတ်တဲ့စာရင်းအတိုင်းပဲ။ လူအဝင်အထွက် အတိုးအလျော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အိပ်ထောင်ပိတ်စာရင်းမှာရော၊ နံနက်ခင်း လူပေါင်းစာရင်း (Morning Report) မှာရော (၂၁၈) ယောက်ပဲ။

အားလုံးကို လူပေါင်းစာရင်းယူပြီးကတည်းက အခန်းပိတ်ထား တာ။ ချေးယိုသေးပေါက်တောင် အပြင်က မိလ္လာခုံကြီးအထိ မဆင်းနိုင်။ အခန်းထဲကနေ မိလ္လာခုံကိုပဲ သုံးခိုင်းထားခဲ့တာ ဆရာ။ ဆရာတို့လာ ခင် စစ်ရဆေးရ လွယ်အောင်လို့၊ မနက်ခင်း ဆန်ပြုတ် (ဂန်စီ Gangsi) ကို အခန်းထဲထည့်ပြီး ဝေခိုင်းပေးခဲ့တာ”

လေရှည်ကြီး တောက်လျှောက် ပြောချလိုက်ပြီးသည့်နောက် သူ တို့တော်စီပန်းကန်ကို စွေခနဲယူကာ ‘ဖူး ... ဖူး’ မျှပင် မမှုတ်ဖြစ် တာပဲ မော့၍ သောက်ချနေသည်။ ကော်ဖီကို လင်းတမျို မျိုချနေရင်း တည်း မန္တလေးတောင် ဂေါက်ကလပ်၌ ယစ်မျိုးမင်းကြီးဟောင်း ဦးပီတာ၊ နန်းခင်းကြီး၊ မြမန္တလာဟိုတယ် မန်နေဂျာကြီးတို့နှင့် တပျော်ကြီး နှစ် နှစ်အထူးချိန်းဝိုင်း ပျက်သွားခဲ့ရသည်ကို မချင့်မရဲ နှမိနှမြော ဖြစ် နေသေး၏။

“ကောင်းပါတယ် ... ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ စီစဉ်ထားတာ ကောင်းပါ သေး။ သေမှုသေခင်း ဖွင့်ပြီးပြီပဲ။ အချင်းဖြစ်နေရာနဲ့ ဝန်းကျင်ပတ်လည် မှုတ်ခြင်သက်သေတွေ၊ အခြား သဲလွန်စအထောက်အထားတွေကို အထူးဆောင်းပြီးရင်တော့ အလောင်းကြီးကို သယ်သွား ခိုင်းလိုက်တော့ သေး”

[၁]

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြီးကို တအားကုပ်လျက် အထင် ကြီး ဖျစ်ညစ်စဉ်းစားနေသည်။ အရေးတကြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာထုတ်ကြီး၏ အထုအထည်က မသေးလှ။ အိပ်ရာအောက် ရေဝန်ပြန် နှံသက်သက်မျှ မဟုတ်။ အရေးမလှခဲ့လျှင် မိုးကို မီးစွဲနိုင်သည်ကိုစွဲကြီး။

“အကျဉ်းသားရဲ့ အလောင်းကြီး (Dead Body) ကိုတော့ စခန်း မှူးကြီးတို့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးကြပြီလား ခင်ဗျ။ သေတဲ့ အကောင် ဖိုးတွမ်တီး ‘ညှပ်စလီ’ သေနေပုံကြီးကို စတွေ့တဲ့ ညကင်းဘာသာ ရွှေမောင်ရဲ့ အပြောအရတော့ သူ့ထောင်ပုံစံပုဆိုးစုတ်နဲ့ သူ့ဘာသာ အခန်း နံရံ ဘာရာတန်းမှာ ကြိုးဆွဲချပြီး သေတာတဲ့။

'Hang' လုပ်တဲ့ 'Suicide Case' သဘောပဲ။ တွေ့တွေ့ချင်းတုန်း အသက်လုပ်လုပ်ရိုသေးတော့ တန်းစီး ‘ကံချွန်ကြီး’ နဲ့ ဘာရာ ရွှေမောင်တို့ က အဲဒီသူလုပ်ထားတဲ့ ပုဆိုးတွေကို ဖြေပစ်ခဲ့လိုက်ကြတာ။ တကယ်တမ်း များ ရလေဦးမလားလို့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ကြည့်ကြတဲ့ သဘောပလေ။

၇၀ * လေ့မင်းသျှင်

မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးညွန့်ရွှေကြီးကို ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ခိုင်းထားတယ်။ မကြာခင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ သူ့စစ်ဆေးအတည် ပြုပြီးလို့ ဆေးရုံက ရင်ခွဲစစ်ဆေးချက် (Postmortem Report) ရမှပဲ သေဆုံးရခြင်းရဲ့ အကြောင်းအချက်တွေကို ထိတိကျကျ သိရတော့မှာပဲ။

အဲဒီတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြိုတဲ့ 'Suicide Case' လား။ ဒါမှမဟုတ် အခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သေဆုံးမှုလားဆိုတာ သိရမှာ။ တစ်ခါတစ်ခါ အချက်အလက်တွေကို စုံစုံလင်လင် ဆုပ်ကိုင်မိတဲ့အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံစောင့်ဆိုင်းတတ်တာဟာလည်း မှုခင်းထောက်လှမ်းခြင်း အတတ်ပညာရဲ့ အံ့ဖွယ်လျှို့ဝှက်နည်းပညာတစ်ရပ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်သေးသမျှ။

အဆီတွေပြန်နေသည့် သူ့မျက်နှာ ပြည့်ဖောင်းဖောင်းကြီးနှင့် ကုပ်ပိုးကုပ်သားတွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါငယ်ဖြင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီးအားရပါးရသုတ်ရင်း ရေခဲနှင်းဆောင်းပြောနေသည့် ရဲလူကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။

သည်ရဲစခန်းမှူး လူကြီး ဦးကြတိုင်းအောင်ကိုဖြင့် သူ ခင်သည်။ ခင်ဖွယ်ကောင်းရုံမျှမဟုတ်။ အားကိုးလေးစားထိုက်သော ဉာဏ်ပဋိသန်နှင့်လည်း ရင့်ကျက်ပြည့်ဝသူဟု သူယုံသည်။

“ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ထောင်တွေမှာ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်တတ်တဲ့ အမှုအခင်းမျိုးတွေ ရှိတတ်သလား။ ရှိခဲ့ဖူးသလား။ မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ရှိသလား ... ထောင်ပိုင်ကြီး။”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ... ကျုပ်ဆရာရယ်။ အသက်ကလေးများလည်း ရှူစမ်းပါဦး ... တစ်ဆိတ်။ မေးထည့်ပစ်လိုက်တာများ တကတည်း စက်သေနတ်ပစ်တာကျလို့။ ကျွန်တော်မျိုးက ဘယ်မေးခွန်းကို ဘယ်နေရာကစပြီး ဘယ်လိုဖြေရမတဲ့တုံး ခင်ဗျားရဲ့။”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဖြေချင်သလိုသာ ဖြေပါဗျာ။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဖြည့်တွေ့ပြီး ဆက်စပ်ယူလိုက်ပါ့မယ်။ ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“အင်း ... ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံတော့ဖြင့် ဒီတစ်ခါ နဖူးတွေ့နေတဲ့ တေ့တေ့တင်တင် ကြုံရတာပဲခင်ဗျ။ ကြားဖူးနားဝနဲ့ ‘တစ်ယောက်တစ်ယောက်နား’ နှုတ်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြဖူးတဲ့ ထောင်ပုံပြင်တွေက ဆော့ ရှိသပေါ့။”

“ပြောပါဦးလေ ... ကြားကြရအောင်”

“မန္တလေးထောင် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှာ ကြိုးသမား စောမြအောင်က အခု ညှပ်စလီလုပ်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံပြီး သတ်သေဖို့လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကံသိလို့ တိုက်ဝန်ထမ်း အတွေ့စောပြီး သေခဲ့ဘူး။ ၁၉၃၂ ဘုန်းကလည်း အဲဒီ မန္တလေး ထောင်ကြိုးတိုက်မှာပဲ စောအောင်သာဆိုတဲ့ ကြိုးသမားက သူ့ ‘မအား’ ကိုသူ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ကြိုးတိုက်သံတိုင်တံခါးကနေ နောက်ပြန်လှဲချပစ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံခဲ့ဖူးသေးသတဲ့ ခင်ဗျ။ သေကောင်ပေါင်းလဲ မချီမဆဲ့ဝေဒနာ ခံခဲ့ရပေမယ့် အသက်တော့ဖြင့် မသေခဲ့ပါဘူးတဲ့။”

“အိုး ... ဟိုး ... တယ်မိုက်တဲ့ လူတွေပဲ”

“လားရှိုးအကျဉ်းထောင် မိန်းမအချုပ်မှာတော့ အခုလိုပဲ မိန်းမအချုပ်သူက ပုံစံစောင်ကို ဘာရာသစ်သားတန်းမှာ ချည်ပြီး သေကြောင်းကြံခဲ့တယ်။ အဲ ... အဲဒီအချုပ်သူမများတော့ ညဘက်ကြီးမို့ မီးအလင်းချောင်ကလည်း မကောင်းလေတော့ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြပဲ သေသွားခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ... သူ့က ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့တဲ့။ သူ့ဗိုက်ထဲက ကလေးသား သူ့ရင်သွေးလေးပါ အချောင် သေသွားခဲ့ရသမျှ။ နှစ်သက်ပေါ့လေ။

မိန်းမက ဆေးစွဲပြီး ဆေးကြောင်နေတာတဲ့ ခင်ဗျ။ အဝိဇ္ဇာ အစွဲအလမ်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တစ်လမ်းသွား စခန်းသုံးလမ်းဆုံး စီရင်ပစ်ခဲ့တာလေ။ ကြားက ကံခွဲရာတဲ့ ကလေးမများ လူဖြစ်ခွင့်မထောင် မကြုံလိုက်ရဘဲ သေရှာရော။ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးတိုးအောင်လည်း ခင်စင်အငြိမ်းစား အပေးခံလိုက်ရကရော ... ကံ ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“ကျုပ်လက်အောက်က ထောင်မှူးတစ်ယောက် ကြုံခဲ့ရပုံကတော့ သူ့ကိုပါ ‘ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်’ ဖြစ်ပြီး ရာထူးတောင် အချခံခဲ့ရရှာသေး သဗျား”

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြလို့တုံး ... ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့”

“ကရာတေးမောင်မောင်တင်လို့ ဘွဲ့တစ်လုံးရထားတဲ့ စိနီယာ ထောင်မှူးပါဗျာ။ လုပ်သက် နှစ်သုံးဆယ်နီးပါးရှိတာတောင် ထောင်မှူး (Jailor) ဆင့်နဲ့ပဲ ပင်စင်စားသွားခဲ့ရတဲ့ ပေပေတေတေ၊ ဇွတ်တရွတ်မောင်ပါ။ စိတ်ရင်း အခံကလေးကတော့ဖြင့် ကောင်းရှာပါရဲ့”

“ဖြစ်ရမယ်လေ ... အဲဒီလို လူမျိုးတွေများဟာ”

“သူ့အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အိပ်ထောင်မှာ ကြမ်းပိုးထူလွန်းလို့တဲ့ဗျာ။ သူ့ ထထည့်တွေက မြောက်ပေးထင်ပါရဲ့။ ကြမ်းပိုးသတ်ဆေး စုဝယ်မယ် လုပ် ကြပါဗျာ။ သူ့အထက်ထက်က ထောင်မှူးကြီးတို့၊ ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ကို ထောင် သတင်းမပို့တော့ဘဲ သူ့သဘောသူဆောင်ပြီး ကြမ်းပိုးသတ်ဆေး တွေ ရေနဲ့ဖျော်၊ အိပ်ထောင်ကြမ်းခင်းတွေကို တိုက်ကြ၊ ကြမ်းပိုးသတ်ကြမ်း ဆရာတပည့်တွေ အလုပ်တွေကို ရွပ်လို့တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ ဒုက္ခရဲ့ အနံ့ကလေးတော့ဖြင့် ခပ်ငွေ့ငွေ့ လေး ရနေပြီဗျို့။ ကဲ ... ဆက်ပါဦး”

“အဲ ... ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲတဲ့ ခင်ဗျာ။ သူတို့အိပ်ထောင်ထဲမှာ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျပြီးကာစ ဓားပြ၊ လူသတ်၊ အဲ ... အဲ ... ဓားပြလူသတ်ဆိုလို့လည်း သိပ်အထင်မကြီးလိုက်ကြနဲ့ဦးဗျို့။ သူ့က ‘အောက်စောင့်’ ရယ်။

စားဖို့သောက်ဖို့ ဝေစုအနည်းအကျဉ်း ရမယ်ဆိုလို့ မရဘဲ ကျွဲပြ စိမ်းပြီး တွန့်တွန့်တွန့်တွန့်နဲ့ ပါလာရှာတဲ့ လူရိုးရယ်။ ‘ကဲကြီးမောင်’ တဲ့ ... အဲဒီကောင်က။ အိမ်ကလည်း ထောင်ဝင်စာမလာနိုင်၊ ကျန်းမာရေးက လည်း မကောင်း။

‘သေတာကောင်းသေး’ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ သေပန်းက ပွင့် ချင်တော့ အိပ်ထောင်ကြမ်းပိုးသတ်တာနဲ့ ပက်ပင်းကြီး ကြိုကရော။ အဲဒီမှာ

ကြမ်းခင်းပေါ် ကွက်ပြားတင်နေတဲ့ ကြမ်းပိုးသတ်ဆေးရည် ဟိုတစ်ကွက် ဒီ တစ်ကွက်ကို လျှာနဲ့လျှောက်လျက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေအောင်ကြံရာ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။

မျက်လုံးပြူး၊ လျှာထွက် အမြှုပ်တွေတစ်စီနဲ့ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ထုတ်နေပေတဲ့ သေခဲသားဗျာ၊ မသေခဲ့ဘူး။ အေး ... ကျုပ်တို့လူ ကရာတေး မောင်မောင်တင်တစ်ယောက်ခမျာ ရာထူးကျလို့ ကောင်းရုံသက်သက်ပဲ ဆို ဝါတော့”

“ဟုတ်ပေဗျာ။ ‘Misfortune never comes alone.’ ဆိုသလို ဝါဝဲကလား”

“အဲဒါပဲ ... စခန်းမှူးကြီးရေ။ ကျုပ်တွေဖူးသမျှ ကြားဖူးသမျှ ထဲမှာ လက်တန်းမှတ်မိသမျှတွေကတော့ အဲဒါအကုန်ပဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ဒီလို ‘Suicide Case’ မျိုးဟာ ထောင်တွေထဲမှာ ကြော့ခထ ကြုံရတတ်လေ့ရှိတဲ့ ဖြစ်စဉ်မျိုးတွေပဲပေါ့ ... ဟုတ်စ ... ထောင်ပိုင်ကြီး”

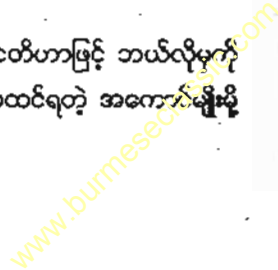
“အင်း ... အကြောင်းမညီညွတ်ရင် ဖြစ်တတ်တာမျိုးရယ်လို့ပဲ ချီရတော့မှာပလေ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ။ အခုသေသွားတဲ့ ကိုယ်တော်ချော ညွှပ်စလီ’ ကရော ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်း ကြံချင်လောက်အောင် စိတ်အနေအထိုင် ပြိုပြိုကွဲကွဲ ဖရှိဖရဲဖြစ်နေတဲ့ စိတ် ကူးသမား (Depression) မျိုးလား။ ကြုံလာကျလာသမျှကို ‘တက်ကျိုးရင် သေထိုးလှော်မယ်’ ဆိုတဲ့မောင်လား။ ထောင်ပိုင်ကြီး ဘယ်လိုထင်လဲ”

“အဲ ... အဲဒါကိုပဲ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ သင်္ကာရနဲ့ ထား ဖြစ်နေတာပေါ့ ... စခန်းမှူးကြီးရဲ့”

“ဗျို ... ဘာကြောင့်”

“ဪ ... ဟောဒီ ‘ညွှပ်စလီ’ ဆိုတဲ့ ငတ်ဟာဖြင့် ဘယ်လိုမှကို ညွှပ်စလီ သေကြောင်းကြံလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်ရတဲ့ အကောင်မျိုးမို့ ဝါပေဗျ”

“ဗျာ ...”

“မဗျာနဲ့ ... စခန်းမှူးကြီးဇေ၊ ဒီကောင်ရဲ့ နာမည်အရင်းက တင်
မောင်တဲ့။ ရဲအယောင်ဆောင်မှုနဲ့ တစ်ကြိမ်၊ ဘုန်းကြီးတုဝတ်ပြီး လိမ်လည်
အလှူခံမှုက တစ်ကြိမ်နဲ့ တခြားလိမ်လည်မှု (ဖိုးတွမ်တီး/ ရာ-၄၂၀)
နဲ့တချည်း သုံးကြိမ် ထောင်ကျခဲ့ပြီးတဲ့ တကယ့် ထောင်ကြမ်းပိုး၊ ထောင်
လက်ကောက်တစ်ကောင်ပဲ။ ငယ်ငယ် ဆယ့်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ကတည်းက
'သာတီးဒီ' (ရဲအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀-မှောင်ရိပ်ခိုမှု၊ ရဲမသင်္ကာမှု) တွေနဲ့
အချုပ်တို့ ထောင်တို့ကို အိမ်လုပ်နေခဲ့တဲ့ ကောင်ရယ်”

“သင်းဗျာ”

“တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ။ သံယောဇဉ်ထားစရာ ဆိုတာ
တလည်း ရှေ့မှာရင်ဘတ်၊ နောက်မှာကျောပဲ ရှိတဲ့အကောင်။ ပြီးတော့
သူ့ရာဇဝင်မှာ စိမ်းသော၊ ကျက်သော ဘာသောညာသော မရွေးဘူး။ သူ
အဆင်ပြေမယ်ဆိုလို့ကဖြင့် 'ဘနဖူး သိုက်တူး' ဖို့လည်း လက်မရွံ့၊ ဦးမလေး
ဘူးတဲ့ ဆရာ”

“ဪ ... ခေသူမဟုတ် ပါပဲကလား။ နို့ ... နေပါဦး ... လတ်
တလောမှာ ရန်ကြင်းရန်စ ရှိတယ်ရယ်လို့များ ကြားမိပေဘူးလား”

“အင်း ... အဲဒါကတော့ အဆောင်မှူးတွေကို သေချာမေးကြည့်
ပြီး သိနိုင်တော့မှာပဲ။ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ထောင်ပိုင်ဆိုတာက (Superintendent
of Jail) ဆိုတဲ့အတိုင်း စီမံခန့်ခွဲစရာ ရုံးအလုပ် (Staff Works) တွေက
အများသား။ ဗုံစီသလို စီနေတာ။ ပြီးတော့ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားကို
ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိတွေ့ဆက်ဆံရဖို့ကလည်း အလှမ်းဝေးသွားခဲ့
ဝကော”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်သား”

သူတို့တွေ စကားမျှင်တန်းနေကြခိုက် ထောင်မှူးကြီးဦးထွန်းလှစိန်
နှင့် ဒုရဲအုပ်ကလေး ဦးဇေယျကိုကိုတို့က ရုံးခန်း၌ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။
သူတို့နောက်တွင် မြို့နယ်တရားသူကြီးမင်း၏ မျက်နှာပြုံးပြုံးကြီး။

“အလောင်းကို သယ်သွားလိုက်တော့မယ် စခန်းမှူးကြီး။ ထောင်
တ တာဝန်မှူးနဲ့ အဖွဲ့တွေလည်း လိုက်လာကြမယ်တဲ့။ တရားသူကြီးက
လည်း အလောင်းကို မျက်ခြင်စစ်ဆေးပြီးပါပြီ”

ဦးညွန့်ရွှေက စကားမပြောသေးဘဲ သူ့မျက်ဝန်း၊ မျက်နှာပေါ်က
အမြီးတွေဖြင့် လှမ်း၍ ထောက်ခံနေသည်။

“အေး ... အေး ... မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံက ရင်ခွဲရုံဆီကိုသာ
ဆန်ပြီး သယ်သွားကွာ။ ဒီအမှုက ထောင်ထဲမှာဖြစ်တဲ့ သေမှုသေခင်းဖို့
အရေးကြီးတယ်လို့ ပြော။ 'Criminal Case' ဘက်ကိုတောင်မှ ကူးချင်
ကူးသွားနိုင်တယ်လို့လည်း ပြော။ ရင်ခွဲစစ်ဆေးမှုမှတ်တမ်း (Postmortem
Report) ကို အမြန်ဆုံး ရချင်တယ်လို့ ... ပြော ... ဟုတ်ပလား”

“ဟုတ်”

“အေး ... ဆက်လုပ်တော့”

ထွက်သာ ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း သူ့စခန်းမှူးကြီး ဖုတ်ပူ
ဆိုတဲ့ အရာသောပါး နဂျီပူတိုက်လွှတ်လိုက်ပုံကို မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး
ဦးစောဆိုင်မွန်သာက တညည်းညည်းတညူညူ လုပ်လေဦးတော့မည်ကို
ဒုရဲအုပ်ကလေး ကိုဇေယျက ကြိုတင်တွေးထားလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။

“အေးလေ ...။ စခန်းမှူးကြီး အမြဲပြောနေသလို 'Duty is Duty,
Duty is first' ပဲပေါ့”

အသံဖြင့် ထွက်မလာ။ သို့နှင့်တိုင် ... လုပ်ဟ ... ကိုင်ဟ ... အရေးတော်ပုံကြီးက ဟည်းဟည်းထလာလေဦး မည်ကိုလည်းကောင်း၊ ညှပ်စလီ၏ အလောင်းကြီးကို ထုတ်ယူသွားကြပြီးကတည်းက သူတို့ အခန်းအိပ်ထောင်ကို ဖွင့်ပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ယခုအချိန်တိုင်ခါမှ ခြေရာလက်ရာ သဲလွန်စတွေ့ကောက်ဖို့၊ သတင်းပလင်း အနှံ့ခံစနည်းနာဖို့ မလွယ်ကူနိုင်တော့သည့် အခြေအနေကိုလည်းကောင်း တစ်ဆက်တည်း တွေးမိလိုက်လျက် ရင်တွင် လေးလံလာတော့သည်။

“အင်း ... တစ်ခန်းထဲနေတဲ့ အကျဉ်းသား ၂၁၈ ယောက် စလုံးရဲ့ တိုယ်ရေးမှတ်တမ်း အကျဉ်း (ထောင်ပုံစံ - ၁၁) တွေကို စုစည်းထားဖို့နဲ့ သူတို့ရဲ့ အပြစ်ပေးစာရင်း (Warrant) မှာ ပါလာတဲ့ ရဲစက္ကူတွေကို မိတ္တူတူးထားပေးဖို့က ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လွယ်ပါတယ် ... စခန်းမှူးကြီး။”

ဒါပေမဲ့ လက်သည်တရားခံ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်နိုင်လေမလဲလို့ ထင်ကြေးပေးရမယ့်ကိစ္စကဖြင့် အင်း ... သိပ်လွယ်မယ် မထင်ဘူးခင်ဗျ။ ဥစ္စာပျောက် ငရဲရောက်ဆိုသလို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် စွပ်စွပ်စွဲစွဲတွေ လျှောက်လုပ်မိနေမှဖြင့် ထောင်ရဲ့ ပုံမှန် နိစ္စခွဲလုပ်ငန်းတွေမှာ ကသီလင်တဏှီယိုယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

နောက် ... ကိုယ့်ကိုပဲ အပေအမေလို ပုံပြီး မျက်နှာကြည့် နေနေရတဲ့ ကိုယ့်သားသမီးလို လူတွေချည်းဟာကို။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း တွက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးရမယ်ဆိုတာကလည်း သိပ်မနိပ်လှဘူးနဲ့ တူတယ်ခင်ဗျ”

သည်တစ်ခုကိုဖြင့် ခိုင်ခိုင်ကျည်ကျည် ရပ်တည်ရမည်ဟု သူ တွေးထား၏။ တည်ငြိမ်နေသော ဘဝဝန်းကျင်တစ်ခုကို သံသယကြောင့်တော့ဖြင့် ဖျတ်သို့မျှ အထိပါးမခံနိုင်။

တစ်ဆောင်တစ်ခန်းတည်းနေ အကျဉ်းသား ၂၁၇ ဦးစလုံး လူသတ်ထရားခံဟု ယိုးစွပ်နိုင်ဖွယ်ရှိနေသည့် သည်လိုအခြေအနေမျိုးကြီးသမှာ “သူပဲ ... သူပဲ” ဟု ထင်ရာမြင်ရာကို အရမ်းကာရာ လက်သရမ်းမိခဲ့လျှင် ...

[၂]

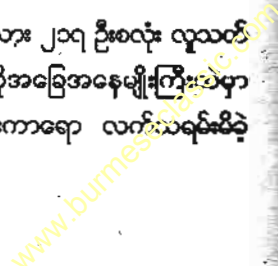

“ဗျာ ... လူသတ်မှု ... ဟုတ်သလား ... စခန်းမှူးကြီး”

‘မြတ်စွာဘုရား ... ဖွဲ့ဟဲ့ ... လွှဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ။ အတန်တန် ဆုတောင်းနေတဲ့ကြားထဲက မိုးမီးလောင်မယ့်ကိန်းနဲ့ကို တည့်တည့်ကြီး တိုးမိရပါပကော’ ဟုတွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်သွားသံကိုဖင်ကြားလိုက်မိသလိုလို ရှိသည်။

“ခင်ဗျာ ... အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးတော့မှ ငယ်ထိပ်မှာ အဆုံးအထိရှိက်သွင်းခံထားရတဲ့ (၄) လက်မသံဟောင်းတစ်ချောင်းကို တွေ့တယ် ... ဟုတ်လား ခင်ဗျ။ အဲဒီဒဏ်ရာကြောင့် သတိလွတ်သွားတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသလို လုပ်ပစ်ခဲ့တာ ... ဟုတ်စ။ ညှပ်စလီကို အဓိက သေအောင်သတ်ခဲ့တာက ပထမဒဏ်ရာကြောင့်ပဲ။ ဪ ... ဒီလိုတဲ့လား”

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ’။

၇၀ * စေလွှတ်သွား

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ နားထောင်နေပါတယ်... စခန်းမှူးကြီး။ ဗျာ... ဘယ်လို... ‘ရမ်ဘိုးတော်’ ရဲ့ ‘ဂန္တီရပညာ’ နဲ့ တရားခံကို မဖော်နိုင်ဘူးလား... ဟုတ်စ... ခင်ဗျာ။ ဟား... ဟား... ဟား... အဲဒီအပြောကလေး တစ်ချက်ကဖြင့် စခန်းမှူးကြီးက အကြားနဲ့တင် ကျုပ်ကို ဖမ်းစလက်ခတ် စွတ်ပြီး အထင်ကြီးပစ်လိုက်သလိုမျိုးချည်းကိုး ခင်ဗျာ။

အင်း... ‘ရမ်ဘိုးတော်’ လို့ ခေါ်နေကြတာက အတွင်းသိ အစင်းသိ ငယ်ပေါင်သွယ်ချင်းတွေက ‘ချွန်တွန်း’ လုပ်ထားကြတာပါခင်ဗျာ။ ‘ဂန္တီရပညာ’ ဆိုတာကတော့ဖြင့် နားရှိလို့သာ ကြားလိုက်ရ၊ ကျုပ်နဲ့တော့ အပုံကြီးဝေးသားခင်ဗျာ’

တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် စခန်းမှူးကြီးကို စကားအမျှင်မပြတ် အောင် ပြောနေရသော်လည်း သူ့ကို ‘ရမ်ဘိုးတော်’ ဟု နာမည်တစ်လုံး တွင်စေခဲ့သည့် သွားလေသူ စာရေးဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီး ‘ရန်အောင်အောင်မောင်’ ကို စိတ်ခုချင်ချင်။

သင်း ‘အချွန်အပင့်၊ အတို့အထောင်’ ကောင်းခဲ့လေ၍ ‘ရမ်ဘိုးတော်’ ဟူသည့် နာမည်ကြီးက သူ့နှင့်ခွဲမရအောင် တစ်သွေးတစ်သား တည်းလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ပြီးလျှင် ဘာတဲ့... ‘သမထဝိဇ္ဇာ’၊ ‘ဂန္တီရပိဇ္ဇာ’ ဆိုပါတော့။

ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိပြီးမို့ ‘ရယ်ချင်ပါရဲ့ ဖတ်ဖတ်မော့ရင်ဘတ်နောက်ကကျော’ ဖြစ်နေရသည်။ ရင်ထဲ၌ ကလိကလိ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ... ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်။ ရနိုင်သမျှ သတင်းတွေလည်း စုထားလိုက်ပါမယ်။ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက သိပ်ဟန်ပုံမရတဲ့ ငါနဲ့တွေ့ကိုလည်း ထောက်ထားလိုက်ပါမယ်။ အင်း... အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါမျိုးကိစ္စတွေမှာ အကင်းအညှာပါးပြီး အတွေ့အကြုံကြီးတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အဖေ ‘မြေပွေးသိန်းမောင်’ နဲ့ ‘ဘုတစ်လုံးစိန်’ တို့ ရှိပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီတစ်ခန်းထဲမှာပဲလေ။ ဟုတ်ပ... ခင်ဗျာ။

အိပ်ထောင်တိုင်း၊ တိုက်ခန်းတိုင်းမှာ ကိုယ့်လက်သပ်မွှေး လူယုံအောင် ‘ကိုယ့်မျက်စိ၊ ကိုယ့်နားတွေ’ ကို နေရာမလပ် မြှုပ်ထားတတ်ရတာတ

လည်း ထောင်ပိုင်တို့တတ်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရဿ တစ်မျိုးပဲလေ။ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ... စခန်းမှူးကြီး။ See you tomorrow. Ok.”

“ဂျုလောက်...”

‘ဟူး’... မောလှပေစွ။

သို့နှင့်တိုင် စခန်းမှူးကြီး၏ စကားခွန်းများစွာထဲကမှ ‘ရမ်ဘိုးတော်’ နှင့် ‘ဂန္တီရပညာ’ ဆိုသည့် စကားနှစ်လုံးက သူ့ရင်ထဲ၌ ခွေးတိုးတော်ဝင် ဝင်မွှေ၍ ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့သည်။

‘ရမ်ဘိုးတော်’... တဲ့လား။

ခက်လိုက်ပ... ကိုရန်အောင်မောင်မောင်ရယ်... ဖူး။

“ရှေ့ဆုံးက ထိုင်နေတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးတွေထဲကပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အညံ့တော့ ဖွင့်မပြောချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်စရာရှိတဲ့ ဘုရားတရားကိစ္စတွေကို ညှိနှိုင်းသောမှာ ပြီးစီးအောင် လုပ်ခဲ့ကြစေချင်တယ်။ ဒါ ရုံးချိန်ဗျာ... ခင်ဗျားတို့လည်း စိတ်ဝင်စားဦးမှပေါ့”

ညွှန်ချုပ်ကြီး၏ အသံ။

ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကိုယ်နေကို ပြင်လိုက်ရသည့် အထိပေတာပေါ့... ကိုယ်က လက်ချောင်းလေးတွေကို တစ်ခုချင်းချိတ်ပြီး ချော့စာရွတ်နေမိပေသည်ကိုး။

www.burmeseclassic.com

ထ နှစ် ဝေလျှမ်းသျှင်

သတိဝင်လာလျက် ရယ်ချင်ပက်ကျီ မျက်နှာတွေဖြင့် မိမိကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာကြီးများအား အကြည့်ဝေရင်း မြင်မိရသည်။

သူ့ကို 'ရမ်ဘိုးတော်' ဟု ပြောင်ပြောင်နောက်နောက် ကျီစယ်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့် ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရန်အောင်မောင်မောင်က သူ့ မဟုတ်သလို မျက်နှာပေးကို ဆောင်ထားလေ၏။

“ရမ်ဘိုးတော် ... တဲ့”

ထောင်ပိုင်များစုမိကြသခိုက် ညနေစာ ထမင်းမစားမီ သောက်ထတ်စားတတ်သူများ ယမကာဝိုင်းကလေးတွေ ဖွဲ့လေ့ရှိစမြဲ။ သူလည်း 'ရောက်ရော မောင်ပါရာ' ဖြစ်တတ်လေ၏။ များများသောက်နိုင်၊ သောက်ထတ်သည်တော့ မဟုတ်။ တစ်ပက်ခွဲ၊ သို့မဟုတ် အလွန်ဆုံး သောက်လှမှ နှစ်ပက်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသည့်အခါ ထောင်ပိုင်တွေ ဟိုနားတစ်ဖုဒီနားတစ်စု ရောက်တတ်ရာရာ ဝိုင်းဖွဲ့လေကန်လေ့ရှိသည်။

တစ်ညတွင် ... ထိုခေတ်ထိုကာလ ထိုအချိန်က ခေတ်ထနေသည့် 'ဘိုးတော်' များဆီ စကားဦးက လည်သွား၏။

“ဒါ .. ဘာမှဆန်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အထက်လမ်းအောက်လမ်းတွေအကြောင်းတို့၊ တစ္ဆေသရဲမွေးတဲ့ အကြောင်းတို့တွေကို တော့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်နားမလည်ပါဘူး။ သမထနည်းမှာကတော့ သူ့အထိုက်အလျောက် တန်ခိုးကွဲခွဲပါဒ် ရှိသင့်သလောက်ရှိတာက အမှန်ပဲ”

ရမ်နှစ်ပက်ဝင်သွားပြီး၍ 'အာသွက်ခယ်' ဉာဏ်ရနေသည့် သူက သူ့ဘာသာသူပင် သတိမထားမိလိုက်ဘဲ လွှတ်ခနဲ နှုတ်ကထွက်ပြီး ဖြစ်နေတော့၏။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် လက်တွေ့ပြမယ်။ ကဲ ... ဦးကောင်းညွန့် ... ခင်ဗျား စိပ်ပုတီး ပါလာသလား”

သူက စွတ်တင်နေသည်။

ဦးကောင်းညွန့်မှာ မော်လမြိုင်ထောင်ပိုင်ကြီး ဖြစ်၏။

“ပါတယ် ... ခေါင်းအုံးအောက်က ပိုက်ခပ်အိတ်ထဲမှာ။ သွားယူချိတ်ရမလား”

“နေဦး ... မယူနဲ့ဦး ... အဲဒီပုတီးဟာ ပယင်းပုတီးဖြစ်ရမယ်။ ဆယ့်ခုနစ်လုံးမြောက်မှာ အနာကလေးတစ်ခုပါတယ်။ ကိုင်း ... သွားယူချေတော့”

သူ့အာရုံထဲ ထင်လာသည့်အတိုင်း ပြောဖြစ်အောင် ပြောချလိုက်သည်။ ကဲ ... ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဘာတွေတွေ့မလဲ။ သူ့အကျင့်စရဏအားကို သူ့လိုသည်။

ဦးကောင်းညွန့်က ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး သူ့ပိုက်ခပ်အိတ်ကို ယူလာသည်။ အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်ရော ပယင်းပုတီးဆိုသည်လည်း အမှန်။ ဆယ့်ခုနစ်လုံးမြောက် ပုတီးလုံးကလေးမှာလည်း အနာကလေး ပါနေသည်မှာ အမှန်။

သို့နှင့်တိုင် အရှိန်အတော်ကြီးရနေပြီဖြစ်သည့် ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးခင်တင်လှက သိပ်လက်ခံချင်ပုံမရ။

“ဒါကတော့ အစ်ကို သူ့ပုတီး ယူစိပ်ထားလို့ သိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သေး”

“ကောင်းပြီ .. အဲဒါဆိုရင် အစ်ကိုလုကိုပဲ ပြောတော့မယ်။ အစ်ကိုတို့ကွယ်နေတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးက အစ်ကိုလှ ဆောင်ပြီး သုံးဖို့အတွက် ပြောထားသားလမ်းလျှောက်တုတ်တစ်ချောင်း စွန့်ထားတယ်မဟုတ်လား”

ဦးခင်မောင်လှ မငြင်းနိုင်။ ခေါင်းညိတ်ရသည်။

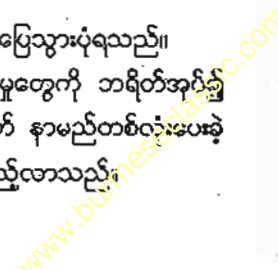
“အင်း ... ရှိတယ်”

“အဲဒီကဲ့ကော်သားတုတ်ရဲ့ အရင်းပိုင်းမှာ နဂါးခေါင်းရုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါဘူးလား”

“ဟာ ... ပါတယ်ဗျို့”

ဦးခင်မောင်လှ အံ့အားသင့်ပြီး အမှူးပင် ပြေသွားပုံရသည်။

သည်မျှနှင့် ရပ်မသွား။ သူ့စိတ်တက်ကြွမှုတွေကို ဘာရိတ်အုတ်ခွဲသူ့ကို 'ရမ်ဘိုးတော်' ဟု ကတ်သီးကတ်သတ် နာမည်တစ်လုံးပေးခဲ့သည့် ဦးရန်အောင်မောင်မောင်ဘက်ဆီ စိတ်ဦးလှည့်လာသည်။

“ကိုရန်အောင်ရဲ့သား ဗိုလ်သင်တန်း ဖြေထားတယ်”

“အင်း ... ဟုတ်ပ”

“အဲဒါ ရလိမ့်မယ်”

“ကောင်းဗျာ ... ကောင်းဗျ”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“အင် ...”

“ဗိုလ်ဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာဘူး။ တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရလိမ့်မယ်”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားကလည်း နိမိတ်မရှိ၊ နာမာမရှိ”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်မြင်တာ ကျွန်တော်ပြောရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့။ မသေပါဘူး”

သူ့စကားကို ဦးရန်အောင်မောင်မောင် ကျေနပ်ကျေနပ်ချမ်းချမ်းမည်ထင်ပါ။ သို့သော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ပြောသည်က ပြောထွက်ပြီးခဲ့ပြီ။

သို့ပင်ဖြစ်လည်း နောင်တွင် သူပြောခဲ့သည့်စကားတွေက ဒက်ထီထွက်တိမှန်ကြောင်း သိလာခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ‘ရမ်ဘိုးတော်’ အမည်က လူပြောသူပြော များလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခက်သည်က သူသည် အရက်မသောက်ဘဲ သူ့အတိုင်းတိုင်း နေလျှင် ဘယ်သူမေးမေး ပြောချင်မှပြောသည်။ ပြောချင်စိတ် မရှိ။ လူနိုင်လူရင်းတွေမို့ ဇွတ်အတင်း နသားပါရမေးသဖြင့် ပြောပြန်လျှင်လည်း အမှားများ၍ အမှန်နည်းသည်။

ရမ်ကလေး တစ်ပက်နှစ်ပက်လောက် ဝင်မိပြီဆိုလျှင်တော့ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ ဈာန်တွေ၊ ဉာဏ်တွေ ခုန်ပေါက်ဖြူးတူး ရွှင်ဖျလာကာ သူ့ကိုမမေ့ဘဲနှင့်လည်း ဇွတ်ရွတ်၍ ပြောချင် ပြောချပစ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ထို့ကြောင့်လည်း ‘ရမ်ဘိုးတော်’ ရယ်ဟု နာမည်ကြီး ဟည်းဟည်းထနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ခါက ဖြစ်ပုံများ။ အံ့အံ့အဲအဲ ဖြစ်ချင်ဖွယ်ကောင်းသည်ထက်ပင် ခေါင်းတစ်လုံးပို၍ တကယ့်ကို ကြောက်ခမန်း၊ လန့်ခမန်းလိလိ။

တစ်ရက်သားမှာ သူနှင့်အတူ ဦးရန်အောင်မောင်မောင်၊ ဦးရန်အောင်မောင်မောင်၏မိတ်ဆွေ ဦးအောင်တင်၊ ဦးအုန်းမြိုင်၊ ဦးမျိုးမြင့်၊ ဦးသန်းဆင်တို့တစ်သိုက် ဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြ၏။ ဘီယာတစ်လုံးစီနှင့် အစပျိုးကြသူတို့မှာ ဦးရန်အောင်ရယ်၊ ဦးအောင်တင်ရယ်၊ သူရယ်ဖြစ်သည်။ ကျန်သုံးဦးက အသောက်ကြ။

“ရစ်နည်းနည်းလောက် နက်လိုက်ကြဦးစို့လား”

ဦးအောင်တင်က အဆိုပြုလာသည်။ သူတို့ကလည်း ကောင်းသားတွေ၊ သို့ဖြင့် စားကြသောက်ကြ၊ ရောက်တတ်ရာရာ စကားစမြည်တွေ ပြောကြ၊ ခဏနေလျှင် သူက ကောက်ကာငင်ကာ ဦးသန်းတင်ကို မေးလိုက်၏။

“ဦးသန်းတင် ... ခင်ဗျား ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ အားမရဘူးဗျာ။ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်စေချင်တယ်”

သည်မျှသာ။ သည်မျှနှင့် ပြီးပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။

မပြီးခဲ့ပါ။

သူတို့ ဝိုင်းသိမ်းခဲ့ကြသည်က စနေနေ့ညပိုင်း။ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်သာခြားပြီး တနင်္လာနေ့ထုတ် သတင်းစာများမှာ ဦးသန်းတင်၏ နာရေးသတင်းက ပါလာသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ပိုင်းက ဦးနောက်သွေးကြော ဖြတ်၍ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခြင်း ... တဲ့။

‘ကဲ ... မယုံချင်နေ’ ဟုပင် ဆိုရမည်ကိုန်းပေတကား။

အဲ ... အဲ ... လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်က မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းရှိ (က) အဆင့် အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုကို ဌာနဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှု (D.E. Departmental Enquiry) ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရောက်ခဲ့ရသည်။ သည်လိုပဲ ထိုထောင်က တာဝန်ခံထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အာဇာနည်သတ္တပ

၁၄. ❀ ဝေလျောင်းသျှင်

တွေ့လီကာလီတွေ့ကို ပြောရင်း ယမကာဝိုင်းခွဲဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ရမ် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် ဝင်ပြီ။

“အစ်ကို့ရေ ... ခင်ဗျားထောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်း သတိ ထေးချင်တာရှိတယ်။ ပြောရမလား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ‘ရမ်ဘိုးတော်’ ကတော့ ‘ချာန် ရ’ လို့ ‘ဉာဏ်ထ’ လာပြီနဲ့တူရဲ့။ ပြောပါဗျာ ... ပြောပါ။ ကြိုသိတော့ ကြိုပြင်ရတာပဲ။ သတိဆိုတာ ပိုသည်မရှိပါ။ ကဲ ... ဆို ... ဘာကိတ် စန”

“ဘူးကြီးရဲ့ လက်ယာဘက်ကပတ်ရင် ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ ကင်း မျှော်စင် (Security Tower) နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ သိပ် မကောင်းလှဘူး။ သွေးထွက်သံယို မြင်တယ်။ တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်လောက် လက်နက်ခဲယမ်းတွေ သိမ်းထားပြီး အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ကလေး ဘာလေး ဂွတ်ဖတ်သန့်စင်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဟင် ... တကယ်လား ... ဘိုးတော်”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကို၊ လွဲမထင်ဘူး။ အာရုံထဲမှာ ရှင်းရှင်း ပြတ်ပြတ်ကြီးကို ထင်းနေအောင် မြင်နေရတော့တာ။ အပျက်အစီး ရှိမယ် နှစ်ယောက်တောင်”

“ဟာ ... ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရား”

“ဗုဒ္ဓေါလုပ်မနေနဲ့ ... အစ်ကို။ ရှောင်လို့မှ လွတ်နိုင်ပါဦးတော့ လောမသိဘူး။ အဲဒီမျှော်စင်တစ်ခုလုံး ကြမ္မာဆို အညစ်အကြေးတွေနဲ့ မှောင်မည်းနေတာပဲ။ လက်မလွန်ခင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်နက်တွေ၊ ခဲယမ်းတွေ သိမ်းထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အချိန်ကရော ... အစ်ကို”

“ဟာ ... အဲဒီလောက်အထိတော့ ကျုပ်အာရုံက မလိုက်နိုင် တော့ဘူးဗျာ။ ဖြစ်တာတော့ ဖြစ်မှာပဲ။ သေချာတယ်”

“ကျော်လှိုင်ရေ ... အေ ... ကျော်လှိုင်”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ထောင်မှူးကြီးရယ်၊ တာဝန်မှူးရယ်၊ ဂါတ်စာရေးရယ်ကို မြေး ခေါ်လာခဲ့စမ်း။ သွား ... သွား ... မြန်မြန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ရမ်ဘိုးတော်’ နောက်လိုက်၍ အိမ်ရှင်ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် သူ့တပည့် တစ်ယောက် ပျာလောင်ခတ် ပျာများသွားကြလေသည်။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“ဟောဗျာ ... ဟောဗျာ ... ကိစ္စတွေတော့ များကုန်ပြီနဲ့ တူရဲ့။ မြောကြပါဦးဟာ ...။ ဘာဖြစ်ကြတာတဲ့တုံး”

“မျှော်စင် (၁) က ... တဲ့။ သက်လွင်မောင်က အရက်တွေ နှုတ်အောင်သောက်ပြီး ကင်းတွဲအတူကျတဲ့ မောင်စိန်ပုကို သေနတ်နဲ့ပစ်၊ သူ့ ဘာသာသူလည်း ပြန်ပစ်ပြီး ကိစ္စတုံးလုပ်လိုက်သတဲ့။ ပွဲချင်းပြီးပဲ။ နှစ်ယောက် လုံး အသက်မမီတော့ဘူး”

“ဟေ ... အဲဒီလောက်တောင် အချင်းချင်း သူငယ်ချင်း အရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးတွေဟာကို။ ဘာဖြစ်ကြလို့တဲ့တုံး”

“မိန်းမကိစ္စတဲ့ဟေ့ ... မိန်းမကိစ္စတဲ့ဟ”

“သက်လွင်မောင်နဲ့ သူ့ရည်းစား ကွမ်းယာဆိုင်က ကောင်မလေး ကြောမှာ မောင်စိန်ပုက ကချီကချောက်နဲ့ ကြားဝင်ရှုပ်ပြီး ကတောက်ကဆ ခြစ်အောင်ဖန်၊ ပွဲလန်တုန်းဖျာခင်း ဇွတ်အတင်း ရည်းစားစကား လိုက်ပြော သတဲ့လေ။ အဲ ... အဲဒီ ရည်စားလုလု၊ ရွှေညကြမ်းညှပ်ကိစ္စက လောင်မီး ချတာတဲ့ ဗျာရေ”

ကဲ ... ကောင်းကြရော။

‘ရမ်ဘိုးတော်’ နာမည်က ဆန်ကောဝိုင်းလောက် ကြီးသွားပြန် လာသည်။

'ကြောင် ကြာကြာရေမငုပ်ပါဘူးကွာ' ဟု သူတို့ ထောင်လက်သုံး
စကားအတိုင်း မနေညက ညှပ်စလီ ကိစ္စတုံးခဲ့ရသည့်အမှုနှင့် ပတ်သက်
သည့် သတင်းအနံ့ကလေးက ခပ်အံ့အံ့ထွက်လာခဲ့ပြီ။ တာပေါ်ရေလှုံ့ မသွား
ရအောင် ကြိုကြိုတင်တင် တာပတ်လမ်း လျှောက်ထားဖြစ်ဖို့တော့ လိုနေ
သည်။

“သေချာပါတယ်... ဆရာရဲ့။ ဆရာတပည့်က ဆရာထောင်မှူး
ခေါတ်စကတည်းက အန္တေ့ဝါသိက လက်ကသုံးတောင်ဝှေးပဲဥစ္စာ။ ခုအချိန်
ဆို တပည့်ရဲ့လက်ဆကို၊ ဇနီးကို မသိသေးတာလား။ ‘ဖောရှော ပေါရှော
ဘာလပေါ်’ လုပ်ပြီး အထင်စမောလိုက်တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသတင်း
တော့ တကယ် ‘ခိုင်’ တယ်ဆရာ။

စအိုထဲမှာ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ လိပ်ပြီး ငွေစက္ကူသွင်းတဲ့ ငါးပိ
တို့ စာကလေးတို့ ဘိန်းငနဲတွေကို ဆားခါးတိုက်လိုက်ရင် ဗိုက်ထဲက ရှိရှိ
တွေ မော်တော်ကလေးမောင်းနေသလို တဖွတ်ဖွတ် ဒလဟော ထွက်ကျ
တာမျိုး။ မလွဲတမ်းပဲ ‘ခိုင်’ တယ်ဆရာ”

မြွေပွေးသိန်းမောင်က အလုံးထွား၊ စကား၊ ကားပြုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာကြီး။ မနေ့က အိပ်ထောင်ထဲထည့် ပိတ်
လိုက်ကတည်းက သင်းတို့လူစု မူပျက်ချင်နေကြတာ။ အိပ်ထောင်
ထဲ ဖွင့်လိုက်ရော ကုလားပလီနောက်ကျောဘက်။ ကြိုးစင်တောင်ယာထဲ
ချောက်အုပ်ကို ချေးထုပ်နဲ့ အပစ်ခံထားရသလိုမျိုး ပျာယာကို ခတ်နေ
တာလည်းပင်ဗျ”

ဘုတစ်လုံးစိန်က ထက်ကြပ်မကျွာ ဖနောင့်ခြေနင်းလုပ်လျက်
ထောင်လိုက်သည်။

“ဒီအကောင်တွေမှ ဒီအကောင်တွေပါပဲ... ထောင်ပိုင်ကြီး။ ဘာ
ကြောင့် ညှပ်စလီလို ဘိန်းစားငနဲညှပ်ကို ပလိန်းကြီး မချီမဆဲ နှိပ်ကွပ်
တိုက်သလဲတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျားနဲ့ရတဲ့ဆွေး ဖင်သီသလိုမျိုး။ ခဲနဲ့
ထောင်းထောင်းလည်း ရလိုက်ရော ဂနာမငြိမ်နိုင်ကြတာကတော့ အမှန်

“မင်းဟာ သေချာရဲ့လား... မြွေပွေးရယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ပြောက်တီ
ပြောက်ကျား ယီးတီးယောင်တောင်လုပ်လို့ မရဘူးနော်။ ခဲလက်ထဲရောက်
နေတဲ့ ချေးထုပ်ကြီး... ဟကောင်ရ။ တော်နေကြာ ဆေးအတွက် ပိုလေး
နေဦးမယ်။ ကြည့်လည်း... လုပ်ဦး”

သူ့ထံမှ စကားပြန်ကိုစောင့်ရင်း မျက်လုံးတွေ ပြူးပြောင်နေအောင်
အာရုံတွေဝင်စား။ ဖားဖိုကြီးထိုးသလို သက်မကြီးတွေ တဟင်းဟင်းချနေ
လေသည့် သူ့တပည့်ကျော် မြွေပွေးသိန်းမောင်၊ ဘုတစ်လုံး စိန် (ခေါ်) ကော့
ပေါ်၌ ရောမဘုကြီး တွဲရရွဲတင်ထားရသည့် ကုလားမောင်စိန်၊ မိတ္ထာ
ဘုတ်ကိုင်ချုပ် မြင့်သိန်း (ခ) တီးဆရာတို့အား ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျကျနုနု
သင်ဉာဏ်ပေး လက်ချာရိုက်လျက်ရှိ၏။

ဟုတ်သည်။

သူတစ်ပါး ဖျက်စီးရာဖျက်စီးကြောင်းကို လန်ဘားကျောက်တံတား
ဝင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာတော့ သင်းတို့လက်ချက်ဆို
ဒက်ခနဲ ငုတ်ရိုက်ထားသလိုချည်းကို သိနေတာပါပဲ။ သေချာတယ် ...
ထောင်ပိုင်ကြီး ... ဒီအကောင်တွေပဲ”

နိုင်ငံကျော်၊ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ‘မြေပွေစိန်ဌေး’ ဆိုသည့် ထောင်
ပိုင်ကြီးက မိုးကျရွှေကိုယ် (ခေါ်) အောင်ထိတို့ မိလ္လာဘုတ်ကို ထောင်တွင်း
‘စီ . အိုင် . ဒီ’ အဖြစ် အသုံးချခဲ့သလိုမျိုးသူကလည်း သူ့မိလ္လာဘုတ်ကိုလည်း
ဖြင့်သိန်းတို့၊ ချေးဘုတ်သေးဘုတ် တစ်ဘုတ်လုံးကို သူ့ထောင်တစ်ထောင်
လုံး၏ သတင်းကွန်ရက် (Imformation Net Work) အဖြစ် ဖြန့်ကျက်ထား
ခဲ့မိရာ သူ့တပည့်ကျော်ကလည်း ဒန်သေအံသေကြီး လက်ညှိုးထိုးပြထား
ခဲ့ပြီ။

ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့ပြောနေကြတာတွေနှင့် သေသူညှပ်စလီ၏ ရှေ့ဖြစ်နောင်
ကြောင်း ထောင်ရာဇဝင်တွေအရလည်း ဖြစ်နိုင်ချေက များနေသည်။

စခန်းများကြီး ဦးကြဲတိုင်းအောင်ကလည်း သတင်းအပေါက်အား
တွေကို စုထားစမ်းပါဦးတဲ့။ ထောင်ထဲကအမှုမို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထောင်ထဲ
လက်သည်တရားခံကို ‘ရှေ့ ... အင့်’ ဟု လက်ဆွဲပြီး ထုတ်ပြလိုက်စေခင်
သည် ... တဲ့။ နောက်နောင် ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ်၊ နားရွက် တံတွေးမအွတ်
ရဲအောင်လို့ ... တဲ့။

အင်း ... မည်သို့လုပ်ရပါ။

“သူတို့အဖွဲ့တွေ ဘယ်နေရာမှာ အနေများသလဲကွ။ ဘာတွေ
လုပ်နေကြတာကို မြင်တယ်လို့ မင်းကောင်တွေက သတင်းပို့သလဲ”

“ကြိုးစင်အနားက (၄) တိုက်နောက်ဖေး တောင်ယာထဲမှာတဲ့ -
ဆရာကြီး။ စုစု၊ စုစုနဲ့ နှုတ်ခမ်းချင်းတော့ လိမ်နေကြတာပဲတဲ့။ ဘာတွေ
အရေးတကြီး တွတ်ထိုးနေကြသလဲဆိုတာကတော့ ကျွန်တော့်ကောင်တွေ
တွေလည်း မသိကြဘူး။ လက်ပြခြေပြ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲအရတော့ ညှိ

လေကိစ္စနဲ့ ပြီးနေကြတာကဖြင့် အသေအချာပဲတဲ့။ ပြူးမောင်တို့ ကြိုးတိုက်
မိလ္လာအဖွဲ့က သတင်းပို့ပါတယ်”

ကုလားမောင်စိန်က ခေါင်းကုတ်နေသည်။

ဖြင့်သိန်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးခေါင်းထဲ လက်
ခနဲ အလင်းတစ်စ ဝင်လာ၏။ ‘ဆာတောရီ ဉာဏ်အလင်း’ ရလိုက်ခြင်း
ဝေလား။

“နေဦးကွ ... ဒီကောင်တွေစုနေတဲ့ တောင်ယာထဲမှာ ထူးခြား
တာ ဘာတစ်ခုခု ရနိုင်မလဲ။ အမှုနဲ့ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်ကွ။ အဲဒီပစ္စည်းဖြင့်
ရင် ညှပ်စလီသေတဲ့ ကိစ္စကို တန်းခနဲ ပြေးမြင်နိုင်မယ့် ပစ္စည်းမျိုးပေါ့”

“ရနိုင်ပါတယ် ... ထောင်ပိုင်ကြီး။ တစ်ခုခုတော့ ရမှာပါ။ ထောင်
ပိုင်ကြီး ဘယ်နေရာမှာသုံးဖို့တုန်းခင်ဗျ”

“ညှပ်စလီကိုသတ်တဲ့ တရားခံကို ဖမ်းမလို့ဟ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ ... တကယ်ပြောတာလား”

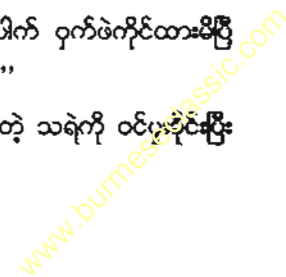
“အေးပေါ့ ... ဟကောင်ရ။ မင်းဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း
‘ရင်တိုးတော်’ တစ်ပါးပဲဟာ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

“အင်း ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖမ်း
မှာတုံး ... ဆရာရဲ့။ ဒီအကောင်တွေက လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သေး
သရွေ့ အသက် ဖင်ကထွက်သွားတာတောင် ဝမ်းလားမရပ်ဘူးဆိုသလိုမျိုး
သေတဲ့အထိ ဘူးခံပြီး မြေကန်ငြင်းမယ့် အကောင်တွေနော်။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်
တာလည်း အများသား”

“အေးပါကွာ ... မင်းကောင်တွေ ဒီတစ်ခါ တုတ်တစ်ချက် မပြ
ထိုက်ရဘဲ ဝန်ခံပြီး ပြောငဲ့ချက်ပေးရပါစေမယ်”

“ဟာ ... ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ သေချာပေါက် ဝှက်ဖဲကိုင်ထားမိပြီ
ထင်ရဲ့။ ဒီလောက်လေသံမာနေပုံထောက်ရင် ...”

“အေး ... ဒီကောင်တွေကို ငါမွေးထားတဲ့ သရဲကို ဝင်ပျံ့ခိုင်းပြီး
ခင်ဗျာ”

၉၀ * စေလွှမ်းသွင်

“ဗျာ ... သ ... သရဲ ... ဟုတ် ... ဟုတ်လား ဆရာ”

“သိန်းမောင်ရယ် ... လူခိုက်လောကမှာ 'မြေပွေး ... မြေပွေး' နဲ့ ဆရာကြီးတစ်ဆူ လုပ်နေတဲ့သူက ဘယ်နှယ် ... သရဲသံကြားတာနဲ့ ချေး ငါ့ချင်သလို၊ သေးပေါက်ချင်သလို ငါးရံပြာလူး ဖြစ်နေရတာတုံးဟာ။ ရာဇ တူမြေ ဖျက်လှပါမင့်ကလား”

“လူနဲ့လူချင်းကတော့ဖြင့် ဘာကောင်ကြီးလာလာ မမူပါဘူးဆရာ။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ တစ္ဆေသရဲတော့ ကြောက်တယ်။ ဟီး ... ဟီး ...”

“နေပါဦး ... ဆရာကြီးရဲ့။ ညှပ်စလီသရဲကို တကယ်ခေါ်နိုင်မှာ ဝိုလို့လား။ အဲဒါ တကယ်လား”

“ဟကောင် ... မောင်စိန်ရဲ့ သရဲခေါ်တာများ ခက်ခက်လွန်းလို့ တွား အေးပါလေ ... မယုံရင်လည်း စောင့်ကြည့်နေကြပေါ့။ ငါ့ရဲ့ ပညာနဲ့ မင်းတို့အကောင် ညှပ်စလီကို မင်းတို့အိပ်ထောင်ထဲအထိ ဝင်ခိုင်းပြီး သူ တို့ သတ်တဲ့အကောင်ကို ကုပ်ချိုးခိုင်းပြလိုက်ဦးမယ်”

“အမယ်လေး ... ဆရာရယ်၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ရှိကြီး ခိုးငါ ရဲ့။ ကျောတွေထဲကတောင် စိန်ချင်လာပြီ”

“ထောင်ပိုင်ကြီး ... ညှပ်စလီသရဲကို ခေါ်မှာက ဘယ်တော့ လဲ”

“ဒီညပေါ့ဟ ... ဒီည ...”

“ဗုဒ္ဓေါရေ ... ဒီည ... ဟုတ်ကဲ့လား ခင်ဗျာ”

“အေး ... ဒီညပဲ”

“ဒီည ...”

[၅]

“ဒေါင် ...”

“ဒေါင် ...”

“ဒေါင် ...”

ဗဟိုကင်းမှ သံချောင်းခေါက်သံက တိတ်ဆိတ်လွန်းသည့် ညကို သိသော လှုပ်နှိုးနေသလိုရှိသည်။ ထောင်ကြီးပတ်ပတ်လည် ဘူးကလေး (ဆုရွှေရေးမှော်စင်) ပေါင်း (၁၂) ခုရှိလေရာ ယင်းတို့ကိုယ်စီထံမှ အဆက် မြတ် မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ကြားနေရသည့် ကင်းမောင်းသံတွေမှာ သွေးခြောက် ခြောက်ညှဉ့်လေကို ခိုတွဲလျက် အိပ်မပျော်နိုင်သူများကို တမင်သွေးလန့် အောင် ဖန်တီးနေလေ၏။

ည (၁၁) နာရီ (၃) မောင်။
နောက်တစ်မောင်းဆိုလျှင် သန်းခေါင်တိုင်တော့မည်။
“ရှူး ... ရှူး ... သိန်းမောင်ရေ”
“ဟေ ...”

“အိပ်ပလား”

“အိပ်သေးဘူးဟာ ... ထောင်ပိုင်ကြီးလုပ်တာနဲ့ ငါ့မှာ အိပ်ဖို့ နေနေသာသာ မျက်စိတောင် ရဲရဲမမှိတ်ရဲပဲဘူးဆို။ ဟိုအကောင်တွေတော့ ဖြင့် မသိဘူး။ ငါတော့ ညှပ်စလီသေခါနီး ဖြစ်နေပုံကြီးကို တေ့တေ့တင်တင် ခြင်ထားမိတော့ သည်းခြေက သိပ်မငြိမ်ချင်လှဘူး ... ကောင်ရေ”

“ဟေ့ကောင် ...”

“အေး ...”

“မင်း ညှပ်စလီသရဲ ဝင်လာမယ်ဆိုတာကို ယုံသလား”

“ဟယ် ... နင့်မေကလိန်းတဲ့။ ဘယ်သိမှာတုံးဟ။ ငါလည်း နဖူး တွေဒူးတွေ သိချင်မြင်ချင်လွန်းအားကြီးလိုသာ ကိုယ့်သွေးကိုယ် မွေးပြီး နေ့ညအားတင်း စောင့်နေရတာကြီးကို။ နို့နို့ဆို ... အိပ်ထောင် ပိတ်ကတည်း တာ ဒီပြင်အခန်းကို ပြောင်းပြေးပြီပေါ့ဟ ... ဘုရားသားရဲ့”

“ထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ အတည်ပေါက်ကြီး ပြောနေတာပဲ လက္ခာ”

“ကြီးတိုက်တောင်ယာထဲက ‘အာလူး’ ကိုပေးထားတဲ့ ညှပ်စလီ ရဲ့ ဂျင်ဦးထုပ်အနီကလေးကို အိပ်ထောင်ထဲယူလာတော့ ငါ့ရင်ထဲ အေးခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလိုက်ပုံကွာ။ ဇောင်းမွေးတွေတောင် ထောင်လာရော။ ကေန္တ အဲဒီကတည်းက ညှပ်စလီသရဲက အခန်းထဲကို ဒုတ်ဒုတ်ထိ ပါလာလေသလား မှ မသိတာ”

“အေးဟာ ... ငါရောပဲ”

“ဟေ့ကောင် ...”

“အေး ...”

“ဟိုအကောင်တွေ အခြေအနေ ... ဘယ်နယ်လဲ”

“ငြိမ်တော့ ငြိမ်နေကြသားကွ။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ညှပ်စလီသရဲ ကို သူ့ပညာနဲ့ခေါ်ပြီး လူသတ်တရားခံဖော်မယ် ဘာမယ်ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားကတည်းက ဖေတစ်ရာမသားတွေမျက်နှာ မနံ့ကျည်းရွက်လောက်ပဲ ခိုတော့တာ မင်းမတွေ့ဘူးလား။ လှုပ်လှုပ်တောင် မရှိဘူး။ ကုလိလို့”

“အေးနော် ...”

“အိပ်ချိန် ... အိပ်ချိန်”

တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းဝိုးလုပ်နေကြရာမှ ဟိုကသည်က အသံတွေ ကြောက်စိကြောက်စိ ဖြစ်လာလေသဖြင့် ဘာရာ ‘ငွေလင်း’ က ထအော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘အိပ်ချိန် ... အိပ်ချိန်’ ဆိုသည့် သူ့အသံပြုကြီးက ဟန်လိုက်၍ သည်း တစ်ခန်းလုံး မီးကို ရေနင့်ငြိမ်းချလိုက်သလို ‘ရဲ့’ သံကလေးမျှပင် ကြားလိုက်ရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွား၏။

အခန်းလူကြီး၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှ တိုင်ကပ်နာရီသံ တချက်ချက် ထထာ ယာယီမင်းမှုနေတော့သည်။

“နောင် ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ ...”

“နောင် ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ ...”

“နောင် ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ ...”

ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ် ဘူးကြီးပေါ်က ဖြစ်မည်။

ကြေးစည်သံ ပျစ်ချွဲချွဲကြီးက ချာလပတ်ယမ်းအောင် ‘နောင်ဝေ ဆ’ရင်း အိပ်ထောင်အခန်းအတွင်းက နှလုံးမငြိမ်နိုင်အောင် ရှိနေကြရာသူ တို့အား အသည်းငယ်စေအောင် နှိပ်စက်နေပြန်ပြီ။

“အူ ... ဝူ ... ဝူ ... ဝူ ...”

“အူ ... ဝူ ... ဝူ ... ဝူ ... ဝူ”

“အူ ... ဝူ”

ကြေးစည်သံနောက်က ရှေ့နောက်ဆင့်လျက် ကပ်ပါလာသည့် ခွေး အသံတွေ။ လေးငါးဆယ်ကောင်မက ထောင်နံရံအုတ်တံတိုင်းကြီး ပတ်ပတ် သည်မှ အုပ်နှင့်သင်းနှင့် သံရှည်ဆွဲကာ ကြေကြေကွဲကွဲ ခွေးအူသံတွေ။ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ ညကောင်တွေကိုမြင်လျှင် ခွေးတို့က ထိန်း နိုင်သိမ်းမရ အူတတ်ဟောင်တတ်စမြဲ။ တိရစ္ဆာန်တို့ မျက်စိ၌ ညကောင် သရဲ သဘက်၊ ပြိတ္တာ၊ တုစ္ဆေတွေကို အကောင်လိုက် အထည်လိုက်ကြီး မြင်နိုင်သည့် စွမ်းအားရှိသည်ဟု လူကြီးသူမ ပြောစကား မှန်ပုံရ၏။

ညခွေးတို့က တစ်စီအူဆဲ။

အကာလမရေထဲဖြင့် ဘဝတစ်ပါးသို့ မခေါ်ပင့်ချေ ပြောင်းသွားရ ချာထေသည် ညှပ်စလီ၏ အိပ်ရာနေရာကလေးမှာ သူ့ ပုံစံစောင့်ကလေးတွေ။

၉၄ * ဝေယျာဓိသျှင်

ထောင်ပုံစံ အကျိုးပိုဆိုးဟောင်း အခေါက်ကလေးတွေက သေသေသပ်သပ် ချထားဆဲ။ ရေခွက်၊ ထမင်းဇလုံ၊ ခြေညှပ် ဖိနပ်ပြီးတိုက်ကလေးတွေလည်း မလှုပ်မယှက်။

တစ်ဝက်သာသာ မီးကျွမ်းခဲ့ပြီး ဖယောင်းတိုင်တိုက်ကလေးမှ မီးညှို့ ကလေးက လေအဝတ်မှာ ဟိုဝေ့သည်ယိမ်း။ တိမ်းတိမ်းပွေပွေ။ တဖျတ်ဖျတ် တလက်လက်။ အိတီတီ အမွှေးတိုင်နဲ့နှင့် သူ့မီးခိုးငွေ့တန်းကမူ ညှပ်စလီ အား မည်သို့မျှ မေ့မရလေအောင်ပင် သူ့အခန်းဖော် အကျဉ်းသားများကို မိန်းမူးနေစေတော့သည်။

“ဖျတ် ... ဖျတ် ... ဖျတ် ...”

ခြေသံ။

ညကင်းသမား ဆရာတင်မောင်ငွေ၏ အသံပေလာ။ မထင်။ သူ့ ခြေသံက အသိသာကြီး။ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်၊ ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း။ သည်ခြေသံကဖြင့် ညင်သာလွန်းသည်။

သစ်ရွက်တစ်ကြော မြေမှာ လျှပ်တိုက် လျှောက်ပြေးနေသလိုမျိုး ရွရွကြွကြွကလေး။ ညင်းညင်းညှံညှံကလေး။

“ဖျတ် ... ဖျတ် ... ဖျတ် ...”

ဟော ... သည်ခြေသံ ပေါ်လာပြန်ပြီ။

မှောင်ပိန်းအောင် ပိတ်သည်နေသည့် ညှို့နက်မည်းကြီးထဲက သည်ခြေသံ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပေါ်၍ပေါ်၍ လာနေပါလိမ့်။

နောက်တစ်ကြိမ် ညကင်းဘာရာ၏ အငေါက်အငမ်း။ အကြိမ်း အမောင်ဆံကို ရွံ့၍သာ ခေါင်းတွေ ထောင်ထ၊မလာကြလေငြား နားရွက် အစုံအစုံတွေက ဖျတ်လတ်နိုးကြား။ မေ့မေ့လျော့လျော့ အိပ်ပျော်စ ကိုယ့် အချင်းချင်းတွေကိုပင် လက်ကုပ်နှိုးသူက နှိုးလို့။ ညှပ်စလီသရဲလာမည် ... တဲ့။

“ဖျတ် ... ဖျတ် ... ဖျတ် ...”

“အောင်မယ်လေးဗျ ... ကယ်ကြပါ။ ညှပ်စလီ ... ညှပ်စလီ ... ငါ့ ... ငါ့ကို ချမ်းသာပေးပါကွာ။ ငါမှားမိပါတယ် ... ညှပ်စလီရေ။ ငါ့ ... ငါ့ကို ... မခေါ်ပါနဲ့ကွာ ... ညှပ်စလီ ... ညှပ်စလီ”

တြိစ္ဆာဟုလည်း မမည်သာ * ၉၅

ခြောက်ကပ်ကပ်၊ အက်ကွဲကွဲ ပြာရှု ရောက်ချောက်ချားချား အသံ ကြွကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ပွက်လောညံ့သွား၏။

“ကျော်ဇ ... ဟုတ်တယ်၊ ကျော်ဇ အသံကြီးပဲ”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်။ အဓိပ္ပာယ် အပြည့် အဝဝသည် မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးတွေက (၆၀) ဝပ်အား မီးအလင်း နှိပ်နှိပ်အောက်မှာ တလက်လက်။ တို့ထောင်ပိုင်ကြီးက သူပြောသလို သူ့ ညှာနဲ့ ညှပ်စလီသရဲကို ခေါ်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ။ သက်မချသံတွေကို တစ်ပြိုင်တည်း ထိုလို ညှပ်စမှာ ကြားလိုက်ရ၏။

“သွား ... သွား ... မင်းမလာနဲ့ ... ညှပ်စလီ ... မင်း မလာ နဲ့ မင်းကိုလုပ်တာ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ မွှေးနီနဲ့ လံဘား ထည်း ပါသေးတယ် ... ဟေ့ကောင် ... သွား ... သွား။ အောင် မယ်လေး ... ကယ်ကြပါဦးဗျာ ... ကျွပ် ... ကျွပ်ကို ညှပ်စလီသရဲ လာ ခေါ်နေလို့။ တန်းစီးရေ ... ကယ်ပါဦး။ ဘကြီးဦးဩဘာ ... ကယ်ပါဦးဗျာ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

(ခ) တိုက်ဘက်ကို ခေါင်းပြုထားကြသည့် အိပ်ထောင်အရှေ့ဘက် ဆန်း ဘာရာသစ်သားတန်း နံရံများအနီးက ကျော်စေ့၊ ညှပ်စလီစေ့၊ မွှေးနီ နှင့် လံဘားတို့ အိပ်ရာနေရာဆီက ဖြစ်သည်။

တစ်ခန်းလုံး ဖယောင်းတိုင်တစ်တို မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်နှင့် အမွှေး တိုင်နဲ့ချိုအိအိကြီး ခန်းလုံးကြိုင်နေသည့်နေရာ။

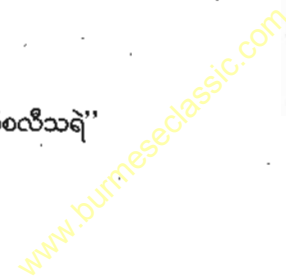
ညှပ်စလီ၏ နေရာကွက်ကလေး။ သူ့ဘေးမှ ကျော်ဇ။ သည်ဘက် မှာ မွှေးနီနှင့် လံဘားတို့အိပ်ရာ။ ထိုထို သူတို့ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ဘာရာတန်း အပြင်ဘက်၌ လူရိပ်သဏ္ဍာန် ဖြူဖြူကြီးတစ်ခုက မလှုပ်မချောက် ရပ်၍ နေသည်။

“ဟာ ...”

“ဟင် ... ဟင် ...”

“ညှပ်စလီဟေ့ ... ညှပ်စလီ ... ညှပ်စလီသရဲ”

“ဗုဒ္ဓေါဘုရား ... ကယ်တော်မူပါ”

ရှင် နေယျာမင်းသျှင်

အော်သံတွေ၊ လူသံဆူသံတွေ သောင်းသောင်းညံ ပြိုဆင်းလာ
နေ။ ညှပ်စလီ တကယ်လာလေပြီလား။

“ငါပါဟ ... ဘယ်က ညှပ်စလီရမလဲ။ ဟေ့ကောင် ... တန်းစီး
နဲ့ ဘာရာတွေ။ ကျော်ဇ၊ မွှေးနီနဲ့ လံဘားတို့ကို ဝိုင်းချုပ်ထားလိုက်ကြစမ်း။
မြင့်ပွေးသိန်းမောင်တို့၊ အုံးသီးတို့၊ မြင့်သိန်းတို့က ဝိုင်းကူပေးလိုက်ကြ။
ရွာရွာဖွေဖွေကွာ ... လူအရှင်လတ်လတ်ကြီးက ညှပ်စလီသရဲပဲ ဖြစ်ရဦးမယ်
လို့ ပေါက်တတ်ကရတွေ”

“ဟင် ... ဆရာအောင်ထွေး”

တာဝန်ကြပ်၊ တပ်ကြပ် ဆရာအောင်ထွေး ဖြစ်၍နေသည်။
သို့ပင်ဖြစ်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခါတိုင်း ညှပ်စလီဝတ်နေကျ အရစ်
ဝတ်အင်္ကျီ၊ ဂျင်းသားအပြာနု နွမ်းနွမ်းကလေးနှင့် ကချင်ပုခိုးကွက် အဟောင်း
ကလေး ဝတ်ထား၏။ သွေးစက်သွေးကွက် အခြောက်တွေက ဟိုနားတချို့
သည်နားတစ်ကွက်။

“ဆရာထောင်မှူးကြီး ... ညှပ်စလီကိုသတ်တဲ့ တရားခံတွေတော့
မိပြိုင်ဗျ။ ညှပ်ခါးသော့တွေကိုသာ ယူပြီး တက်လာခဲ့ကြပေတော့”

“အေး ... အေး ... ဆရာအောင်ထွေးရေ ... တပည့် ...
မင်းအခန်းကို မင်း ဝင်က၊ သွားတာကဖြင့် ပီပြင်ပါပေတယ်ကွာ ... ကျေးဇူး
ပဲဟေ့”

“ကျေးဇူးနောက်ထား ... ဆရာထောင်မှူးကြီးရေ ထောင်ပိုင်ကြီး
ဝတ်ခိုင်းလိုသာ ကျောချမ်းချမ်းနဲ့ ဟောဒါကြီးတွေကို ဝတ်ထားရတာ။
စိတ်ထဲ မသုံးမသန့်ကြီးဗျ။ မသာကောင်ညှပ်စလီရဲ့ သူ့အဝတ်အစားတွေ
ကို ပြေးလဲချေဦးမယ်။ မတော် ... ညှပ်စလီသရဲက တကယ်လာပြီး ဆွဲချွတ်
နေမှဖြင့် ... ဟုတ်ပေ့”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်းသွားရင်းနဲ့ စီစဉ်ခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း အား
လုံး အဆင်ပြေတဲ့အကြောင်းကို ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ ဝင်ပြီး သတင်းပို့လိုက်ဦး
ငါ့ကောင်”

“ဟုတ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျုပ်တို့ ‘ရမ်ဘိုးတော်’
တဖြင့် ဒီတစ်ချို့ ပညာခန်းကို လက်ကုန် ထုတ်ပြပစ်လိုက်တော့တာကိုးဗျ။
ကျုပ်တို့ရဲ့တွေ့လုပ်ဖို့ အကွက်တောင် သိပ်မကျန်တော့ဘူး။ ကောင်းများ
ကောင်း ... သိပ်ကောင်း ... ဟား ... ဟား ဟား ...”

စခန်းမှူး လူဝကြီးက သူ့အသံပြုကြီးဖြင့် ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံး
ထစ်စက်မရှိ။ တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း အားရပါးရ ပြောနေ၏။

ညက ညှပ်စလီကို ပူးပေါင်းသတ်ပစ်ခဲ့ကြပြီး သူ့ဘာသာ သတ်သေ
သယောင် ဇာတ်ကွက်ဆင်ထားခဲ့သည့် ဉာဏ်ကြီးရှင် လူသတ်သမားကျော်ဇ၊
မွှေးနီနှင့် လံဘားတို့တစ်စုကို သူတို့ဘာသာ ဖြောင့်ချက်ပေးဝန်ခံစေလျက်
တော်ကောင်လုပ်နိုင်ခဲ့ရာ သင်းလှသည့် ထိုအလှည့်ကလေးကိုလည်း သဘော
ကျလှချည့် ဖြစ်နေတော့သည်။

လူသတ်တရားခံတွေက မကွယ်မဝက် ဖြောင့်ချက်ပေးဦး ဖြစ်ခဲ့
ကြပြီး စခန်းမှူးကြီးရော၊ တရားသူကြီးမင်းပါ အဖြည့်အရှင်မတတ်လျှင်

www.burmeseclassic.com

ပတ္တဝါထပ်လိုက်လေဦးမည် သပ္ပတ်အူဇာတ်လမ်းကြီး တစ်ပုဒ်အား သိကြားမင်းက နကင်းကြီးတကားကားနှင့် ဆင်း၍ ရှင်းပစ်လိုက်သလို တစ်တောရှင်းသွားလေ၍ ခုမှပင် စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်ရလေဟန် တပြုံးပြုံး။

“နို့ ... နေပါဦး ‘ဘိုးတော်’ ရဲ့။ ညှပ်စလီကိုသတ်တဲ့ တရားခံတွေကို ဘွားခနဲ ဖော်ထုတ်လိုက်နိုင်တာတော့ ... ဟုတ်ပါရဲ့။ နို့ပေတဲ့ အဲဒီ သေမှုသေခင်းနောက်ကွယ်က မြှုပ်နေ၊ ဖုံးနေသေးတဲ့ ‘သေသူကို ဘာကြောင့် သတ်ရသလဲ’ ဆိုတဲ့ ပြစ်မှုရဲ့ အကြောင်းခံ (Motive) ကို ကော်ခတ်ထုတ်နိုင်လေဦးမှ ... ကိုယ့်ဆရာရဲ့။

ဒီအကောင်တစ်သိုက် ညှပ်စလီကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ဝိုင်းလှုပ်ရက်လိုက်ကြတဲ့ ကိစ္စကြီးမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု (သို့မဟုတ်) သုံးလေးခုတော့ဖြင့် ရှိရှိရှိရမယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပ ... ဟုတ်ပ ...”

“ခင်ဗျားတပည့်တပန်းတွေဆီကများ အဲဒီ (Motive) ကို နှိုက်ထုတ်လို့ ရနိုင်လေမလား”

အရေးတကြီး တလေးတနက် ပြောကြကြေးဆိုတိုင်း သူပြုပြင်ထုံးစံ မျက်လုံးပြုံးကြီးတွေစုထွက်၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ဥဥလက်စ ကြက်မဖင်လို ရှိချည်ပူချည်လုပ်ရင်း အားကြီးခနဲပြောနေပြန်၏။ သူ့အလုပ်သူ ဇောက်နေပုံကြီးကပင် ချစ်ခင်ချစ်စရာဖြစ်နေသည့် လူဝဝ စခန်းမှူးကြီး။

“စခန်းမှူးကြီးရဲ့ (Motive) ကို ညကတည်းက ဟိုအကောင်တွေကို စစ်ရင်းဆေးရင်း၊ မေးရင်းမြန်းရင်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ရပြီပေါ့ဦးဗျာ။ ဟုတ်မဟုတ်၊ မှန်မမှန်ကိုဘဲ တရားဝင် သက်သေသက္ကာယတွေနဲ့ ရှာဖွေသိမ်းဆည်းကြည့်ကြစို့ အပိုင်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“ဗျို ...”

“မချို့နဲ့ ... ကိုယ့်ဆရာရဲ့။ ဒီအကောင် ကျော်စတို့က ဓားပြတွေ၊ ဇောက်ထွင်းစိစွာတွေ မဟုတ်လား။ လက်ရှိကျနေတဲ့အမှုကိုက ပဲခူးဘူတာမှာ အရာရှိကြီးကတော်တစ်ယောက်ရဲ့ အချိန်ခပ်စီးစီး အတက်ချီကျေ(စ်) ကို လမ်းကြိုခွဲချသွားရင်းနဲ့ အမှုကကြီးတော့ ကွဲခနဲ ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို အဖမ်းခံခဲ့ရတာလော။

အဲ ... ကျေ(စ်)ထဲမှာက စိန်ထည်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ္တမြား၊ မြ၊ နီလာ စတဲ့ တန်ဖိုးကြီး လက်ဝတ်ရတနာတွေချည်း သိန်း ၉၀၀, ၁၀၀၀ ခင်းနီးလောက် ပါလာခဲ့တာတဲ့ဗျား”

“ဟား ... ဟား ... ကံကြုံရင် ပြေးရင်းနဲ့တောင် ချေးပုံဟပ်မိရသေးတဲ့ ခွေးလိုပလေ ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပ ... ခင်ဗျာ။ လူတွေကို လက်ပူးလက်ကြပ် မိပေလို့ ထောင်ကျခံလာခဲ့ပေမယ့် အသက်သာသေချင်သေပစေ၊ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ နားပန်က ဖင်ပြီးအပုံကလေးတစ်ဖုံကိုတောင် မအပ်ခဲ့ကြဘူးတဲ့။ မြောင်လိမ်မြောင်စားပဲ။ လက်ဝယ်ရှိပစ္စည်းက လက်ကျန် သူတို့ဘဝသက်တမ်းအတွက် ဖူလုံသလောက်နီးနီး ဖြစ်နေမှဖြင့် ထောင်ဘယ်လောက်ချချ မဖြူရေချ မဖြူထဲကပဲတဲ့။ အဲ ... အဲဒီမှာ စိစုံပိစုံကလေး ထောင်ကျခဲ့ကြကရော”

“ပိုင်ရှင်ထက် သူခိုးက ပိုပြီး နှမြောတတ်တာဟာ သဘာဝပဲလေ ... ဘိုးတော်ရဲ့ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

တရားသူကြီးမင်းက ဝင်ပင့်ပြန်သည်။

“အင်း ... အင်း ... လုပ်ပါဦး။ အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်ကြတုံး”

“ပစ္စည်းတန်ဖိုးက ကြီးလေတော့ ပိုင်ရှင်က ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ နယ်မြေရဲ့တွေ့ရော၊ သူ့ဘာသာ ငှားထားတဲ့ အရပ်သတင်းပေးတွေ့ရော ခိုက်မိပိတ်ကိုပြီး ဒီအကောင်တွေရဲ့ ခြေအလှုပ် လက်အလှုပ်ကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်တဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။

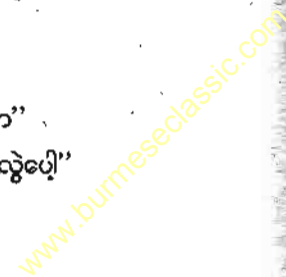
ကျော်စတို့၊ ဋွေးနီတို့၊ လံဘားတို့ အိမ်သားတွေမပြောနဲ့။ သူတို့ဆင်းဟောင်းသင်းဟောင်း အဆက်ဟောင်းတွေ ပြန်ဖော်ပြီး ဆော်ပလော်ထီးပစ်လိုက်တာများ ထောင်းလမောင်းကို ထလို့တဲ့ဗျား”

“ဒါနဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပ်လိုက်ရဈေ့လား”

“မအပ်ခဲ့ရပေါင်ဗျာ”

“အင် ... ထုခွဲရောင်းချပစ်လို့များလားဗျာ”

“နီး ... နီး ... ဆရာ ... လွဲပေါ့ ... လွဲပေါ့”

“ဒါဆို အဲဒီပစ္စည်းတွေက ဘယ်ဆီကို အတောင်ပေါက်ပြီး ပျံ သွားလို့ ပျောက်နေတာတဲ့တုံးဗျာ”

“ထောင်ထဲမှာ ... တဲ့”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ် ... စခန်းမှူးကြီးရေ။ သူတို့ပစ္စည်းတွေအတွက် အလုံခြုံဆုံးအရပ်ဟာ ဘယ်သူမှ ထင်မထားနိုင်ဘဲ သူတို့နဲ့လည်း လက် တစ်ကမ်း ခြေတစ်လှမ်းအကွာမှာ ထားနိုင်ခဲ့ရင် အလုံခြုံဆုံးပဲဆိုတာကို ထွက်ခွာကြသတဲ့။”

အဲဒါကြောင့် သူတို့ထောင်ကျပြီး ထောင်ကြီးချုပ်ကိုရောက်၊ အလုပ် ပိုထမ်းတွေ့ရ။ လေဘာခွဲလို့ ကြိုးတိုက်တောင်ယာမှာ တာဝန်ကျတဲ့နေ့ တာတည်းက ကျော်အိမ်နီးမ မသိက ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ရင်း သူတို့တောင်ယာ ဘုတ်ကိုကိုင်တဲ့ ဖိုးငနဲ တပ်သားစိန်မောင်အိမ်မှာ ညအိပ်တည်းခဲ့သတဲ့။ ည ရောက်တော့ ထောင်အုတ်ရိုးကြီးကိုကျော်ပြီး ကျော်ဖေတဲ့ မတ်ကင်(Marking) ဝေးထားတဲ့ ကြိုးစင်တောင်ယာဘက်ကို လေထီးဝဲပြီး သွင်းခဲ့တာတဲ့ဗျာ။ အာဝ ဇော်ဂနီ ဇော်ဂနက်တွေ”

“အိုးဟိုး ... ကျုပ်တို့ရဲ့တွေ့ထက်တောင် ပိုလျင်နေပါရောလား ခင်ဗျားကောင်တွေက”

“အခုတော့ဖြင့် ပြောချင်စရာကြီးပလေ”

“ဒါဖြင့် ... အခု အဲဒီပစ္စည်းတွေက ဘယ်မလဲ။ ညှပ်စလီ သေရ တာနဲ့ ဘယ်လို ဆက်လာရပြန်တာလဲ”

“ပြောမလေ ... ဒီလို ... ဒီလို ... ဒီမောင်တွေ အပြောအရ တော့ တောင်ယာနောက်ဖေး ကုလားပလီအရှေ့ဘက်နံရံက ‘ကိုရပ်’ ကျမ်းစာ တွေထည့်ထားတဲ့ ဗီရိုနောက်ကျော အုတ်နံရံကိုထွင်းပြီး ဝှက်ထားခဲ့သတဲ့ ဗျ”

“ည ... ကြည့်စမ်း။ စိမ်ပြေနပြေတွေ့ပြီး ပိတ်ပြားပြားကြီးကို လှုပ် ရှားထားလိုက်ကြတာပါပဲကလား”

“ညှပ်စလီက သေဖို့ကြမ္မာငင်ချင်လာတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြံကြံဖန်ဖန် သိသွားသတဲ့ဗျ။ သေမင်းငင်ကလေးကလည်း သိရင် သိတဲ့

အတိုင်း နှုတ်ပိတ်ရေငုံ နေလိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့လွတ်ရင် ရဲကို လက် ထောက်ချပစ်လိုက်မယ်လို့ချည်း အကျပ်ကိုင်ကိုင်ပြီး ငွေညှစ်စားနေခဲ့တာ တဲ့ခင်ဗျ။ တရားသိပ်လွန်လာတော့လည်း ခုလို ကိစ္စတုံး နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက် ကြတာပလေ။ ကဲ ... မရှင်းလား”

“ဪ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ။ လူများ သေဖို့ကံကြုံရင် သေစရာ အမှုအခင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆုံဖို့က ကြံဖန်ပြစ်လာရတာပဲကိုး ... နော်”

“ဘာလဲ တရားသူကြီးမင်း။ တော်တော် တရားရသွားပလားဗျ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“အေးဗျာ”

“ဒီပုံဆို ... ထောင်ပိုင်ကြီးရေ ... ထောင်ထဲက ကုလားပလီထဲ မှာ သူတို့ မြေပုံညွှန်းအတိုင်း ရှာကြည့်ကြရင် ညှပ်စလီကို သေဖို့ဖန်ခဲ့တဲ့ သေမင်းကို ကျုပ်တို့တွေ့ရပြီဗျေ”

“ဟုတ်သေးဘူးဗျ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ညက ညှပ်စလီကိုသတ်တဲ့ ဟိုအကောင်မိုက်တစ်သင်းကို လက်ရ ဇော်နို့ ဉာဏ်ကစားနေရင်းနဲ့ ကျုပ်ကလည်း ရစ်ကလေးတစ်ပက်၊ နှစ်ပက် တို့ ငါးရံခြောက်ဖုတ်ကလေးနဲ့ မြည်းနေခဲ့မိသဗျ။ ကိုယ်ထွင်ထားတဲ့ ဇာတ် တွတ်ထဲ မင်းသားတွေ ဝင်မှက၊ ကြာပါ့မလားလို့ တွေးတော့ အပူမိသား။

အဲ ... ကျော်ဖေတို့ လူသိုက်တွေကို အိပ်ထောင်ထဲက ထုတ်၊ ပြစ်အထိတိုက်ထဲပြောင်းပြီး ကျုပ်ထောင်မှူးကြီးတို့အဖွဲ့က စစ်ဟာဆေးဟာ ထုပ်ကြတော့ ညတစ်ချက်ခွဲနီးနီး ရှိနေပြီကောဗျ။ အဲဒီမှာ ‘ချက်’ ဆို ကျုပ် စိတ်ထဲ လင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး အာရုံထဲမှာ သူတို့ရဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်း ထုပ်လိုလို ဘာလိုလိုကို ရှင်းရှင်းကြီး မြင်လိုက်ရရော ... ဆိုပါစို့”

“ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတာတုံးဗျ”

“ဗလီဘေး ဘူးချုံနားမှာ စိန်ပန်းနီပင်တစ်ပင် ရှိပါကော။ အဲဒီ စိန်ပန်းပင်ခြေရင်းမှာ တောင်ယာအဖွဲ့တွေ၊ ဗလီစောင့်တဲ့ ချယ်ရီကြီးကြီး တို့ အဖွဲ့တွေသုံးတဲ့ စဉ့်ရေအိုး နှုတ်ခမ်းပုံကြီးတစ်လုံးနဲ့ ကွန်ကရစ်ပြားကြီး တစ်ချပ် ရှိသဗျ။”

၁၅၂ * ရေယျမင်းသျှင်

အဲ ... အဲဒီ စဉ်အိုးကြီးအောက်တည့်တည့်မှာ ကျင်းတူးပြီး မြှုပ်ထားလေရဲ့။ ကျုပ်သာ အမှတ်မမှားခဲ့ဘူးဆိုရင် အိုလံပစ်တံဆိပ် ကျန်ကျောင်းအရပ်နဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အနီဗျ။ အဲဒါနဲ့ ထုပ်စည်းထားတာ”

“အားပါး ... သေချာလှချည်လား ... ဘိုးတော်ရာ”

“ဟုတ်၊ မဟုတ်ကတော့ စခန်းမှူးကြီးတို့၊ တရားသူကြီးတို့ အဖွဲ့တွေပဲ သွားရှာကြည့်ကြပေါ့ခင်ဗျာ။ အရပ်ဘက်သက်သေအနေနဲ့တော့ဖြင့် ထောင်ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆေးမှူးကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ခေါ်လို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ကိုင်းဗျို ... ပြောနေတာ ကြာတယ်။ ပြောမနေရင် မကြာဘူး။ ထဗျာ ... ဦးညွန့်ရွှေ။ သွားချေကြစို့”

“အေးပါဗျာ ... ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်တို့ ‘ရမ်ဘိုးတော်’ ရဲ့ ဝတ္ထုစွမ်းကို လက်တွေ့မျက်တွေ့ မြည်းချင်နေတာပါ။ ကဲ ... လာ။ သွားကြစို့ရဲ့”

“ထောင်ပိုင်ကြီးရော လာလေ။ မလိုက်ခဲ့တော့ဘူးလား”

“ကျုပ် ထောင်မှူးကြီးကို တာဝန် ပေးပြီပါပြီခင်ဗျာ။ တဆိတ်ဖြစ်အထိတိုက်ဘက်ရောက်ရင်သာ ဝင်ခေါ်သွားလိုက်ကြပါတော့။ တာဝန်မှူးနဲ့ တာဝန်ကြပ်ရယ်၊ ထောင်ကျဆောင် တာဝန်ခံထောင်မှူးရယ် လိုက်ကြပါလိမ့်မယ်။

ကျုပ်ကတော့ ဟောဒီစားပွဲပေါ်က 'Paper Works' ကလေးတွေကို ဖြတ်ရင်း ဒီကပဲ စောင့်လိုက်တော့မယ်။ ထောင်ဆိုတာမျိုးက ဘူးတံခါးကြီးထဲမှာ ချက်ချင်းအဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မယ့် လူကြီးတစ်ဦးဦးရှိနေမှ ကောင်းတာမျိုးကလား”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... သွားပြီဗျို”

“Ok ... Ok.”

ညှပ်စလီကို စနစ်တကျ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့် ကျော်စ၊ မွှေးနီ၊ လံဘားတို့လူသိုက်မှာ လူသတ်မှုနှင့် ဒက်ထိတိုးပြီး နောက်မှ ခင်ဆိုင်နေကြရပေပြီ။

သူတို့ဂုဏ်ထားသည့် မိုးရာပါ၊ တိုက်ရာပါ ရတနာပစ္စည်းထုပ်ကို ထည်း ထောင်ပိုင်ကြီးညွန့်ပြသည့် နေရာကပင် အပ်ကျမတ်ကျ တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့ရပါ၏။

တဖြည့်ဖြည့် ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည့် အရှုပ်ထုပ်ကြီးလည်း ချက်ချင်း ထုတ်ငင်း ‘လက်ညှိုးထောင် ကိုယ်ရောင်လင်း’ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

သို့နှင့်တိုင် ...

“ကျွန်တော်တို့ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့ ‘ရမ်ဘိုးတော်’ ကိစ္စကို ‘အိီရ’ မဟုတ်ပါဘူးချည်း ဖွတ်ပေ၍ ငြင်းနေတုန်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ ငယ်တပည့်တစ်သိုက်မှာ ထောင်ပိုင်ကြီးထံက ဖုလင်းသံ၊ ဖန်ခွက်သံ၊ ယမကာငဲ့သံ ‘ဂလောက် ... ဂလောက်’ တွေ ကြားရလျှင်ဖြင့် ‘ဘာတွေများ ဖြစ်လေဦးမတုံး’ ဟု ရင်တွေ အခုန်မြန် ထာလျက် မျက်စိတွေပြူ။ နားရွက်ဖျားတွေထောင်လာမိနေရဆဲသာ။

ကျွန်တော်
အလှူအတန်း
အလှူအတန်း

[၁]

□

ဒီခရီးက ကျွန်တော့်အတွက် မျှော်လင့်မထားသော ခရီးဖြစ်သည်။
မည်ဟု မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် သွားဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီခရီးကတော့ ပုဂံ
အောင်မြင်သည်။

ကျွန်တော်က ယခုအချိန်အထိ ပုဂံကို မရောက်ဖူးသေးပါ။ အံ့ဩ
တော့ ကောင်းသည်။ ပုဂံကိုသွားမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်တိုင်း ထိုစိတ်ကူး
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပျက်သွားရလေ့ရှိသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော် တကယ်ပင် ပုဂံကို သွားဖြစ်ပါတော့မည်။
ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးငြိမ်းတို့ ခရီးသည်တင် မှန်လုံယာဉ်ဖြင့်
အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပုဂံရောက်တော့ ညနေစောင်းနေပြီ။

ခြင်လိုက်ရသည့် ပုဂံအလှူက ကျွန်တော်တို့စိတ်ကို ချက်ချင်းပင်
ထိခိုက်လေပြီ။

၁၀၆ ❀ မြဘုန်းထက်

နေဝင်ချိန် ပုဂံ၏ရှုမျှော်ခင်းမှာ ရှုမငြီးနိုင်အောင်ပင် လှပ၍ နေထိသည်။ နေဝင်ချိန် တိမ်တန်းအောက်တွင် ပုဂံဘုရားပုထိုးစေတီများမှာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကြည့်ညှိုသပ္ပာယ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်တို့စီးလာသော ကားနှင့်အတူ ဝါလာကြသော ပုဂံဘုရားဖူးများမှာ သူ့အစုနှင့်သူ ဘုရားပုထိုးစေတီများဆီသို့ သွားနေကြသည်။

“ငါတို့ ပုဂံကို အခုမှရောက်ဖူးတာ နောက်ကျလိုက်တာကွာ”
ကျော်စိုးငြိမ်းက လှပသော ပုဂံရှုခင်းကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“အခုတော့ ရောက်ချိန်တန်တော့ရောက်၊ ဖူးချိန်တန်တော့ ဖူးရပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ရန်နိုင်။ အခု ရောက်ချိန်တန်လို့ ရောက်ခဲ့ရပြီလေ။ တဲ ... သွားဖူးကြရအောင်”

ကျော်စိုးငြိမ်းမှာလည်း ကျွန်တော်လိုပင် ပုဂံကို အရင်က ရောက်ဖူးသူမဟုတ်ပါ။ ယခုမှ ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

အာနန္ဒာဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် ပုဂံ၏နေဝင်ချိန်ကို အလှပဆုံးမြင်ရသည်ဟု ကြားဖူးသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးငြိမ်းတို့ အာနန္ဒာဘုရားဆီ အပြေးအလွှားသွားကြသည်။

ဘုရားမရောက်မီတွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ရောင်းချသော ဆိုင်ကလေးများရှိသည်။ ထိုဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲ ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားရာ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ရန်နိုင်”

“ခေါင်းထဲ ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားလို့”

“တစ်နေ့လုံး ကားစီးလာရတာဆိုတော့ ခေါင်းမူးသွားတာဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာမှ ပြန်ထလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်တော် မျက်လုံးအစုံက ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ကလေးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

‘ပုဂံဝိညာဉ်’

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနှင့်

အမှတ်တရ အရောင်းဆိုင်။

“ဟင်”

ကျွန်တော်က ဆိုင်နာမည်ကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲ နှစ်သွားသွားမိသည်။

“မင်း ခေါင်းမူးတာ ပျောက်သွားပြီလား ... ရန်နိုင်။ ဆေးသောက်ထား”

“ရတယ် ... ပျောက်သွားပြီ”

ကျော်စိုးငြိမ်းက ကျွန်တော်ကို တွဲပြီးထူသည်။

“မြန်မြန်လာ ...။ ဟိုမှာနေဝင်တော့မယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အာနန္ဒာဘုရားရင်ပြင်ပေါ် ရောက်သွားသော နေဝင်ချိန်ကို မိရုံကလေးသာ ရှိတော့သည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှ

မြင်ရသော ပုဂံ၏ နေဝင်ချိန်အလှကို ကျွန်တော် စာဖွဲ့မပြတ်တော့ပါ။ ကျွန်တော် စာဖွဲ့ပြု၍လည်း ထိုနေဝင်ချိန်အလှကို မိနိုင်လိမ့်မည်မထင်ပါ။

ကျွန်တော် ပန်းချီကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလျှင်တောင် ထိုနေဝင်ချိန်အလှကို မိအောင် ရေးဆွဲနိုင်အံ့မထင်ပါ။ နုလုံးသားနှင့် ခံစား

သော ခံစားမှုမျိုးကို နှုတ်မှ စကားလုံးများဖြင့် ဖွင့်ဟပြောဆိုသော်လည်း စကားလုံးများက ခံစားမှုများကို အကုန်အစင် ဖော်ပြနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်

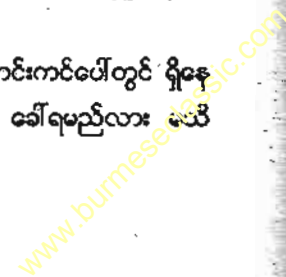
။

ယခု ကျွန်တော် နေဝင်ချိန်အလှကို ခံစားနေရသည်မှာ ထိုအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နေဝင်ချိန်အလှကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် လိမ္မော်ဆောင် နေလုံးကြီးသည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအနောက်ဘက်သို့ ၎င်းလျှိုးပျောက်

ကွယ်သွားလေသည်။

သို့သော် နေရောင်က အနောက်ဘက်ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ရှိနေသေးသည်။ ထိုအရောင်ကိုပင် ဆည်းဆာရောင်ဟု ခေါ်ရမည်လား မသိ

ပုဂံသည် ဆည်းဆာရောင်အောက်တွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံလှပ၍ နေထိုင်သည်။

မကြာမီ ဆည်းဆာရောင် ပျောက်ကွယ်သွားကာ အမှောင်ရိပ်က ကျရောက်လာသည်။ ပုဂံသည် ဝိုးတဝါးအမှောင်ရိပ်အောက်တွင် တစ်မျိုးလှနေပြန်သည်။ ထိုညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပုဂံ၏အလှကို တစ်ဝကြီးခံစားခဲ့ကြသည်။

လရောင်အောက်တွင် ပုဂံသည် ဝင်းပလျက်။ အေးမြလျက်။ ကျွန်တော်နှလုံးသားသည် ပုဂံအလှထဲ နစ်ဝင်သွားသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်တို့ ပုဂံဘုရား ပုထိုးစေတီများကို မြင်ကွင်းကောင်းကောင်းအနေအထားဖြင့် မြင်တွေ့နိုင်သော ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးငြိမ်းတို့သည် ဟိုတယ်ဝရန်တာမှနေ၍ ဖုတ်၏ ညအလှရှုခင်းကို ငေးမောနေမိကြသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ရင်တွေ့ခုန်လာသည်။

ပုဂံအငွေ့အသက်တွေက ကျွန်တော့်အနားကို ရစ်ဝဲလျက်ကြသည်။ သင်းယုံသော ပုဂံရနံ့ကို ကျွန်တော် ရှူရှိုက်နေမိသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရှူရှိုက်နေမိတာ ပုဂံရနံ့။

ပုဂံကို ယခုမှ ကျွန်တော်ရောက်ဖူးသော်လည်း ပုဂံရနံ့ကို သိသည်။ ပုဂံရနံ့ကို မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အံ့ဩမိသည်။ ပုဂံရနံ့ကို ဘယ်တုန်းက ကျွန်တော် ရှူရှိုက်ခဲ့ဖူးပါလိမ့်။ ပုဂံရနံ့နှင့် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ဖူးပါလိမ့်။

ကျွန်တော့်အာရုံထဲတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက်က ပုဂံကိုမြင်ယောင်လာသည်။ တကယ်တော့ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက်က သော ကာလသည် ဘာမျှကြာလှသေးသည် မဟုတ်။

တစ်ရာ... တစ်ရာ... ဆယ်ခါပေါင်းလျှင် တစ်ထောင်၊ တစ်ထောင်သည် လူ့သက်တမ်းတစ်ခုဟု ဆိုပါက 'တစ်ထောင်' သည် လူ့သက်တမ်းဆယ်ခုစာမျှသာ ရှိသေးသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ကာလကတည်းက စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သော ပုဂံ။

နန်းဝတ်နန်းစားများဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသော ပုဂံနန်းတွင်းသား နန်းတွင်းသူတွေကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူတို့သည် စေတီပုထိုးများကြားထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ သွားလာနေကြသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ဝရန်တာအောက်ဘက် မြေပြင်ဆီသို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွားမိသည်။

“ဟင်”

ထိုနေရာတွင် ရပ်နေသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘုရားရေ ...”

သူမက ရှေးဟောင်းပုဂံနန်းတွင်း အဝတ်အစားတွေကို ဖတ်ဆင်ထားသည်။ ယမင်းရုပ်ကလေးလို လှပသော အလှပိုင်ရှင်မလေး။

သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ ညကြီးသန်းခေါင်အချိန်မတော်ကြီး ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ဝတ်ထားသည်က ငွေခေတ်နန်းဝတ်နန်းစားတွေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ။ သူမတစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်တော် ဝရန်တာပေါ်မှာ။ ကျွန်တော် သူမကို ငေးကြည့်နေရင်း သူမပုံရိပ်က နှစ်ထပ်လိုဖြစ်သွားသည်။ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တပ်ထားသော အဝေးကြည့်မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ မျက်မှန်တို့ ပြန်တပ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် ...”

ကျွန်တော် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။ စောစောက မိန်းမပျိုလေးတို့ မတွေ့ရတော့။ ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံတွေ မှားနေပြီလား။

ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး အိပ်မောကျနေပြီ။ အချိန်ကလည်း မနည်းတော့။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်။ ကျွန်တော် အချိန်အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေမိသော်လည်း စောစောက မိန်းမပျိုလေးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်တော် မြင်ချင်ရာတွေ မြင်နေမိပြီလား။

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲဝင်တော့ ကျော်စိုးငြိမ်းက သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် သူ အိပ်ပျော်၍ နေချေပြီ။

မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ ပုဂံဘုရားတွေ ဖူးကြပြန်သည်။ ဘုရားတွေက ဖူးလို့မကုန်၊ မြော်လို့မဆုံး ရှိနေသည်။ 'လှည်းဝင်ရိသံ တည်ညံ ပုဂံဘုရားပေါင်း' ဟူသော စာချိုးနှင့်အညီ ပုဂံမှာ စေတီဘုရားပုထိုးတွေက ပေါ်မပေါ့။ များမှများ။

ကျွန်တော်ရော၊ ကျော်စိုးငြိမ်းပါ ကင်မရာကိုယ်စီ ပါလာကြရာ ဘုရားပုထိုးစေတီတွေကို စာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြသည်။

မြင်ကွင်းတွေအားလုံး၊ ရှုခင်းတွေအားလုံးက ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးထဲမှာ အကုန်လှနေသည်။ မလှတာ ဘာမျှမရှိ။

ဘုရားတွေ တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ ကျွန်တော်တို့ ဖူးကြသည်။ တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြသည်။ တချို့က ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပဲ ရိုက်နိုင်လွန်းသည့် ကျွန်တော်တို့ကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။

ညနေစောင်းတော့ အာနန္ဒဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှနေ၍ ပုဂံ၏ နေဝင်ချိန်အလှကို ကျွန်တော်တို့ ခံစားကြည့်ရှုကြပြန်သည်။ ရှုမဝသော အလှဆိုသည်မှာ ဤအလှပင်ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်က နေဝင်ချိန်အလှကို ကြည့်ရင်း အလှဗေဒထဲမှာ မူးယစ်ရီဝေလာသည်။

ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ 'မူးယစ်ဝေသော နွေဦးညများ' ကို သတိရလာသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ 'မူးယစ်ဝေသော ပုဂံညနေအလှ' ကို ခံစားနေမိကြလေပြီ။

မြန်မာ့အလှဗေဒထဲမှာ ပုဂံအလှသည် အမြင့်ဆုံးနေရာကို ယူထားခဲ့လေပြီ။

အမှောင်ရိပ်တွေကျလာတော့ ပုဂံမြေအနှံ့ရှိ ဘုရားပုထိုးစေတီတွေမှ အလင်းပွင့်တွေ လင်းပွင့်ယှက်ဖြာလာကြသည်။

ပုဂံမြေမှာ ညကောင်းကင်ကြီးဖြစ်သွားကာ လင်းပွင့်နေသော ဘုရားပုထိုးစေတီတွေက ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ပုဂံကိုကြည့်ရင်း ရင်ခန်းနေမိတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့တည်ဆိုရာ ဟိုတယ်ပြန်ရောက်တော့ ကမန်းကတန်း ရေချိုးပြီး ညစာစားကြသည်။ ညစာ စားပြီးသောအခါ တီဗီထိုင်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က တီဗီဇာတ်ကြည့်ပြီး ဝရန်တာဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျော်စိုးငြိမ်းကတော့ တီဗီထိုင်ကြည့်နေဆဲ။

ကျွန်တော်က ဝရန်တာပေါ်မှနေ၍ ပုဂံ၏ ညအလှရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။ ပုဂံကား နေ့တွင်တစ်မျိုးလှသလို၊ ညတွင် တစ်မျိုးလှနေပြန်သည်။

ပုဂံဘုရားပုထိုးစေတီ ပန်းချီကားများကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ဖန်ချီဆရာက အလင်းအမှောင်၊ အရောင်အသွေးတို့ကို သဘာဝကျစွာ စုတ်ချုတ်တင် ရေးခြယ်ထားပုံမှာ လက်ရာမြောက်လှသည်။

ယခု ကျွန်တော်မြင်တွေ့နေရသည်မှာ ပန်းချီဆရာ ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားမဟုတ်။ တကယ့်သဘာဝအလှ ပန်းချီကားဖြစ်သည်။ ဒီလို ဖန်ချီကားမျိုးကို ပန်းချီပြခန်းထဲတွင် မတွေ့မြင်နိုင်ပေ။

ကျွန်တော်သည် ပုဂံ၏ ညမြင်ကွင်းအလှကို ငေးမောနေမိရာမှ ဝရန်တာအောက်ဘက် မြေပြင်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဟင်”

ကျွန်တော် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။ ပုဂံခေတ် အဝတ်အစားများနှင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ရပ်ပြီး ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ငေးညွှက မိန်းကလေးမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

သူမက ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ ဘယ်လိုမြင်တာပါလိမ့်။

သူမက ဒီဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်တို့လို တည်းခိုနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်များလား။ ဒါပေမဲ့ တည်းခိုနေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်က ဒီလို ပုဂံခေတ်အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး ညကြီးအချိန်တော် အပြင်ထွက်ရပ်နေပါမလား။ မဖြစ်နိုင်။

ဒါမျိုး လုပ်သည်ဆိုလျှင်လည်း မှုမှန်စိတ်ရှိသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ် သူမ၏ပုံရိပ်က နှစ်ထပ်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေ အမြင်အားနည်းနေပြီလား။ ကျွန်တော်က မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်မှန်ကို ဖြန်တပ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

စောစောက ပုဂံခေတ်အဝတ်အစားနှင့် မိန်းကလေး မရှိတော့။ ချောက်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံတွေပဲ မှားယွင်းနေပြီလား။ ကျွန်တော် ကြက်သီးတစ်ချက် ဖြန်းခနဲထသွားသည်။

အချိန်က မနည်းတော့။ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဆက်ထိုင်ပြီး ကြည့်နေသော်လည်း မိန်းကလေးကို မတွေ့ရတော့။

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျော်စိုးငြိမ်းကတော့ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် မြင်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံတွေ သုံ့ညဆက်တိုက် မှားယွင်းနေလေပြီလား မပြောတတ်တော့။

နောက်တစ်နေ့ ညဦးပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်းကို ကျော်စိုးငြိမ်းကို ပြောပြလိုက်မိသည်။ ကျော်စိုးငြိမ်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“မင်းပြောပုံအရဆိုရင် မင်းအမြင်မှားနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ရန်နိုင်။ ဘယ်မိန်းကလေးက ပုဂံခေတ်အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး ညကြီးသန်းခေါင်အချိန်တော် ဟိုတယ်ရှေ့ ထွက်ရပ်နေမှာလဲ”

“အေး ... မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ”

ကျော်စိုးငြိမ်းက စဉ်းစားသလိုလို လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ ...

“ဝိညာဉ် ...”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာ ... ဝိညာဉ် ... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က အလန့်တကြား မေးလိုက်မိရင်း အာနန္ဒာဘုရားအား မှုနှာမှ ‘ပုဂံဝိညာဉ် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနှင့် အမှတ်တရ’ ဆိုင်လေးကို ဝင်ရောက်မိသည်။

‘ပုဂံဝိညာဉ်’ ဆိုတာ ပုဂံရဲ့အငွေ့အသက်၊ ပုဂံရဲ့ အနှစ်သာရကို ဖော်ပြချင်ပုံရပါသည်။

ယခု ကျော်စိုးငြိမ်းက ‘ဝိညာဉ်’ ဟုဆိုသောအခါ ...

“ပုဂံခေတ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မင်း မြင်တတ်မိတာလား ရန်နိုင်”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

ကျွန်တော်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အလိုအလျောက် ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သို့လော ... သို့လော။

“ဒါဆိုရင် မင်းပါ ဒီကနေ့ည ဝရန်ပေါ်က လာစောင့်ကြည့်ကွာ”

ကျွန်တော်က ကျော်စိုးငြိမ်းကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“အေး ... ကြည့်တာပေါ့ကွာ။ ငါက ဒါမျိုးဆိုရင် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားတာ”

ကျွန်တော်တို့ ညစာစားပြီးနောက် တီဗီထိုင်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲထွက်လာမှာ ထွက်ထိုင်ကြသည်။ လက သာနေသည်။ ပုဂံ၏ ညရွှင်စင်ကြည့်ပြီး ကျော်စိုးငြိမ်း သဘောကျနေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ညနှစ်ညက ပုဂံအလှကို မကြည့်လိုက်ရတာ နာတယ်”

ကျော်စိုးငြိမ်းက ပုဂံညအလှကို ကြည့်ရှုခံစားရင်းမှ ပြောသည့်အလှက တစ်စုံတစ်ခုအကြည့်ခံသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အလှ

နှင့် တူနေသည်။ ပြီးတော့ ရှုခင်းက နေ့လယ်နေ့ခင်းလိုမဟုတ်။ အေးမြသေးသည်။ အအေးရှုခင်း။

ကျွန်တော်က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၁၁ နာရီပဲ ရှိသေးသည်။

“ပုဂံခေတ်ဟာ အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ခဲ့ပြီနော်။ မြန်မာအစ တကောင်းကင်လို့ ဆိုပေမယ့် ပုဂံခေတ်ဟာ အစည်ပင်ဆုံး၊ အစည်ကားဆုံးပဲ ရန်နိုင်။

ပြီးတော့ တို့တွေ အခုကိုးကွယ်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာကလည်း ပုဂံခေတ် အနော်ရထာလက်ထက်ကမှ စတင်ပေါ်ထွန်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အဲဒီ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့အတူ အခုမြင်နေရတဲ့ ဟောဟိုက ဘုရားပုထိုးစေတီတွေကို တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က ကျော်စိုးငြိမ်းစကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ တော်စိုးငြိမ်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ သံသရာကို ယုံကြည်လက်ခံတဲ့ ဝါဒပေါ့။ သတ္တဝါတွေဟာ သံသရာတစ်ကြောမှာ တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ကျွင်လည်လှုပ်ရှားနေကြပါတယ်။

အဲဒီတော့ ပုဂံခေတ်က လူတွေလည်း သေဆုံးကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ အခါ နောက်တစ်ဘဝကို ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားကြမှာပဲ။

သတ္တဝါတွေသေပြီးရင် နောက်ရှိရတဲ့ လားရာဂတိငါးပါးရှိ တယ်။ အဲဒီဂတိငါးပါးကတော့ နတ်မြဟာဘဝ၊ လူ့ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝ၊ ငရဲဘဝဆိုတဲ့ ဂတိငါးပါးပါ။

မင်း နှစ်ညဆက်တိုက် မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂံခေတ် အဝတ်အစားနဲ့ မိန်းကလေးက အဲဒီ ဂတိငါးပါးလို့ခေါ်တဲ့ ဘဝငါးခုထဲက ဘဝတစ်ခုခုကို ရောက်နေရမှာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး... ကျော်စိုးငြိမ်းရား၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အဲဒီ ဘဝငါးခုထဲက ဘယ်ဘဝက ဖြစ်နိုင်သလဲ”

“ငါ့အထင်တော့ ပြိတ္တာဘဝက ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ပုဂံခေတ်ဟာ မင်းပြောသလို နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ခဲ့ပြီလေ။ အခုအထိတောင် ဒီမိန်းကလေးက မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ရှိနိုင်သေးသလား”

“ပြိတ္တာဘဝဆိုတာ အဲဒီလို နှစ်ပေါင်းရာထောင်မက မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ရှိနေနိုင်တယ်လို့ စာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်က ဝိမ္ဘီသာရမင်းကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတွေဟာ မင်းကြီးရဲ့အမျှဝေတာကို လိုချင်ကြလို့ မင်းကြီးသိအောင် လာပြီး နန်းတော်ကို ခြောက်လှန့်ကြတယ်။ အဲဒီ ပြိတ္တာတွေဟာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်မတိုင်မီ ဉ္စရ ကမ္ဘာ့အထက်လောက်ကတည်းက ရှိနေခဲ့ကြတဲ့ ပြိတ္တာတွေတဲ့။

အဲဒီတော့ ဉ္စရ ကမ္ဘာဆိုတာ နှစ်အရေအတွက်နဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းမရေနိုင်အောင် ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ဆိုတာ ဉ္စရ ကမ္ဘာနဲ့စာရင် ဘာမှမကြာသေးဘူးလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်”

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ... ကျော်စိုးငြိမ်း။ ဒါဆိုရင် ပုဂံခေတ်က ပြိတ္တာမလေးကို ငါမြင်လိုက်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မင်းမြင်လိုက်ရတာပဲ။ မင်းဆီရောက်လာတာပဲ”

“သူက ငါ့ဆီ ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ”

“မင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်မှုရှိနေလို့၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းကို တစ်ခုခု ပြောချင်လို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

ကျော်စိုးငြိမ်းစကားတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေသည်။

“ငါနဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပတ်သက်မှု ရှိနိုင်တာလဲ... ကျော်စိုးငြိမ်းရား”

“မင်းဟာ ပုဂံခေတ်က လူဝင်စားတစ်ယောက် ဆိုရင်မြေကွာ” ကျော်စိုးငြိမ်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။

“ငါက ပုဂံခေတ်က လူဝင်စား... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းဟာ ပုဂံခေတ်က လူဝင်စားဖြစ်နိုင်တယ်”

၁၀၆ * မြဘုန်းထက်

“ဒါဆိုရင် ငါက ပုဂံခေတ်က လူဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းဟာ ပုဂံခေတ်က လူဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို အဲဒီ

မိန်းကလေးဟာလည်း ပုဂံခေတ်က လူဖြစ်ခဲ့ဖူးလိမ့်မယ်။ မင်းရေး၊ သူရေး ပုဂံခေတ်က လူဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့အချိန်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကျွမ်း ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ကြဖူးလိမ့်မယ်။ ဥပမာ ဆွေမျိုးတော်ရင်လည်းတော်၊ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူတွေဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးလိမ့် မယ်။

အဲဒီဘဝက သေလွန်ပြီးတော့ မင်းက လူ့ဘဝပြန်ရောက်ပြီး အဲဒီ

မိန်းကလေးကတော့ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အဲဒီမိန်းကလေးကတော့ ထားပါတော့ကွာ။ ငါက ပုဂံခေတ်က

လူဝင်စားဆိုရင် ပုဂံခေတ်နဲ့ အခုခေတ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ အခုမှ ငါ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော်ကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ အဲဒီတော့ ပုဂံ ခေတ်က သေသေချင်း လူဝင်စားပြန်ဖြစ်လာတာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ဒါပေါ့ ရန်နိုင်။ ကြားထဲမှာ မင်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ ရှိဦးမှာပေါ့။

အေး ... တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ အဲဒီလိုဘဝမျိုးတွေ ရှိဦးမှာပေါ့။ ဘဝသံသရာ ဆိုတာက အရည်ကြီးပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ... ဒါနဲ့ သူက ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောချင်တယ်

ဆိုတာ ဘာပြောချင်တာလဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့ကွာ ... အဲဒါတော့ ငါလည်း သေသေချာချာ မပြော

တတ်ဘူး”

ကျော်စိုးငြိမ်း၏စကားတွေ ကျွန်တော်အတွက် စဉ်းစားစရာတွေ

ဖြစ်နေသည်။

ဒါမှမဟုတ် .. ကျော်စိုးငြိမ်း အတွေးခေါင်နေတာလား။ ကျွန်တော်

နာရီကြည့်လိုက်သည်။ ၁၂ နာရီ ကျော်နေပြီ။

“သူ လာခါနီးနေပြီ”

ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်မိသည်။ သူကော၊ ကျွန်တော်

ကော ကင်မရာကို အသင့်ပြင်ထားသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ညက သူမကို ဓာတ်ပုံ

နှစ်ထားရန် အကြံမရခဲ့ပေ။ အခု ကျော်စိုးငြိမ်းပြောမှ ကျွန်တော် အကြံရခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကင်မရာထဲမှာ သူ့ပုံရိပ် ပေါ်ပါ့မလား”

ကျွန်တော်က ကျော်စိုးငြိမ်းကို မေးလိုက်မိသည်။

“ပေါ့၊ မပေါ့ အတပ်ပြောလို့တော့ မရဘူး။ မပေါ်ရင်လည်း ကိစ္စ

မရှိဘူးလေ။ ပေါ်ရင်တော့ အမြတ်ပေါ့”

“ပြိတ္တာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အကြံရတဲ့ မင်းစိတ်ကူးကတော့ အံ့သြ

ရာပဲ”

“ပြိတ္တာဆိုတာလည်း ရုပ်နာမ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါပဲလေကွာ။ လူက

သည်း ရုပ်နာမ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါပဲ။ ဒီတော့ လူကို ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရရင် ပြိတ္တာကို

သည်း ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ ရရမှာပေါ့။ အဲ ... သူတို့ရဲ့ ကမ္မဒိဒ္ဓိတန်ခိုးနဲ့ ဖုံးကွယ်

ထားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးငြိမ်းသည် ဝရန်တာပေါ်တွင် ရပ်ကာ ရှေ့ဆီ

သို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဟိုတယ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်

ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ပုဂံဘုရားပုထိုးစေတီများမှာ လရောင်အောက်တွင်

တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြည်ညိုသဟာယ်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးငြိမ်းတို့မှာ မြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေမိကြ

သည်။ အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာသည်။ တစ်နာရီပင် ထိုး

သော့မည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရန်နိုင်။ မင်းကောင်မလေး မလာသေးဘူးလား”

ကျော်စိုးငြိမ်းက စိတ်မရည်တော့သလို မေးသည်။

“အေးကွ ...။ အချိန်ကတော့ တော်တော်ကလေး ကျော်နေပြီ။

ကျွန်တို့ နှစ်ညကဆို ဒီအချိန်မတိုင်ခင် သူရောက်ပြီ”

ဝရန်တာရှေ့ မြေပြင်တွင် ဘာမျှမရှိ။

“မင်းကွာ ... ငါ့ကို အိပ်ရေးပျက်အောင် လုပ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ပုဂံရဲ့ညအလှကိုတော့ ခံစားနေရတယ် မဟုတ်

ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ”

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ရိပ်များအောက်တွင် လူနီနီ လိုလို သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲ လှုပ်ရှား သွားမိသည်။

“ဟာ ... ဟိုမှာ ...”

ကျော်စိုးငြိမ်းကပါ သစ်ပင်ရိပ်များအောက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“တွေ့လား လူရိပ်”

“မတွေ့ပါဘူး”

ကျော်စိုးငြိမ်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် လူရိပ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွား လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာကို အတန်ကြာ လှမ်းကြည့်နေကြသော် လည်း ထိုသဏ္ဍာန်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“မင်းရှိနေလို့ သူမလာတာပဲ”

ကျွန်တော်က လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

“သူက သက်ဆိုင်သူနဲ့ပဲ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဟုတ် လား ... ရန်နိုင်”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ညကျရင် မင်းတစ်ယောက်တည်း စောင့်ကြည့် ကွာ။ အခြေအနေအမှန် သိရတာပေါ့”

ထိုညက ညဉ့်တစ်နာရီကျော်သည်အထိ စောင့်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှမထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စောင့်ကြည့် သော်လည်း နှစ်ညတိုင်တိုင် ကျွန်တော်အဝေဝေါမြင်ခဲ့ရသော မိန်းကလေး ကို မမြင်ရတော့ပေ။ ကျွန်တော် အမြင်အာရုံမှားကာ မြင်မိမြင်ရာ မြင် ခြင်းပေလား မပြောတတ်တော့ပါ။

မနက်မိုးလင်းတော့ ကျော်စိုးငြိမ်းက ကျွန်တော့်ကိုမေးလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရန်နိုင်။ ညက ပုဂံခေတ်အဝတ်အစားနဲ့ မိန်းကလေး ကို မြင်လိုက်ရသေးရဲ့လား”

“မမြင်ရပါဘူးကွာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်း အမြင်အာရုံမှားတာများလား။ ဒါမှမဟုတ်” ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောမိတော့။ စိတ်တွေလည်း ဝေဝေ ခြမ်း ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် နှစ်ညဆက်တိုက် မြင်လိုက်ရသော ပုဂံခေတ်အဝတ် အစားများနှင့် မိန်းကလေးသည် ဘယ်သူလဲ။ ကျော်စိုးငြိမ်းပြောသလို ဘာတယ်ပင် ပုဂံခေတ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေလော။ သူမသည် ပုဂံ ခေတ် လူ့ဘဝမှ သေလွန်ပြီး ငြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်ရှိကာ ယနေ့ထက်တိုင် အကွတ်မလွတ်ဘဲ ရှိနေလေသလော။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ကျော်စိုးငြိမ်းပြောသလို ပုဂံခေတ်က လူ ခြစ်ခဲ့ဖူးလေသလော။ လူဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး သူမနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိခဲ့ဖူးလေ သလော။ အို ... ဒါတွေအားလုံးဟာ အတွေးခေါင်နေတာတွေလည်း ဖြစ် နိုင်တာပဲ။

ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ ခွပ်ထွေးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ မစဉ်း စားတော့ဘဲ အာနန္ဒာဘုရားဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်စိုးငြိမ်းက ကျွန် တော်နောက်မှ လိုက်လာသည်။ အချိန်မှာ ညနေစောင်းချိန်ပင် မရောက် သေးပါ။

အာနန္ဒာဘုရားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနှင့် အမှတ်တရဆိုင်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ပုဂံပိညာဉ်’

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနှင့်

အမှတ်တရ အရောင်းဆိုင်။

ထိုဆိုင်ကလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဖိုက်ခနဲ ဖြစ် သွားသည်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ ရုတ်တရက် လဲကျမလိုလိုဖြစ် သွားရာ ကျော်စိုးငြိမ်းက နံဘေးမှ ဖမ်းထိန်းလိုက်သဖြင့် လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာမျှ ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ မူးနောက်ချီဝေသလို ဖြစ် သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာလေသည်။

“ငါ ဟောဒီဆိုင်ကလေးထဲ ဝင်ကြည့်ချင်တယ် .. ကျော်စိုး ငြိမ်း”

ကျွန်တော်က ပုဂံပိညာဉ်ဆိုင်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ခြေ လိုက်သည်။

“အမှတ်တရပစ္စည်း ဝယ်မလို့လား”

“တစ်ခုခုပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးငြိမ်းတို့ ထိုဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင် မှာ အတော်အတန်ကျယ်ပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတချို့နှင့် အမှတ်တရ ပစ္စည်း များကို ခင်းကျင်းပြသထားသည်။

ဆိုင်ထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် နေ ကောင်တာကလေးထဲ ထည့်ထားသော ငွေပန်းအိုးလေးတစ်လုံးကို အခြေ သောပစ္စည်းများအလယ်၌ တွေ့လိုက်ရသည်။

ပန်းအိုးကလေးမှာ အမြင့် ၆ လက်မခန့်ရှိပြီး နှုတ်ခမ်းဝအကျယ် လက်မဝက်ခန့်ရှိသည်။ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ရှေးရေတကောင်း အသေးစားလေး ဆင်တူလှသည်။

ပန်းအိုးပတ်ပတ်လည်မှာတော့ ဖောင်းကြွကနုတ်ပန်းများဖြင့် တန်း ဆင်ထားပြီး ရှေးပုဂံနန်းတွင်းအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမ တစ်ဦးကို လှပသေသပ်စွာ ပုံဖော်ထုဆစ်ထားသည်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ငွေပန်းအိုးကလေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ အမည်ဖော်မပြုတတ်သော ခံစားမှု ခံစားလိုက်ရသည်။ ငွေပန်းအိုးကလေးမှာ လွန်စွာလက်ရာမြောက်စွာ ထု ဆက်ထားသော ပန်းအိုးကလေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းအိုးကလေး မိန်းမပျိုကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် နှုတ် ဆက်တိုက် ထင်ယောင်စိုးတဝါး တွေ့လိုက်ရသော မိန်းမပျိုလေးနှင့် ထူး သယောင်ယောင် ထင်လိုက်မိသည်။

ချက်ချင်းပင် ထိုငွေပန်းအိုးကလေးကို ဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရှင်နှင့် ဈေးစကားပြောဆိုပြီးနောက် ဝယ်ယူလိုက် မိသည်။

ဆိုင်ရှင်က ထိုပန်းအိုးကလေးမှာ ရှေးဟောင်းပန်းအိုးကလေးတစ်အိုး ဟု ထင်ကြောင်း၊ သက်တမ်းအနေဖြင့် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီဟု ထင် ကြောင်း၊ အတိအကျ မခန့်မှန်းတတ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထို့နောက် ငွေပန်းအိုးကလေးကို ဆိုင်ရှင်ပြောသည့် ဈေးအတိုင်း ဈေးမဆစ်တော့ဘဲ ဝယ်လာခဲ့မိတော့သည်။

တည်းခိုရာဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးငြိမ်းတို့နှစ်ဦးသား ငွေပန်းအိုးကလေးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ရှု စစ်ဆေးကြသည်။

“တော်တော်လက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းအိုးကလေးပဲ .. ရန်နိုင်ရာ” ကျော်စိုးငြိမ်းက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီငွေပန်းအိုးကလေး ရှိနေတဲ့ ဆိုင်ရှေ့အရောက်မှာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါတိတိ ငါ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းတွေပူးသွားတာတော့ တော် တော်ထူးဆန်းတယ်။ ဒီငွေပန်းအိုးကလေးကြောင့်များလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... ရန်နိုင်။ ဒီငွေပန်းအိုးကလေးက အဲဒီဆိုင်ထဲ ငါ့မဝင်ဝင်အောင် ဆွဲဆောင်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခုလည်း ဒီငွေပန်းအိုး ကလေးကို ဈေးမဆစ်ဘဲ မင်း ဝယ်လာခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

ကျော်စိုးငြိမ်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ဆက်ပြော သည်။

“အဲဒီပန်းအိုးကလေးနဲ့ မင်း နှစ်ညဆက်တိုက် ထင်ယောင် စိုး တဝါး မြင်လိုက်ရတဲ့ ပုဂံခေတ်က မိန်းကလေး တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက် ဆက်နွယ်မှု ရှိနေနိုင်တယ်လို့ ငါထင်တယ်။

မင်းကြည့်လေ ...။ ဒီငွေပန်းအိုးကလေးပေါ်မှာ ထုဆစ်ထားတဲ့ အောင်းကြွမိန်းကလေးရုပ်ပုံက ပုဂံခေတ် နန်းတွင်းအဝတ်အစားတွေကို ဝတ် ဆင်ထားတယ်မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

ပြီးတော့ မင်း ထင်ယောင်ထင်မှား တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးက လည်း ပုဂံခေတ် နန်းတွင်းအဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်လေ”

“အေးကွာ ... ပုဂံရောက်မှ ဒီလိုဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေကို ကြုံရတာ အံ့ဩစရာတော့ အကောင်းသားပဲ။ မင်းပြောသလို ငါဟာ ပုဂံခေတ်က လူဝင်စားများ ဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး”

“သံသရာဆိုတာ အရှည်ကြီးပဲလေ။ အဲဒီတော့ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင် ထာပဲပေါ့ကွာ”

ထိုညက ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တင်နံဘေးရှိ စာရေးစားပွဲ ခုံထိုင်၍ ထိုငွေပန်းအိုးကလေးကို တင်ထားလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စွန်းတို့ ဝရန်တာဘက်တွက်ကာ ပုဂံ၏ ညအလှရှုခင်း ကို ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော် ထင်ယောင်ထင်မှား မြင်ခဲ့ရသော မိန်းကလေး ကိုတား မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

[၂]

“ထပါဦးရှင် ... မောင်ကြီးက အိပ်ပဲ အိပ်နိုင်လွန်းတယ်။ ထ ငါဦး ... အိုပြည့်သင် လာပြီလေ”

ဆည်းလည်းသံတမျှ သာယာချိုမြိန်ပြီး တိုးညှင်းသောလေသံက ဖျတ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်စိတ်တွေ ရေလှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တင်နံဘေးမှာ ပုဂံနန်းဝတ်နန်းစားနှင့် မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦး

“ဟင် ...”

ထိုမိန်းမပျိုလေးကို မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိရာ ငွေပန်းအိုးလေးပေါ်၌ ထုဆစ်ထားသော မိန်းမပျိုရှင်နှင့် တူနေကြောင်း ထိထားလိုက်မိသည်။

“မင်း ... မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

“အိုပြည့်သင်ပါ မောင်ကြီးရဲ့။ ပုဂံနန်းတွင်းသူတစ်ယောက်ပါ”

“ဘယ်က ပုဂံနန်းတွင်းသူလဲ”

“ကျန်စစ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးတော်ဖြစ်တဲ့ ရွှေအိမ်စည်မင်းသမီးလေး အပျိုတော် အိုပြည့်သင်ဆိုတာ ကျွန်မပါပဲ ... မောင်ကြီး”

“ဟင် ...”

ကျွန်တော် လွန်စွာ အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

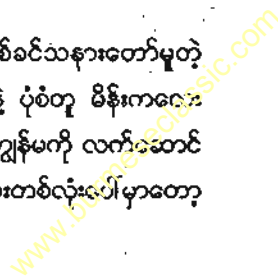
“နေပါဦး ... မင်းက အိုပြည့်သင်ဆိုရင် ငါ့ဆီကို ဘာကြောင့် လာရတာလဲ။ ငါက မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိပါတယ် ... မောင်ကြီး။ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူက ကျွန်မလိုပဲ နန်းတွင်းအမှုတော်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ သူ့အမည်က ရဲရဲစင်စင် ကျွန်မချစ်သူက ကျွန်မကို ချစ်မြတ်နိုးသလို ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးပါတယ် ... မောင်ကြီး”

ကျွန်တော်က သူမပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိ

“ရွှေအိမ်စည်မင်းသမီးဟာ ကျွန်မကို ချစ်ခင်သနားတော်မူတဲ့ အဖေ့ထံ ငွေပန်းအိုးလေးတစ်လုံးပေါ်မှာ ကျွန်မရှုပ်ပုံနဲ့ ပုံစံတူ မိန်းကလေး ကို ဖောင်ကြွထုဆစ်ပြီး အဲဒီငွေပန်းအိုးလေးကို ကျွန်မကို လက်ဆောင် ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် ငွေပန်းအိုးကလေးတစ်လုံးပေါ်မှာတော့

၁၂၄ * မြဘုန်းထက်

ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ပုံစံတူ ယောက်ျားလေးရုပ်ပုံကို မောင်းကြွထုလုပ်ပြီး အဲဒီ ငွေပန်းအိုးကလေးကို ကျွန်မချစ်သူကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ငါဝယ်လာတဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးက ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်ကြီးလက်ဝယ် ရောက်ရှိနေတဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးဟာ ကျွန်မရဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးပါ”

“အို ... မင်းငွေပန်းအိုးကလေး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆိုရင် ဒီငွေပန်းအိုးကလေးရဲ့ သက်တမ်းဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်နေပြီပေါ့”

“မောင်ကြီးပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မချစ်သူ ရဲရဲစင်ရဲ ပုံစံတူပါတဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးတစ်လုံးလည်း ရှိပါသေးတယ်”

“အဲဒီငွေပန်းအိုးကလေးကရော ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်အဖေကြောင့် သူမမျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ညှိုးငယ်သွားသည်။

“တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရောက်နေပါတယ် ... မောင်ကြီး။ အဲဒီ ကျွန်မချစ်သူရဲ့ ပုံစံတူပါတဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးကို မောင်ကြီးရအောင် ရှာပေးစေချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ မောင်ကြီးရှာလို့ ရပြီဆိုရင် အဲဒီ ငွေပန်းအိုးကလေးနှစ်လုံးကို ပုဂံမြေရဲ့ သရုပ်တံခါးအနီးမှာ အတူတကွ မြှုပ်နှံပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်”

“အို ... မင်းရဲ့တောင်းဆိုမှုကလည်း အဆန်းတကြယ်ပါလားကွယ်”

ကျွန်တော်က ညည်းတွားရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ပြီးတော့ မောင်ကြီးလက်ထဲမှာ အခုရှိနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးကိုလည်း မောင်ကြီး ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ထားပါနော်”

“စောင့်ရှောက်ထားပါမယ်လေ ... စိတ်ချပါ”

ကျွန်တော်က အလိုအလျောက် ကတိပေးလိုက်မိသည်။

“ဒါနဲ့ တခြားသူရဲ့ လက်ထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာလဲ”

“ဒါနဲ့ တခြားသူရဲ့ လက်ထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာလဲ”

နုလုံးသားလွင်ပြင် ငွေစင်ပန်းအိုး - * ၁၂၅

“တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာပေါ့ ... မောင်ကြီးရယ်။ ကံကျွန်မသွားတော့မယ်။ နောက်ထပ် ငွေပန်းအိုးလေးတစ်လုံးကို ရှာတွေ့ရင်သာ ကျွန်မမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

ထို့နောက် မိန်းမပျိုသည် အခိုးအငွေသဏ္ဍာန်အဖြစ် တဖြည်းဖြည်းဝေဝါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်မှ ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးလာသောအခါ ရင်ထဲတွင် စာဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ငွေပန်းအိုးလေးပေါ်ရှိ မိန်းမပျိုရုပ်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ အိပ်မက်ထဲမှ မိန်းမပျိုနှင့် တစ်ထေရာတည်းတူနေသဖြင့် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော် နှစ်ညဆက်တိုက် ပရန်တာပေါ်မှ ထင်ယောင်ထင်မှားမြင်လိုက်မိသော မိန်းမပျိုမှာလည်း ငွေပန်းအိုးပေါ်မှ မိန်းမပျိုရုပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသယောင် ရှိနေသည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ အိပ်မက်အကြောင်းကို ကျော်စိုးငြိမ်းအား ကျွန်တော် ပြန်လည်ပြောပြလိုက်မိသည်။ ကျော်စိုးငြိမ်းက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပြီး ...

“အင်း ... တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတာပဲ ... ရန်နိုင်။ ပုဂံခေတ် အဝတ်အစားနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်း ထင်ယောင်မြင်မှားမြင်လိုက်ရပြီတဲ့နောက် အဲဒီငွေပန်းအိုးကလေးက မင်းဆီ ရောက်လာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ အခုလည်း မင်း အိပ်မက်မက်တယ် ဆိုတော့ ...”

“မင်းပြောသလို ငါက ပုဂံခေတ်က လူဝင်စားများ ဖြစ်နေပြီလား ခြေပြောတတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးကတော့ သူ့ချစ်သူ ရဲရဲစင်ဟာ မင်းပါလို့ ပြောမသွားဘူးလေ။ အဲဒါက စဉ်းစားစရာတစ်ခုပဲ။ ထကယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးရဲ့ချစ်သူ ရဲရဲစင်ဟာ မင်းပဲဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ ဇင်းဟာ ပုဂံခေတ်က လူဝင်စားဖြစ်တော့မှာပေါ့”

ကျော်စိုးငြိမ်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပင် တွေဝေသွားသည်။ ပြီးမှ သူက ဆက်ပြောသည်။

၁၂၆ * မြတန်းထက်

“ပြီးတော့ ရဲရဲစင်ရဲ့ ရုပ်ပုံစံတူပါတဲ့ ငွေစင်ပန်းအိုးလေးကရော
ဘယ်သူလက်ထဲ ရောက်နေတာလဲ။ အဲဒီငွေပန်းအိုးကလေးကို မင်းက
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာရမှာလဲ ... ရန်နိုင်”

“အေး ... ရှာဖွေဖို့တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘယ်လွယ်မလဲကွ ... ဒီငွေပန်းအိုးကလေးတောင် အမှတ်မထင်
မင်းရဲ့ဘာ မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ငွေပန်းအိုးကလေးရှိတဲ့
ဆိုင်ရှေ့အရောက်မှာ ငါ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါတိတိ ခေါင်းမူးသွား
တာကတော့ ထူးခြားတယ်။ အဲဒီလို ခေါင်းမူးသွားပြီးတဲ့နောက် အဲဒီဆိုင်
ကလေးကို ဝင်ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ငါ့မှာ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လာတာပဲ။
အဲဒီလိုဖြစ်တာဟာ ဆိုင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးက ငါ့ကို အချက်
ပေးတာများလားလို့”

“အေး ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အဲဒီတော့ကွာ ... နောက်ထပ် ကျွန်တို့ပန်းအိုးကလေး တစ်လုံး
ရှိတဲ့နေရာကို ရောက်ရင်လည်း ငါ့မှာ အဲဒီလို ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား
တာမျိုးကို ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလား။ အဲဒီလို ထူးထူးခြားခြား
ဖြစ်လာရင် အဲဒီနေရာမှာ ဒုတိယမြောက် ငွေပန်းအိုးကလေး ရှိနေတယ်လို့
မသိနိုင်ဘူးလားကွာ”

“သိနိုင်တာပေါ့ ... ရန်နိုင်”

“တကယ်လို့ အဲဒီလိုတွေရင် အဲဒီငွေပန်းအိုးကလေးပေါ်မှာ သူ
ချစ်သူရဲရဲစင်ရဲ့ ရုပ်ပုံစံတူ ဖောင်းကြွရုပ်ပုံ ပါလာမှာပဲ။ အဲဒီရုပ်ပုံဟာ ဘယ်သူ
နဲ့တူနေမလဲလို့ မင်းထင်သလဲ ... ကျော်စိုးငြိမ်း”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကျော်စိုးငြိမ်း အတန်ပင် မှင်တက်တွေဝေ
သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းနဲ့ တူနိုင်တာပေါ့ ... ရန်နိုင်ရာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ ... အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးက ငါဟာ
သူ့ချစ်သူ ရဲရဲစင်ပါလို့ ပြောမှပြောမသွားဘဲ”

“အေး ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယမြောက် ငွေ
ပန်းအိုးကလေးကို တွေ့ရရင်တော့ အဲဒီအဖြေ ပေါ်သွားမှာပါ။ ငါကတော့
အဲဒီ ဒုတိယမြောက် ငွေပန်းအိုးကလေးပေါ်က ရုပ်ပုံဟာ မင်းနဲ့ တူနေလိမ့်
မယ်လို့ ထင်တာပဲရန်နိုင်”

“တွေ့ပဲ တွေ့ပါစေဦး ... ကျော်စိုးငြိမ်းရာ”

နောက်ညများတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် ထိုအိပ်မက်ကိုပင် ဆက်
၍ မက်ပြန်သည်။ သုံးညတိတိ ဆက်တိုက်မက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှ
မိန်းမပျိုသည် သူမချစ်သူပုံပါသော ငွေပန်းအိုးကို ရှာမပေးမချင်း ကျွန်တော့်
ကို အိပ်မက်တွေ ဆက်တိုက်ပေးနေမည်လား မသိချေ။

ကျွန်တော်က ထိုအိပ်မက်ကိုပင် ဆက်တိုက်မက်နေသည့်အကြောင်း
ကျော်စိုးငြိမ်းကို ပြောပြမိသည်။

“ဒုတိယမြောက် ငွေပန်းအိုးကလေးကို မတွေ့မချင်း မင်း ဒီ
အိပ်မက်ကိုပင် ဆက်တိုက်မက်နေနိုင်တယ်”

ကျော်စိုးငြိမ်းက မှတ်ချက်ချသည်။

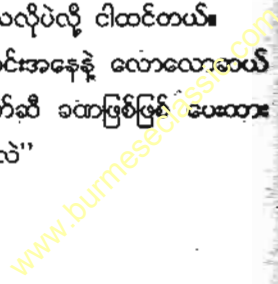
“အေး ... ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်မိတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ပုဂံမှာ ဆယ်ရက်နေပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်
လာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ထို
အိပ်မက်ကိုပင် ဆက်၍ မက်ပြန်ပါသည်။ ညတိုင်းမက်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်
စိတ်တွေ ဝေဝေဝါဖြစ်လာသည်။

ကျော်စိုးငြိမ်းကို ပြောပြမိပြန်သည်။

“ငါတစ်ခုသတိပေးချင်တာက မင်း အဲဒီငွေပန်းအိုးလေးအပေါ် သိပ်
ပြီး အစွဲအလမ်းမထားဖို့ပဲ ရန်နိုင်။ မင်းကြည့်ရတာ ငွေပန်းအိုးလေးအပေါ်
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အစွဲအလမ်း ကြီးကြီးလာနေသလိုပဲလို့ ငါထင်တယ်။

အဲဒီတော့ ငါအကြံပေးချင်တာက မင်းအနေနဲ့ လောလောဆယ်
အဲဒီငွေပန်းအိုးကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ခဏဖြစ်ဖြစ် ပေးထား
လိုက်ကြည့်ပါလား။ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ဒါဆိုရင် မင်းဆိုလိုချင်တာက ဒီငွေပန်းအိုးကလေးရှိနေလို့ ငါ ဒီအိပ်မက်တွေ မက်နေတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“တကယ်လို့ ဒီငွေပန်းအိုးကလေး ငါ့ဆီမှာမရှိတော့ရင် ဒီအိပ်မက် တွေ မမက်တော့ဘူးပေါ့”

“အေး ... အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီအိပ်မက်တွေ မက်တာ တလည်း ဒီငွေပန်းအိုးကလေးကို မင်းရပြီးမှ မက်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီတော့ ဒီငွေပန်းအိုးကလေး မင်းမှာမရှိတော့ရင် အဲဒီအိပ်မက် လည်း မမက်တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ ငွေပန်းအိုးကလေး ငါ့ကို ခဏပေး ထားလိုက်။ အခြေအနေ သိရတာပေါ့”

“အေး ... ခဏတော့ ပေးမယ်ကွာ။ အပိုင်တော့ မပေးဘူး။ ငွေ ပန်းအိုးကလေးက တော်တော်လက်ရာမြောက်ပြီး အင်မတန်လှပတာကွ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ငွေပန်းအိုးကလေးအား ကျော်စိုးငြိမ်း ကို ခဏပေးလိုက်လေသည်။

သို့သော် ထိုညတွင်ပင် ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက် ထဲတွင် အိုပြည့်သင်ကို တွေ့ရသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ အလိုမကျ တန်။ ငွေပန်းအိုးကလေးကို ကျော်စိုးငြိမ်းအား ခဏပေးလိုက်၍ သဘော မကျ ဖြစ်ပြီထင်။

သူမမျက်လုံးတွေက စိမ်းစိမ်းကြီး။ ကျွန်တော်ပင် ကြက်သီးတွေ ထလာသည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်ခုတင်နံဘေး မှ ထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွား သည်။

နောက်ညတွင်လည်း ထိုအိပ်မက်ကိုပင် ကျွန်တော်မက်ပြန်သည်။ သူမက ကျွန်တော့်ခုတင်နံဘေးတွင် ရပ်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်သည့်ဟန်တ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။

သို့သော် ဘာမှတော့ ကျွန်တော့်ကို မပြောပေ။ ထိုကဲ့သို့ ငါး ရက်ဆက်တိုက် မက်ပြီးနောက် မြောက်ရက်မြောက်ညတွင် ထူးဆန်းမှု တစ်ခုကို ကြုံရလေတော့သည်။ ထိုထူးဆန်းမှုမှာ အခြားမဟုတ်။

အိပ်မက်ထဲ၌ အိုပြည့်သင်သည် ကျွန်တော့်အား စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်မနေတော့ဘဲ ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကျွန် တော့်အား ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်ဟန်၊ အလို တကျဟန်၊ ကျေနပ်သဘောကျဟန်တွေကို တွေ့နေရသည်။ သူမ၏အမူအရာ တွေ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၍ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိ သည်။

သူမသည် ကျွန်တော့်အား အတန်ကြာအောင် ပြုံး၍ ကြည့်နေ သည်။ ပြုံးမှ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်မက်မှ ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။ ကျွန်တော့်ခုတင်နံဘေး စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ငွေပန်းအိုး ကလေးက ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညှို့တစ်နာရီ ကျော်နေလေပြီ။ မျက်လုံးများက အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်နေသေး သဖြင့် ပြန်အိပ်လိုက်ရာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာမီ အိပ်မက် မက်ပြန်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်က ငွေပန်းအိုးကလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ငွေပန်းအိုးကလေးထဲမှ မီးခိုးငွေလိုလို၊ မြူမှုန်လိုလို အငွေများ ထွက်လာပြီး အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

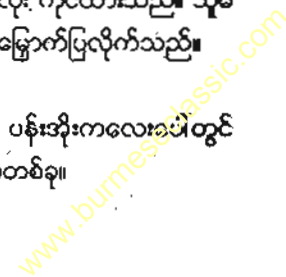
ဘာမှ မမြင်ရတော့။ သို့သော် မကြာမီ အငွေများ တဖြည်းဖြည်း ထွင်ပြယ်သွားကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်။ ကြည့် လိုက်တော့ ...

အိုပြည့်သင်။

သူမလက်ထဲတွင် ငွေပန်းအိုးကလေးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။ သူမ ပန်းအိုးကလေးကို ကျွန်တော်မြင်သာအောင် မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ဟင် ...”

ကျွန်တော် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။ ပန်းအိုးကလေးပေါ်တွင် အောင်းကြွရုပ်ပုံ ထုဆစ်ထားသော ယောက်ျားရုပ်ပုံတစ်ခု။

ထိုယောက်ျားရှင်ပုံက ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျော်စိုးငြိမ်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်။

“ဘုရားရေ ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပုဂံခေတ်က လူဝင်စားဟာ ငါ့မဟုတ်ဘဲ ကျော်စိုးငြိမ်း ဖြစ်နေပါရော့လား”

ကျွန်တော်က ညည်းတွားရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူမက ထိုပန်းခွက်ကလေးကို စားပွဲခုံပေါ်တွင် ရှိနှင့်နေသော ငွေပန်းအိုးကလေး နံဘေး၌ အညှစ်ယှစ် ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောပြနေသည်။

ကျွန်တော်က သူမအား အံ့သြစွာ ဝေးကြည့်နေမိစဉ် သူမသည် အခိုးအငွေသဏ္ဍာန်အဖြစ် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်မှ နိုးလာသောအခါ စာရေးစားပွဲပေါ်သို့ ထူးခြားကြည့်လိုက်မိ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းအိုးကလေးတစ်လုံးသာ ရှိနေသည်။

“အင်း ... ဒါဟာ အိပ်မက်ပဲ။ ငွေပန်းအိုးကလေးက ဘယ်လိုထူးခြား နှစ်လုံးရှိနိုင်မှာလဲလေ”

မနက်မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ကျော်စိုးငြိမ်းရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦး ပါလာသည်။ တစ်ဦးက သူ့ညီခင်မေငြိမ်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးက ခင်မေငြိမ်း၏သူငယ်ချင်း ဆုမြတ်ထက်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ထို့နောက် ...

ကျော်စိုးငြိမ်းက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပါလာသောလက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ကာ ကျွန်တော့်စာရေးစားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဘာလဲ ... ရန်နိုင်။ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဟာ ...”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ငွေပန်းအိုးလေး တစ်လုံး။

ကျွန်တော် ပုဂံမှဝယ်လာခဲ့သော ငွေပန်းအိုးကလေးနှင့် တစ်ပုံစံတူသည်။

ကွဲပြားခြားနားသည်က ထိုငွေပန်းအိုးလေးပေါ်မှ ဖောင်းကြွရုပ်ပုံ။

ကျော်စိုးငြိမ်းယူဆောင်လာသော ငွေပန်းအိုးကလေးပေါ်မှ ရုပ်ပုံသည် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏ရုပ်ပုံ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သွားကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုရုပ်ပုံမှာ ကျော်စိုးငြိမ်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်းအံ့သြသွားသလား ... ရန်နိုင်”

ကျော်စိုးငြိမ်းက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။ ပထမတော့ အံ့သြမိသော်လည်း နောက်တော့ မအံ့သြတော့ပါ။

“မအံ့သြပါဘူး ... ညက အဲဒီအကြောင်း ငါ အိပ်မက်မက်ပြီး ပါပြီ”

ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးပြောလိုက်ရာ ကျော်စိုးငြိမ်းမှာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ညက အိပ်မက်အကြောင်းနှင့် သူ့ကို ကျွန်တော့်ငွေပန်းအိုးလေးအား ခဏပေးလိုက်စဉ် ပုဂံခေတ်အဝတ်အစားနှင့် မိန်းမပျိုလေးကို အိပ်မက် မက်သေးကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသောအခါ ကျော်စိုးငြိမ်းက သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ငွေပန်းအိုးလေးတစ်လုံးကို ထပ်မံထုတ်ယူကာ စာရေးစားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။

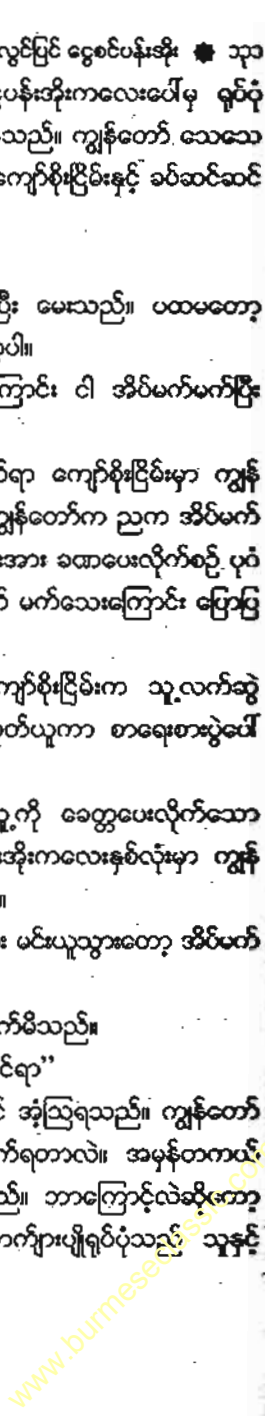
ထိုငွေပန်းအိုးလေးမှာ ကျွန်တော် သူ့ကို ခေတ္တပေးလိုက်သော ငွေပန်းအိုးကလေးဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ငွေပန်းအိုးကလေးနှစ်လုံးမှာ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ဝယ် အတူယှစ်တွဲ၍ ရှိနေလေပြီ။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ဒီငွေပန်းအိုးကလေး မင်းယူသွားတော့ အိပ်မက်မက်သေးသလား”

ကျွန်တော်က သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာအိပ်မက်မှ မမက်ဘူး ... ရန်နိုင်ရာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် တကယ်ပင် အံ့သြရသည်။ ကျွန်တော်က အိပ်မက်မက်ပြီး သူက ဘာကြောင့် မမက်ရတာလဲ။ အမှန်တကယ်ဆိုလျှင် သူလည်း အိပ်မက်မက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူယူလာသော ငွေပန်းအိုးကလေးပေါ်မှ ယောက်ျားပျိုရုပ်ပုံသည် သူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသောကြောင့်ပင်။

သူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေပါလျက် ကျွန်တော်က ဒီအိပ်မက်တွေကို ဘာကြောင့် မက်နေရတာလဲ။

“ငါ ဟောဒီ ဒုတိယမြောက်ငွေပန်းအိုးကလေးကို ဘယ်လိုဘယ်နည်း ရလာတယ်ဆိုတာ မင်းသိချင်နေလောက်ရောပေါ့ ... ရန်နိုင်”

“အေး ... သိချင်တာပေါ့ကွ”

“ဒီလိုကွ ... ဟောဒီက ငါ့ညီမရဲ့သူငယ်ချင်း ဆုမြတ်ထက်ဆီမှာ အဲဒီငွေပန်းအိုးကလေးက ရှိနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဆုမြတ်ထက်က သူ့ဆီမှာ ငွေပန်းအိုးကလေး ရှိနေတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။

သူ တစ်နေ့က ငါ့ညီမဆီကို ရောက်လာရင်း မင်းဆီက ငါ ခေတ္တလူလာတဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးကို တွေ့သွားတယ်။ တွေ့သွားပြီးတော့ အဲဒီငွေပန်းအိုးကလေးအကြောင်းကို မေးတော့တာပဲ။ ငါကလည်း အစအဆုံး ပြောပြလိုက်တယ်။ သူ တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်။

ပြီးတော့ ... သူ့ဆီမှာလည်း အဲဒီလို ငွေပန်းအိုးကလေးတစ်လုံး ရှိနေကြောင်းနဲ့ သူလည်း မင်းလို အိပ်မက်တွေမက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ ငွေပန်းအိုးလေးပေါ်မှာ ယောက်ျားမျိုး ရုပ်ပုံတစ်ပုံ ပါရှိကြောင်းနဲ့ အဲဒီရုပ်ပုံဟာ ငါနဲ့တူတဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိတဲ့ အကြောင်း တွေကို ပြောပြတယ်။

ဆုမြတ်ထက်က ငါ့ညီမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ငါနဲ့က အခုမှတွေ့ဖူးတာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ငွေပန်းအိုးလေးပေါ်က ရုပ်ပုံဟာ သူ့သူငယ်ချင်း ခင်မေငြိမ်းရဲ့အစ်ကိုနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူနေတာ မြင်လိုက်ရတော့ သူအံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ငွေပန်းအိုးကလေးကို ငါ ယူလာပြီး မင်းဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြရတာပဲ ... ရန်နိုင်”

အဖြစ်အပျက်တို့မှာ ထူးဆန်းပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းလှပါသည်။

“ဒါနဲ့ ငါ့ညီမက ဒီပန်းအိုးလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရလာခဲ့တာလဲ”

ကျွန်တော်က ဆုမြတ်ထက်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဆုမြတ်တို့အတိုးဆုံးတော့ သူ့သေတ္တာကြီးထဲက ရခဲ့တာပါ။ ဒီငွေပန်းအိုးကလေးဟာ အတိုးရဲ့သေတ္တာထဲမှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ ထထည်းက ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆုမြတ်တို့ မသိခဲ့ပါဘူး။ အတိုးကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့လပိုင်းလောက်ကမှ ဆုံးသွားခဲ့တာပါ”

“ဒီပန်းအိုးလေးကို ဆုမြတ်ရဲ့အတိုး သေတ္တာထဲက ရပြီးတော့ ဘယ်နေရာမှာ ထားသလဲ”

“ဆုမြတ်ရဲ့ စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပါတယ်”

“အဲဒီလိုတင်ထားပြီးတော့ အိပ်မက်တွေ စမက်တာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဆုမြတ် အိပ်မက်တွေ ခော်တော့တာပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ပုဂံရဲမက်တစ်ဦးလို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတစ်ယောက်က သူ့ဟာ နန်းတွင်းအမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း နဲ့ ဒီလို ငွေပန်းအိုးမျိုး နောက်ထပ်တစ်လုံးရှိသေးကြောင်း၊ အဲဒီငွေပန်းအိုးပေါ်မှာ ပုဂံနန်းတွင်းသူတစ်ဦးပုံကို ထွင်းထုထားကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အဲဒီပန်းအိုးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အခုပန်းအိုးလေးနဲ့အတူ ပုဂံက သရပိတ်ခါးဝအနားမှာ မြှုပ်နှံပေးဖို့ အဲဒီ ပုဂံရဲမက်လို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့သူက ပြောပါတယ်။

အစ်ကို့အကြောင်းကိုလည်း ကိုကျော်စိုးငြိမ်းက ပြောပြပြီးလို့ သိရပြီးပါပြီ”

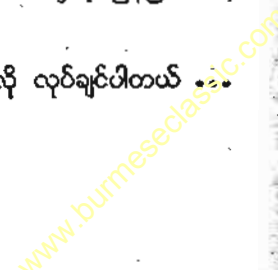
“ဒါဆိုရင် ဆုမြတ်ကရော ဒီပန်းအိုးကလေးနှစ်လုံးကို ဘယ်လို ထုပ်ချင်သလဲ။ သရပိတ်ခါးဝအနားမှာ မြှုပ်နှံပေးလိုက်ချင်သလား”

“အစ်ကို့သဘောကရော ဘယ်လိုရှိသလဲ။ ဆုမြတ်ကို ပြောဦးလေ”

ဆုမြတ်ထက်က ကျွန်တော့်သဘောထား ဆန္ဒကို ပြန်ပြီးမေးနေသည်။

“ကျွန်တော့် သဘောထားကတော့ ဒီလို လုပ်ချင်ပါတယ် ... ဆုမြတ်”

“ပြောပါ အစ်ကို”

၁၃၄ * မြဘုန်းထက်

“ကျွန်တော်ကတော့ သရပါတ်ခါးဝအနားမှာ သွားပြီး မမြှုပ်ခင် ဝါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါဟာ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်တို့ မြှုပ်နှံထားလိုက်ရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ မသေ သူတွေက တူးဖော်တွေ့ရှိပြီး တိုင်းတစ်ပါးကို ရောင်းစားပစ်လိုက်ရင် နှမြော့ စရာမကောင်းဘူးလား ... ဆုမြတ်”

“နုမြော့စရာကောင်းတာပေါ့ အစ်ကို”
“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်”
“ပြောပါ အစ်ကို”

“ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ထိန်း သိမ်းရာရောက်အောင်၊ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝသွားအောင် ဒီ ငွေပန်းအိုးလေးနှစ်လုံးကို အတူယှဉ်တွဲပြီး ပုဂံရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက် ကို လှူလိုက်ကြရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်”

ဆုမြတ်ထက်က အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးနောက် ...
“ကောင်းထယ် .. အစ်ကို။ အစ်ကိုအကြံ ကောင်းတယ်။ ဗြတိုက် ထဲမှာ ထားလိုက်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံခြုံစိတ်ချရတာပေါ့ အစ်ကို။ အစ်ကို အကြံ ကောင်းပါတယ်။ အစ်ကို သွားရောက်လှူမယ့်နေ့ကိုသာ ဆုမြတ်ထံ ပြောပါ။ ဒါနဲ့ ဒီက ကိုကျော်စိုးငြိမ်းရဲ့ သဘောထားကိုလည်း ပြောပါဦး”

ဆုမြတ်ထက်က ကျော်စိုးငြိမ်း၏သဘောထားကို တောင်းခံလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျော်စိုးငြိမ်း။ မင်းသဘောထားကိုလည်း ပြောဦး လေကွာ။ ဒီကိစ္စမှာ မင်းလည်း ပါနေတာပဲ။ အထူးသဖြင့် ဆုမြတ်ထံ ယူလာတဲ့ ပန်းအိုးကလေးပေါ်က ရုပ်ပုံဟာ မင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူနေတယ် လေ”

ကျော်စိုးငြိမ်းက ဘာမှမပြောဘဲ စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ငွေပန်းအိုး လေးနှစ်လုံးကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျော်စိုးငြိမ်းစိတ်အကြံ မှာ တစ်နေရာရာဆီသို့ လွင့်ယုံ့စီးမျောနေပုံရသည်။

အတန်ငယ်ကြာမှ ...

နုလုံးသားလွင်ပြင် ငွေစင်ပန်းအိုး * ၁၃၅

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အိပ်မက်အရဆိုရင်တော့ ပန်းအိုး လေးနှစ်လုံးကို ပုဂံက သရပါတ်ခါးဝအနားမှာ မြှုပ်ပေးရမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါ သူ့ မင်းပြောတာကိုလည်း ငါ လက်ခံပါတယ်။

အဲဒီနေရာမှာ မြှုပ်လိုက်ရင် တစ်ချိန်ချိန်ကျ မသမာသူတွေ တူးဖော် တွေ့ရှိသွားရင် ခက်မယ်။ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးက မင်းပြောသလို ပုဂံ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်ကို လှူလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။

အဓိကကတော့ ဒီငွေပန်းအိုးလေးနှစ်လုံးဟာ အတူတကွ ယှဉ်တွဲ ပြန် ပုဂံမှာနေရဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်အကြံပေးချက်ကို ကျော်စိုးငြိမ်းရော၊ ဆုမြတ်ထက်ပါ ထက်ခံကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပုဂံရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်သို့ လှူဒါန်းရန် ဆုံး ခြင်္သေ့လိုက်ကြလေသည်။

ငွေပန်းအိုးလေးနှစ်လုံးကို ပုဂံပြတိုက်သို့ လှူလိုက်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်တော်ကော၊ ဆုမြတ်ထက်တို့ပါ ယခင်ကကဲ့သို့ အိပ်မက်မြင်မက် မြင်ကြတော့ချေ။ အိပ်မက်မှာ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလာခဲ့ရာ တစ်နှစ်နီးပါးခန့် ကြာတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကျော်စိုးငြိမ်းမှာ ကားအင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး

၁၇၆ * မြဘုန်းထက်

ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားလေသည်။ ထူးထူးခြားခြား သူကွယ်လွန်သွားသောနေရာမှာ ရှေးဟောင်း ပုဂံနယ်မြေတစ်နေရာတွင် ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျော်စိုးငြိမ်းအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ငွေပန်းအိုးလေးတစ်လုံးပေါ်မှ ရဲမက်ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံသည် သူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေလေသည်။ သူသည်ပင်လျှင် ပုဂံခေတ်မှ ထိုရဲမက်တစ်ဦး ဝင်စားခြင်းပင်လော။

သူသည်ပင်လျှင် အိုပြည့်သင်၏ချစ်သူ၊ ရဲရဲစင်စင်လော ...။

သို့သော် သူသည် ငွေပန်းအိုးလေးနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့် အိပ်မက်ကိုမှ မြင်မက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ထိုအိပ်မက်ကို ကျွန်တော်ကသာ မြင်မက်ခဲ့၏။

ဒါမှမဟုတ် သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးကွယ်လိုသဖြင့် ကျွန်တော့် လိုပင် အိပ်မက်မက်လျက်သားနှင့် မမက်ခဲ့ပါဟု ငြင်းကွယ်ခဲ့ခြင်းပေလော။

သူသည် ကျွန်တော့်အား ပုဂံခေတ်မှ လူဝင်စားအကြောင်းကို ပြောခဲ့ပြီး ကျွန်တော်သည် ပုဂံခေတ်မှ လူဝင်စားဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုခဲ့၏။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်ပင် ပုဂံခေတ်မှ လူဝင်စားဖြစ်နေလေသလော ...။

ကျွန်တော်ကရော ထိုငွေပန်းအိုးလေး ရှိနေသည် ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် ဘာကြောင့် ခေါင်းထဲ မူးခနဲ ဖိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး အာရုံထွေပြားသွားရလေသနည်း။ ဘာကြောင့် ဒီငွေပန်းအိုးလေးကို သဘောကျပြီး ဝယ်ယူတာ ခွဲရလေသနည်း။

ပုဂံရှိ ဟိုတယ်ဝရန်တာပေါ်မှ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသော ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်ကရော မည်သူနည်း။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မြင်ရသနည်း။ ကျွန်တော် အမြင်အာရုံ မှားယွင်းစွာ မြင်ရခြင်းပေလော ...။

ဆုမြတ်ထက်၏ အဘိုးဖြစ်သူကရော ဒီရဲမက်ယောက်ျားပုံပါသည် ငွေပန်းအိုးကလေးကို ဘယ်နေရာက ရခဲ့လေသနည်း။ ထိုအဘိုးကရော ငွေပန်းအိုးကလေးနှင့် မစိတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့လိုပင် အိပ်မက် မက်ခဲ့လေသလော ...။

နုလုံးသားလွင်ပြင် ငွေစင်ပန်းအိုး * ၁၇၇

ရဲရဲစင်သည် ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော်ကလေး၊ ကျော်စိုးငြိမ်းလော။ ဒါမှမဟုတ် တခြားတစ်ယောက်ယောက်လား။ ဒါမှမဟုတ် ...

အိုပြည့်သင်ကရော ဘယ်သူလဲ။ ဆုမြတ်ထက်လား။ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်လား။ ဒါမှမဟုတ် ...

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အနီ ငွေပန်းအိုးကလေး နှစ်လုံးသည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အကြောင်းလာဆုံရလေသနည်း။

နောက်ထပ် အကြောင်းဆိုလာမှုတစ်ခုမှာ ကျော်စိုးငြိမ်းကွယ်လွန်ပြီး သုံးလေးလခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဆုမြတ်ထက်တို့ ချစ်သူများ ဖြစ်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မြဘုန်းထက်

မိန်းမချောလေး
အလှူအတန်း
အလှူအတန်း

□

အလို ... သိပ်ချော၊ သိပ်လှတဲ့ မိန်းမချောလေးပါပဲလား။
ဒီတောကြီးတောင်ကြီးထဲကို ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာပါ

သိမ်း

စောရယ်ဂျီနယ်သည် မိန်းမချောလေး၏ အချောအလှကို မြင်
ဆူညံ့တစ်ခဏ ရင်မှာလိုက်၍ ယင်းသက်မောကြီးနှင့် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်း
ဆွေ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ကြည့်စမ်း ... မိန်းမချောလေးသည် မိုးပေါ်က ကျလာသော
အဝတ္တရာ နတ်သမီးလေးနယ်မခြား၊ တုဖက်နှိုင်းမမြင်သော အလှတို့နှင့်
သူ့ကို အသက်ရှူမှားစေသည်။

စမ်းချောင်းကမ်းစပ် ကျောက်ဖျာစွန်းပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲပျံင်
သူတ် စမ်းချောင်းရေအလျဉ်မှာ တောင်တင်းသွယ်တန်းသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး
သလုံသား နုနုညက်ညက်ပေါ်အောင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းချထားသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျောက်ဖျာစွန်းပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်ထားသဖြင့် အထက်ပိုင်း ကိုယ်လုံး၏ အလေးချိန် ဖိမိနေသော မိန်းမချောလေး၏ တင်ပါးအလှမှာ စွင့် ကားလျက်ရှိသည်။ ကျောက်ဆစ်ရှပ်လို အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံး အလှက အသက်ရှူပင် မှားလောက်သည်။

ကျောက်ဖျာစွန်းကို လက်နှစ်ဖက်အား နောက်ပြန်ထောက်ထား၍ ဖြည့်ဖြိုးတင်းရင်းသော လက်မောင်းအိုးများမှာ ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ် ဆင်စွယ် ရောင်ညွတ်လျက်ရှိသည်။

မျက်နှာကိုမော့ ရင်ကိုကော့၍ ကောင်းကင်ယံစန္ဒာလမင်းကို ကြည့် နေသဖြင့် ငြိုးငြိုးရွှေရင်လည် ရုန်းကန်ပျံကြသွားတော့မည်နယ် ထင်ရ သည်။

ဘော်ငွေလရောင်ဆမ်းသော မျက်နှာကလေးမှာ လမင်းကြီး၏ အလင်းနှင့် ဝင်းဝင်းပပ ရွန်းရွန်းမြဲမြဲနေသည်။

နက်မှောင်သော ဝိတုန်းရောင်ကေသာမှာ လက်မောင်းအိုးပေါ် မှတစ်ဆင့် ကျောက်ဖျာသို့တိုင် ပြေလျော့ကျနေသည်။ စိမ်းမြသော စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးအောက်မှာ ကြည့်စင်သော မျက်လုံးလေးများကလည်း ကောင်းကင်ယံမှ ကြယ်ပွင့်ကလေးများနှင့်အပြိုင် တောက်ပနေသည်။

မြားတံကဲ့သို့ ဖြောင့်စင်းပေါ်လွင်သော နှာတံနှင့် လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် စုံစုံကွေးညွတ်၍ မထူလွန်း၊ မပါးလွန်းသော နှုတ်ခမ်းသားအစုံက မိန်းမချော လေး၏ ရွှေမျက်နှာအလှကို နတ်ပန်းချီဆေးရေးခြယ်ဘိသို့ တင့်မော့စွဲမက် စွယ်ရှိလေသည်။

ထိုထိုသော မိန်းမချောမိန်းမလှလေးသည် ဤမျှ နက်ရှိုင်းသိအောင် သော တောကြီးမျက်မည်းကြီးအတွင်း ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ သာမန် သွေးစို သားရိုးတော့ မဟုတ်တန်ရာချေ။

မိန်းမချောလေး၏ အဝတ်အစား တန်ဆာဒွါဒရာတို့မှာလည်း သာမန် ရိုးရိုးအဝတ်အစား တန်ဆာဒွါဒရာများ မဟုတ်။ ရှေးခေတ်နန်းတွင်းသူလေး လို ရင်ကွဲထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ ထဘီနှင့်ဖြစ်သည်။ သူမ ဆင်မြန်းထားသော ရတနာများမှာ စိန်ရောင်၊ မြရောင်၊ ပတ္တမြားရောင်၊ ဖိတ်ဖိတ်လက်လျက် အဖိုးအနတ္တမဖြတ်နိုင်အောင် ရှိလှသည်။

သို့သော် ...

ထိုဆင်မြန်းထားသော ရတနာများမှ စိန်၊ မြ၊ ပတ္တမြားတို့ကို အဖိုး အနတ္တမဖြတ်နိုင်လင့်ကစား ထိုမိန်းမချောအလှနှင့် ယှဉ်၍ တန်ဖိုးဖြတ်မည် ဆိုလျှင်မူ မိန်းမချောကလေး၏အလှက အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်သွားမည် မှာ သေချာလှသည်။

စောရယ်ဂျီနယ် မိန်းမချော မိန်းမလှလေး၏ အချောအလှအာရုံ ဝယ် သားကောင်တစ်ကောင် ညွတ်မိသကဲ့သို့ ဝင်စားမိန်းမောနေသည် တွင် မိန်းမချောလေးသည် ကြည့်စင်အပြုံးကလေးနှင့် သူ့အား လှမ်းကြည့် သည်။ ပြီးတော့ ညင်သာချိုမြသော အသံသာကလေးကို ရွှေဆည်းလည်း လှုပ်ခတ်သံကလေးနယ် မိန်းမချောလေး၏ နှင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်းလေးမှ ထွက် ပေါ်လာသည်။

“မောင်ကြီး ... ဘယ်ကို ခရီးလွန်နေတာလဲ။ နမတော်လေးမှာ ဖြင့် မောင်ကြီးနဲ့ တွေ့နေကျနေရာကလေးမှာ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ”

“ဟင် ... မောင်ကြီးကို စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ ... ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မောင်ကြီးက မေ့တတ်ရန်ကော။ မောင်ကြီး ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်သုံးသပ်ပါဦးတော့”

ဒီတော့မှ စောရယ်ဂျီနယ် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်၍ သုံးသပ်ကြည့် လိုက်မိသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောက်ပလျက်ရှိ၏။ နီမြန်းသော ဝတ်စုံ၊ ခြေစင်း၊ အုပ်ပေါင်း၊ နားရွှေငင်းတွေဖြင့် ဇော်ဂျီအသွင် ပြောင်းနေ၏။

သူ့ကိုင်နေကျ လက်ထဲမှ တူမီးသေနတ်က အသွင်ပြောင်းလျက် ဇော်ဂျီတောင်ဝှေး ဖြစ်နေလေပြီ။

သူ နေ့လယ်ကနေ ညဦးပိုင်းအထိ သူ၏ မြေစိုက်တဲနန်းရှိ ဖိုရုံတွင် ဖိုထိုးခဲ့သည်။ ထိုမှ ဖိုအောင်ပြီး ဇော်ဂျီဘဝကို တက်လှမ်းခဲ့ပြီလား။

ဒါဆို သူ့လိုက်နေသောလမ်းစဉ် မှန်နေလေပြီ။

သူ့အသက် ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်တော့။ သူ့လမ်းစဉ်သည် သူ့ ကို ဒိဋ္ဌအကျိုးပေးလေပြီလား။

၁၄၂ ❀ ကျော်မင်းနိုင်

“နမတော်လေးက ဘယ်သူလဲ”

“မောင်ကြီးရဲ့ သူယောင်မယ်ကလေးလေ”

“ဒါဆို မောင်ကြီးရဲ့ အချစ်ကလေးပေါ့နော်”

ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ကြည်နူးမှုပီတိတွေနှင့် ဆန္ဒရမ္မက်ဖောအဟုန်

ကြောင့် သူယောင်မယ်ကလေးကို ပြေးဖက်မိသည်တွင် ...

“ဝုန်း ...”

သူယောင်မယ်ကလေးကို မဖက်မိဘဲ သူသာလျှင် စမ်းချောင်း

ရေပြင်ထဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

[၂]

စောရယ်ဂျီနယ်ကို လူတွေက ‘လူ့ခွစာ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ တွယ်
ရာမှာခေါ်ခြင်း မဟုတ်။ သူ့ရှေ့တွင်လည်း ခေါ်တတ်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ လူ့ခွစာဆိုတဲ့အတိုင်း လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေဟာ
ခေမိမဆိုင် ခွကျကျတွေချည်းပဲ”

“သူများနဲ့မတူတဲ့လူကို ခွစာလို့ပြောတာ မဆန်းပါဘူးကွာ။ လူ
တွေဟာ သမားရိုးကျ သူတို့လိုမဟုတ်ရင် ဒီလိုပဲ လူ့ခွစာလို့ လွယ်လွယ်
တူတူ သတ်မှတ်လိုက်ကြတာပဲ”

စောရယ်ဂျီနယ်၏အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ပင် ရှိနေသော်
လည်း မည်သည့်ဘာသာကို ကိုးကွယ်သည်ဟု ပြောရခက်နေသည်။ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာလိုလို၊ ခရစ်ယာန်လိုလို၊ တောင်ယာနတ်စား ကရင်လိုလိုနှင့် ပေါ့ပေါ့

ဆရာ၊ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ယောင်ခြောက်ဆယ် နေထိုင်လာခဲ့
သည်။

စောရယ်ဂျီနယ်သည် တောင်ပေါ်တွင် ခြံစိုက်စားသူဖြစ်၏။

သူ၏ခြံထဲမှာ ကျွဲကောသီးနှင့် ရှောက်သီး၊ သံပရာသီး၊ သံပယို
သီး၊ ရှောက်ချိုသီးများ လှိုင်လှိုင်ထွက်သည်။ တောင်ပေါ်ခြံများဖြစ်၍ များစွာ
ကျယ်ဝန်းပြီး တောင်စောင်းပေါ်တွင် တည်ထားသဖြင့် လူသွားလူလာ
အဆက်ပြတ်နေတတ်သည်။

ရာသီသီးနှံပေါ်ချိန်ကျမှ ခူးဆွတ်သူတွေ ရောက်လာတတ်ပြီး လူ
အဝင်အထွက် ရှိနေတတ်သည်။ စောရယ်ဂျီနယ်သည် သူ့ခြံထဲမှာ သီးနှံ
ခူးဆွတ်ရာတွင် သူစိမ်းတစ်ရံဆံများကို အဝင်ခံလေ့မရှိဘဲ သူ့သာသမီး
များနှင့် ဆွေမျိုးများကိုသာ သီးနှံခူးဆွတ်ရာ၌ အဝင်ခံလေ့ရှိသည်။

သူသည် အခြား သူစိမ်းတစ်ရံဆံများနှင့် ဆက်ဆံခြင်းမပြုဘဲ
သီးသီးခြားခြား လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နေတတ်သည်။ သီးနှံမပေါ်ခင် အခြား
သော အချိန်တွေမှာ ကျယ်ဝန်းသော စောရယ်ဂျီနယ်၏ တောင်ယာခြံကြီးထဲ
မှာ စောရယ်ဂျီနယ်တစ်ဦးတည်းသာ နေလေ့ရှိသည်။

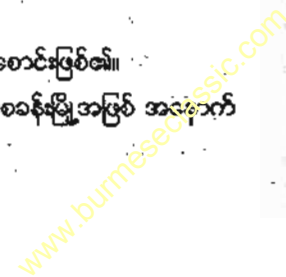
စောရယ်ဂျီနယ်၏ ခြံတည်နေပုံကလည်း သီးခြားဆန်သည်။

ပေအားဖြင့် နှစ်ထောင်ခန့်မြင့်မည်ဖြစ်သော မုဆိုးတောင်က စောရယ်
ဂျီနယ်၏ တောင်ပေါ်ခြံ နယ်နိမိတ်အဆုံးမှာ အရှေ့ဘက်နယ်သတ်မျဉ်းလို
သီးခြားကြီး တည်နေသည်။ မုဆိုးတောင်၏ အရှေ့အရပ် ဆက်သွားလျှင်ပင်
စိဝဂ- ပေမြင့်သော ‘နတ်တောင်ကြီး’ သို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။

အရှေ့ဘက်အရပ်တွင် တောင်လှိုင်းတွေအထပ်ထပ် အစီအရီ
မြင့်တက်သွားသလို မြောက်ဘက်မှာလည်း တောင်မြင့်ကြီးတွေ မိမ့်မောက်
တာ တောင်ဘက်တွင်မူ တောင်တန်းများနှင့် ထူထပ်သောတောနက်ကြီး
ချီထေသည်။

အနောက်ဘက်တွင်သာ မြေနိမ့်တောင်စောင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ‘သံတောင်’ မြို့ကြီးကား တောင်စခန်းမြို့အဖြစ် အနောက်
မြောက်ဘက်အဝေးမှာ အုပ်စိုးထားပြန်လေသည်။

စောရယ်ဂျီနယ်၏ တောင်ယာခြံကြီးမှာ ပသီးချောင်းဖျားတွင်ရှိ၍ တောင်ကျစမ်းရေ ဖောဖောသီသီ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း မပြတ်ရရှိသဖြင့် နေချင့်စွယ်ရှိလှသည်။ ၎က်ကျေးသာရကာမျိုးစုံမှာလည်း ဖြူးတူးပျော်ပါးနေတတ်သည်။ သားကောင်ငယ်များဖြစ်သော သမင်း၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်တွေလည်း စောရယ်ဂျီနယ်၏ တောင်ယာခြံကြီးအတွင်းမှာရှိသော စမ်းရေအိုင်မှာ ရေသောက်ဆင်းကြသည်။

သားကောင်ငယ်များလာတတ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျားလို့ တျားသစ်လို သားစားသတ္တဝါကြီးတွေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ တောဆင်ရိုင်းလို အကောင်ကြီးတွေလည်း ဝင်မွှေတတ်သည်။

ထိုသို့သော သားကောင်ဆိုးကြီးများကို စောရယ်ဂျီနယ် မပူပီးနှစ်ပေါင်းများစွာနေလာပြီး အသားကျနေသောသူက ထိုပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် နေတတ်သည်။

နွေလယ်နှောင်းအချိန်တွေမှာ ကွပ်ပျစ်ခင်း တောင်ပေါ်မြေစိုက်တဲ့ကြီးမှာ ဆင်း၍နေတတ်သလို၊ ညရေးညတာဆိုလျှင် လူလက်သုံးဖက်စာခန့်ရှိသည့် ကညင်ပင်ကြီးပေါ်တွင် အကျအနာတည်ဆောက်ထားသော 'တောင်းကင်အိမ်' ပေါ်မှာ စိတ်ချလက်ချ တက်အိပ်လေ့ရှိသည်။

စောရယ်ဂျီနယ်၏ ကောင်းကင်အိမ်မှာ သစ်လုံးများကို ခြမ်း၍ ကာထားပြီး သစ်သားခင်းသည်။ အပူအအေးပျံ့တစေရန် ဝါးဘိုးဝါးကို ပက်လက်၊ မှောက်ခုံ တစ်ခြမ်းထပ်စီ၍ အုတ်ကြွပ်အမိုးကဲ့သို့ စီစဉ်ထားသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို တောတွင်းကြိမ်တိုင်များ စိုက်ပြီး လေဒဏ်မိုးဒဏ်ကာကွယ်ရန် မှန်တရုတ်ကတ် အပြင်မှတပ်ထားသည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှ တောတွင်းသား 'တာဇံ' အိမ်ကို အားကျတာ သူညာထံကွန်သလို ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

အမြင့်မှာ ကညင်ပင်ကြီးခွဆုံ ၁၅ ပေခန့်တွင်ရှိပြီး အိမ်အလုံးကို ၁၂ ပေပတ်လည် တည်ဆောက်ထားသည်။ အဆင်းအတက်အတွက် ကြိုးလှေကားကို သုံး၍ သူကောင်းကင်အိမ်ပေါ် ရောက်သွားလျှင် ကြိုးလှေကားတို့ ခေါက်သိမ်းထားတတ်သည်။

သူ၏ ကောင်းကင်အိမ်ပေါ်မှာ ယမ်းကတ်များနှင့် တူမီးသေနတ်ရှိတာ ဆင်ရိုင်းလိုအကောင်ကြီးများ ဝင်လာလျှင် မီးရှို့ပစ်ပေါက်၍ ခြောက်လှန့်နှိပ်နှင်းနိုင်သော ဝါးဘိုးဝါး ဝါးဆစ်ပိတ်များ အစီအရီဆောင်ထားသည်။

ကျားလို၊ ကျစ်သစ်လို၊ ဝက်ခံလို ကောင်တွေမှာမူ စောရယ်ဂျီနယ်၏ တူမီးသေနတ်ပြောင်းဝဲမှာ မကြာခဏ အသက်ပျောက်ရလေ့ ရှိတတ်သည်။

စောရယ်ဂျီနယ် ထိုတောင်ပေါ် တောင်ယာခြံကြီးထဲမှာ သူ၏ဖခင် 'စောတာပုကြီး' လက်ထက်ကတည်းက ကျင်လည်ခဲ့ရသူဖြစ်၍ သူ၏ တောင်ယာခြံကြီးကိုသာမက ထိုတောထိုတောင်များ၏ အထက်ကို သိထားတူမီးကျင်လျက်ရှိ၏။ သူနှင့် တစ်သားတည်း ကျနေခဲ့သည်။ အိမ်တွေ၊ တောင်မြင့်ကြီးတွေကို ခါးပတ်ပတ်လျှင် ဘာဖြစ်မည်၊ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် မိုးတွေညိုလျှင် ဘာဖြစ်မည် စသည်တို့ကို အဝေးကပင်လျှင် မျှော်ကြည့်၍ သိနိုင်တတ်သည်။

အခြား တောင်ယာခြံတွေက စောရယ်ဂျီနယ်၏ တောင်ယာခြံအောက်ဘက်မှာ ရှိနေ၍ စောရယ်ဂျီနယ်၏ခြံကို ခြံနီးချင်းတွေအရောက်အပေါက်နည်းသည်။ ရောက်လာလျှင်လည်း စောရယ်ဂျီနယ်က မြေစိုက်တဲ့ကြီးမှာသာ ဆင်းတွေ့တတ်ပြီး ကြာကြာညှော်ခံလေ့မရှိတတ်။

လိုအပ်တာကိုပြော၊ သူတတ်နိုင်တာကို အကူအညီတော့ ပေးတတ်သည်။ လူသူအလာအသွားနည်းလေ၊ စောရယ်ဂျီနယ် ပိုနှစ်ခြိုက်လေဖြစ်၏။ ဒါမှ သူလုပ်ချင်တာတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စောရယ်ဂျီနယ် လုပ်ရသည်။

စောရယ်ဂျီနယ် တောင်ယာခြံတောင်ဘက်သို့ဆင်းလျှင် 'သံတောင်လေး' ဟုခေါ်သော သံတောင်မြို့သစ်သို့ တောလမ်းအတိုင်း ရောက်နိုင်ပြီး အပေါ်ဆန်တက်လျှင် 'သံတောင်ကြီး' ဟုခေါ်သော သံတောင်မြို့ဟောင်းသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။

သံတောင်ကြီးသည် ယခင်အခါက ကရင်ပြည်နယ်၏ တောင်ဆန်းမြို့ဖြစ်ပြီး မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်နှင့် အရာရှိအရာခံကြီးတွေ အပန်းဖြေရန်

စည်စည်ကားကားရှိခဲ့သည်။ တောင်ယာခြံ၏ အနောက်ဘက်တောလမ်း အတိုင်း ဆင်းသွားပါက သံတောင်မြို့သစ်နှင့် သံတောင်ကြီးကို ဆက်သွယ် ပေးထားသော ကားလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်နိုင်သည်။

သို့သော် စောရယ်ဂျီနယ်၏ တောင်ယာခြံနှင့် ငါးပိုင်ခန့်ဝေးသော ကြောင့် သံတောင်မြို့သစ်ရှိ သားသမီးများနှင့် တွေ့ဆုံလိုလျှင် စောရယ် ဂျီနယ်သည် ထိုတောထိုတောင်ကို ကျွမ်းနေသဖြင့် တောင်ဘက်သို့ဆင်း သွားသော တောလမ်းကို အသုံးပြုသည်။ တောင်ယာခြံထွက်သီးနှံများကို ရောင်းချရန် ပေးပို့လျှင် ကုန်သည်ကြီးများ၏ တောင်ပေါ်ယာဥ် 'လား' များ တို့ အသုံးပြုပြီး ကားလမ်းပေါ်ထွက်တတ်သည်။

စောရယ်ဂျီနယ်မှာ သူ့ဘဝနှင့်သူ၊ သူ့အယူအဆနှင့်သူ ကျေနပ် နှစ်မြို့က် ပျော်ပိုက်နေသူသာဖြစ်၏။ သူသည် ဘာကိုမှာ အလေးအနက် ထားတတ်သူ မဟုတ်။ တစ်ကိုယ်တော် စိတ်ကူးတည်ရာ ပျော်သလိုနေနေ သူ ဖြစ်လေသည်။ လုပ်ချင်ရာတွေ လုပ်နေသည်။

သူကား လူ့ခွစာဟုဆိုသည့်အတိုင်း တောင်ယာခြံထဲမှာ နေချင် သလို နေသည်။ နတ်ကွန်းစင်ရှိသည်။ ဖိုထိုးရန် သူ၏ တဲကြီးအတွင်းမှာပင် သီးသန့်ဖိုရုံ လုပ်ထားသည်။

ထိုဖိုရုံလုပ်ထားသော အခန်းကို သူ ဖိုမထိုးသည့်အချိန်တွင် လူတစ်စုက သော့ခတ်ထားတတ်သည်။ ဖိုရုံထဲ၌ သူ့ဆရာ 'ဘရသေ့ကြီး ဦးဒိဗ္ဗ' ငေးထားသော ဖေ ပုရပိုက်တွေ ရှိသည်။ တောင်ငူဈေးကြီးတွင် တကူးတက သွား၍ ဝယ်ယူစုဆောင်းထားသော အင်္ဂိုရတ်ပစ္စည်းများ၊ ဘရသေ့ကြီး ညွှန်ကြား၍ စုဆောင်းရာဖွဲ့ထားသော တောထဲတောင်ထဲမှ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ ဝန်များလည်း ရှိသည်။

သူ၏ဖိုရုံကို တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်ရောက်လာတတ်သော ဘရသေ့ ကြီး ဦးဒိဗ္ဗမှလွဲ၍ တခြားသူများကို အဝင်မခံ။ ဘရသေ့ကြီး ရောက်လာလျှင် ထည်း သူ၏ကောင်းကင်အိမ်ပေါ်မှာ တက်၍မအိပ်။ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေနှင့် ထည်း အန္တရာယ်မကင်း။ အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်သော မြေစိုက်တဲကြီး၏ တွင်ပျစ်ပေါ်မှာပင် အိပ်တတ်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ ဘရသေ့ကြီးအား ထို အကောင်တွေက လုံးဝ ရန်မမူတတ်ခြင်းပင်။

စောရယ်ဂျီနယ်၏ ဝါသနာကား မျိုးစုံသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လေ့လာစူးစမ်းတတ်သော ဉာဉ်ရှိသည်။ သူ၏ ကောင်းကင် အိမ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားစာအုပ်များရှိသည်။ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တပည့် ဂန္ဓာဇီ စာအုပ်များလည်း ရှိသည်။ ခရစ်ယာန်သမ္မာကျမ်းစာအုပ်များနှင့် အခြားသော ဘာသာရေးစာအုပ်များလည်း ရှိသည်။

သူ၏တဲကြီးထဲတွင် သတ္တဝါဆိုးတွေကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရန် အတွက် သံညှပ်တွေ၊ ထောင်ချောက်တွေ လက်နက်မျိုးစုံရှိသည်။ ကောင်း တင်အိမ်မှာတော့ ကိုယ်နှင့်မကွာထားသော ဓားတွေ၊ လှံတွေပါ ရှိသည်။ တူမီးသေ့နတ်အပြင် အဝေးပစ်ပြားပင် ရှိသည်။ စောရယ်ဂျီနယ်သည် သေနတ်ပစ် လက်မြှောင်သလို မြားပစ်လည်း ကျွမ်းကျင်သည်။

ငယ်စဉ်က မုဆိုးအဖြစ် ဝါသနာထုံ၍ မြို့ကြီးများမှ ရောက်ရောက် ထာသော တောပစ်ဝါသနာပါသူများကို အခကြေးငွေယူ၍ လမ်းပြသည့်အခါ ဖြသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအဖွဲ့နှင့်အတူ တောပစ်သည့်အခါ ပစ် သည်။ သို့ရာတွင် အစားအသောက်အဖြစ် အသားများ ကုန်ခန်းနေလျှင် တစ်ယောက်တည်း တောပစ်ထွက်တတ်သည်။

သူသားကောင်ပစ်ရာ၊ ဖမ်းရာတွင် သူ၏ခြံပိုင်နက်အတွင်းသို့ ဝင် ထာသော ချေနှင့် သမင်၊ ဒရယ်လို အကောင်ငယ်များကို မပစ်ဘဲ ခြောက် ထွန်မောင်းထုတ်သည့်အခါ မောင်းထုတ်တတ်သည်။ ဒါတောင် သူ၏ ရာသီ အလိုက်စိုက်ထားသော စိုက်ခင်းများကို ဖျက်ဆီးမှ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့တောင်ယာခြံထဲသို့ ဝင်လာနယ်ကျွေးသော ကျားလို၊ ကျားသစ်လို၊ ဝက်ဝံ၊ မြင်းပံလို သားစားသတ္တဝါဆိုးများကိုမူ နေရာမရွေး အချိန်မရွေး ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသည်။ သားကောင်ဆိုးကြီးများ၏ သားရေ နှင့် အဖိုးတန် ရောင်း၍ရသမျှ ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းထားပြီး တောင်ငူ ဈေးကြီးသို့ တစ်နှစ်တစ်ခါနှစ်ခါမျှ သွား၍ ရောင်းချတတ်သည်။

သူ့စိတ်က မုဆိုးဖြစ်လိုက်၊ သူ့တော်ကောင်းဖြစ်လိုက်နှင့် မျက်စိ ထည်စရာ ကောင်းလှသည်။ သူ့ဆရာတင်ထားသော ရသေ့ကြီးဦးဒိဗ္ဗနှင့် ဆွေကြုံသည့်အခါမှာပင် ဖိုထိုးသည့်အခါ ထိုးသော်လည်း မုဆိုးအသုပ် သို့ မစွန့်နိုင်သေး။ မြို့ကြီးတွေပေါ်မှ တောပစ်အဖွဲ့နှင့် အဆက်ဖြတ်ထား

၁၇၉ * ကျော်မင်းနိုင်

သော်လည်း သူ့အတွက် အသားငါးပြတ်လျှင် တစ်ယောက်တည်းလည်း တောပစ်ထွက်ချင် ထွက်တတ်သည်။

တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် မြို့ပေါ်သွား သံတောင်ကလေးခေါ် သံတောင်မြို့သစ်တွင် အခြေတကျနေထိုင်သော သားသမီးများရှိရာ သူ၏ အိမ်သို့ ဝင်တတ်သည်။ သူ့မှာ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ခန့်ကပင် ဇနီးသည် ဆုံးပါးကာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

သားနှင့်သမီးတွေအားလုံး ပညာတတ်ဘွဲ့ရများဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးအလုပ်များလုပ်ကာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျနေကြ၍ စိတ်မပူရ တော့။ သားရေး သမီးရေး စိတ်အေးရသည်။ သံတောင်မြို့သစ်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော သူ့ခြံကြီးထဲမှာ သမီးတွေ သူတို့အိမ်ထောင်နှင့်သူတို့ အိမ်ဆောက် နေကြသည်။

သားကြီးကတော့ သူ့ဆောက်ထားသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး ပေါ်မှာ ဩရသပီပီ သို့သားစုနှင့်အတူ ဆက်ခံနေထိုင်လေသည်။ တောင်ယာ ခြံထွက်သီးနှံ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသော ပွဲရုံကြီး ထောင်ထားလေသည်။ သမီးနှင့်သမက်တွေက အဝေးပြေး ကုန်တင်ကားကြီးတွေ ထောင်ထားသည်။ စောရယ်ဂျီနယ် အိမ်သို့ပြန်လျှင် သားနှင့်သမီးတွေက စောရယ်ဂျီနယ်အား အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျလေ့ ရှိတတ်ကြရုံရှိသည်။

“အဖါး ... အသက်ကြီးပြီလေ။ တောင်ယာခြံထဲမှာ ဘာလို့ဘွား နေမလဲ။ လူငှားချထားပြီး လုပ်ရင်လည်း ရရဲသားနဲ့။ အပါးက တစ်လတာကြိမ် သွားပြီးစိစဉ်ပေးရုံနဲ့ ပြီးနေတဲ့ဟာ။ အလကား ဒုက္ခခံနေတယ်”

“ငါ့ကို လူအိုကြီး၊ အသက်ကြီးပြီလို့ ထင်ပြီး စိတ်ပူပြီး ပြောနေ ကြတာလား။ အသက်ခြောက်ဆယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာအိုသေးလို့လဲ။ လူ့ အသက်တစ်ရာတမ်းမှာ သက်တမ်းတစ်ဝက်ကျော်ရုံကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုနဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ထူထူထောင်ထောင် ငါနေသွားချင်တယ်ကွ။ ငါ လူအို၊ လူပိုကြီးအဖြစ် မနေချင်ဘူး။ ငါ့အသက် အနေနဲ့ မင်းတို့ပြောသလို ကြီးချင်ကြီးမယ်။ လူကြီးပြီး လူ့အချည်းအနီး အဖြစ် နေမသွားချင်ဘူး။ မှတ်ထားကွ ... လူဟာ အိုချင်အိုမယ်၊ လူပိုတော့ ဘယ်အခါမှ အဖြစ်မခံလေနဲ့”

“အပါးကတော့ တခြားအသိုက်ကြီးတွေနဲ့ မတူဘူး။ ဘာလဲ တော ထဲတောင်ထဲမှာ အပါးမွေးထားတဲ့ အကောင်တွေကို သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင် သို့လား။ အဲဒီအကောင်တွေက ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒါတွေ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ မင်းတို့ မယုံ ချင်ရင်နေ။ သူတို့ကို ပမာမခန့်မလုပ်နဲ့။ လောကကြီးမှာ မင်းတို့လို သိပ္ပံ ဝိုလို၊ လောကဓာတ်လိုလို၊ ဘာလိုလို၊ ညာလိုလိုကောင်တွေ မသိတာ အများ ကြီး ရှိသေးတယ်”

သူ့သားသမီးတွေက ပြောလျှင် ယုံကြည်မှုအယူအဆချင်း မတူ ညီမှုကြောင့် မကြာခဏ အခြေအတင်ဖြစ်ကြရသည်။

သူ့သားသမီးတွေက ခေတ်ပညာတတ် ဘွဲ့ရတွေပီပီ စောရယ် ဂျီနယ် ဖိုထိုးခြင်း၊ တောင်ယာခြံထဲမှာ နတ်ရုပ်တွေ၊ နတ်ကွန်းတွေ ဆောက် ထားခြင်းကို ဘဝင်မကျကြ။ ပြီးတော့ အသက်အရွယ်ရနေပြီဖြစ်သော ဖခင် ကြီးတစ်ယောက်တည်း တောထဲတောင်ထဲမှာ အထီးကျန် နေနေသည်ကို သည်း စိတ်မချနိုင် ဖြစ်ကြရသည်။

“ခုလိုတော့ ကျန်းမာရေးကောင်းနေတုန်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့လေ။ ဆက်ကြာ ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းလာလို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူမှ ဒီလိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့ကို နှင်တို့က တစ်ယောက်တည်း နေနေတယ်ထင်ရင် မှားမှာ သေး။ ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေတဲ့ သူတွေရှိတယ်။ မပူကြနဲ့။ ပြီးတော့ ငါလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေဟာ အလကား အလုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ ငါ့အထက်က ညွှန်ကြားချက်တွေနဲ့ ချစ်နေတာ”

စောရယ်ဂျီနယ်၏ စကားတွေကို လက်ခံရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း အသိအမြင်ဖြစ်၍ ကြည့်နေကြရတော့သည်။

စောရယ်ဂျီနယ်လုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ပါ။

သူ့နေထိုင်ရာ ‘သံတောင်ကလေး’ (ထိုစဉ်က မြို့မဖြစ်သေး) မှ တောင်ယာခြံခန်းသို့ တက်တော့မည်ဆိုလျှင် သူ၏လားနှစ်ကောင်ပေါ်၌

၁၅၀ * တွေ့ခင်းနိုင်

တောင်ပေါ်သုံး တစ်လစာအတွက် စားရေရိက္ခာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အပြည့်အစုံ တင်သည်။

ထိုသို့ စားသောက်စရာပစ္စည်းတွေအပြင် လားတစ်ကောင်ပေါ်တွင် မုဆိုးအသုံးအဆောင်များ သားကောင်ကြီးများ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးထောင်ချောက်ဆင်ရန် သားသတ်ပစ္စည်းကိရိယာအချို့ တင်သည်။

နောက် လားတစ်ကောင်ပေါ်တွင် အဂ္ဂိရတ်အတွက် ဖိုထိုးရန် ဆေးဝါးတတ်သတ္တုပစ္စည်းများ၊ လုံနှင့် ကျောက်မီးသွေးများကို တင်သည်။

လူက လူ့ခွစာဆိုသည်အတိုင်း ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ရပ်ကို အခြေတမ်းလုပ်ဆောင်နေသော စောရယ်ဂျီနယ်ကြီးပါပေ။

စောရယ်ဂျီနယ် သံတောင်ကလေးမှ သူ၏တောင်ယာခြံစခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် တောင်ယာခြံအပြင်ဘက် တောကြီး၌ သားကောင်များဖမ်းဆီးရန် ထောင်ချောက်ဆင်သည်။

သူသည် သံတောင်ကလေးမှ ပြန်တက်လာတိုင်း အသားငါးအခြောက်အခြမ်းများကို တကူးတကန့် သယ်ဆောင်လာလေ့ ရှိသူမဟုတ်။ တောင်ယာခြံပြန်ရောက်မှ သူ့ယူလာသော မုဆိုးကိရိယာလက်နက်များဖြင့် ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းသည်။ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်စားသောက်သည်။ သားကောင်ကြီးများအား စား၍မကုန်လျှင် ဆားနယ်၊ အခြောက်လှန်းကာ သိမ်းဆည်းသိုလှောင်ထားလိုက်သည်။

ကာမဂုဏ်ညွတ်တွင်း မသက်ဆင်းလိုတော့ပြီ * ၁၅၁

တောင်ယာခြံမှ သံတောင်ကလေးသို့ ပြန်ဆင်းသည့်အခါ သားသမီးများအတွက် ယူဆောင်သွားတတ်ပြီး အချို့ကို ရောင်းချလေ့ရှိသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူအချို့ စိတ်ဝင်စားသော ကျားသစ်အရေခွံ၊ ကျားအရေခွံ၊ ဝံအရေခွံ၊ ကျားခေါင်း၊ ကျားစွယ်၊ သမင်ချို၊ သင်းခွေခွံခွံ၊ စပါးကြီးသည်းခြေလိုဟာမျိုးတွေရလျှင် လူဦးရေများ၍ စည်ကားသော တောင်ငူလိုမြို့ကြီးရှိ သူ၏အဆက်အသွယ်များထံ ရေးကောင်းရအောင် သွားရောက်ရောင်းချတတ်သည်။

သူ့အတွက် တောင်ယာခြံမှာ နေနေရပေမဲ့ သားငါးအစုံအခြောက်စားရန် အခက်အခဲမရှိ။ လတ်ဆတ်သော တောစာတောင်စာများကို စားသောက်နိုင်သည်။ အသီးအရွက်များကိုလည်း တောထဲတောင်ထဲမှာ ဘယ်နေရာရာရှာ ရနိုင်သည်။ မုဆိုးအထာကျွမ်းသော သူသည် ပျားကြီးအုံတွေ သွင် တစ်ယောက်တည်း ပျားဖွပ်ပြီး ပျားရည်အဆင်သင့် သောက်သုံးနိုင်သည်။

အစားကောင်းအသောက်ကောင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များ စားသောက်ပြီး တစ်ကိုယ်တော်လှုပ်ရှားနေသော စောရယ်ဂျီနယ်မှာ ယင်းကြောင့်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်ရှိသည်။ သူ့ပြန်ဖြုတ်လတ်လို့ နေသည်။

တောတောင်ထဲမှာ ထောင်ချောက်ဆင် မုဆိုးအလုပ်လုပ်ပြီးသည့်နောက် စမ်းချောင်းမှာ ရေခိုးချိုးကာ တောင်ယာတဲကြီး၌ ညနေစာ စားသောက်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်အိမ်သို့တက်၍ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်စက်အနားယူလိုက်သည်။

လား၊ တွေ့ကုမူ သူ၏ခြံအတွင်းမှာ လှန်ထားလိုက်သည်။ လားတွေအတွက် အစားအစာ တကူးတက ရှာဖွေကျွေးမွေးနေစရာမလို။ တောင်ယာခြံထဲမှာ အလေ့ကျပေါက်နေသော ဂျုံရိုင်း၊ မုယောရိုင်းပင်များနှင့် မြင်းစားခြံထဲတွေ ပေါက်ရောက်နေသည်။ လွှတ်ကျောင်းထားသော လားများကို သစ်ဝတ်တစ်ခါ ခြုံမှသယ်ဆောင်လာသော နှမ်းဖတ်၊ ပဲဖတ်များ ခေါ်ယူကျွေးမွေးရုံပင်။

စောရယ်ဂျီနယ်မွေးမြူထားသော လားတွေကလည်း ဝါးရည်ခပ်ရည်ရှိသည်။ တောင်ယာခြံအနီးသို့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် သားကောင်ဆိုး

၁၅၂ * ကျော်မင်းနိုင်

ကြီးများ ကပ်လာပြီဆိုလျှင် စောရယ်ဂျီနယ်၏ ပြေစိုက်တဲ့ကြီးအတွင်းသို့ အပြေးဝင်လာပြီး နိုကပ်ပုန်းအောင်းနေလိုက်ကြသည်။

စောရယ်ဂျီနယ် လွှတ်မွေးထားသော မြန်မာကြက်တွေကလည်း သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှာ အိမ်လုပ်နေကြသည်။

ထိုနေ့ညက စောရယ်ဂျီနယ်အိပ်ပျော်၍ တစ်ရေးအနီးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ မီးရောင်တစ်ရောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်မှန်အကြားမှ အလင်းရောင်သည် အားပျော့စွာ တိုးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စောရယ်ဂျီနယ် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ထလာခဲ့သည်။ ကျစ်လှံခနဲတုတ်ခိုင်သော တောကြိမ်ရင့်ရင့်ကြီးများကို ပြတင်းပေါက်သံတိုင်သဖွယ် အသုံးပြုထား၍ ကြိမ်လုံးတိုင်ကြီးနှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီး မီးအလင်းရောင်ရှိရာသို့ လှမ်းပြီးကြည့်မိသည်။

သူ၏ ဆရာသခင်ဘရသေ့ကြီး ဦးဒိဗ္ဗသီတင်းသုံးရာ 'နဂါးမောက်တောင်၏ ဂူကြီးအတွင်းမှ လျှံထွက်လာသော မီးအလင်းရောင်ပေစဲ ဘရသေ့ကြီးသည် ညနာရီပြန် ၂ ချက်မှ အရုဏ်တက်သည်အထိ ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် အင်္ဂါရတ်ထိုးလေ့ရှိတတ်သည်။ ဘရသေ့ကြီးမှာ စက်နာရီကို ဆောင်မထားသော်လည်း သူ၏ အသိဉာဏ်အမှတ်အသားဖြင့် အချိန်တိကျစွာ လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

သူ၏ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး ဦးဒိဗ္ဗ၏ နဂါးမောက်ကျောက်ဂူသို့ မီးရောင်ကို မြင်ရသည်နှင့် စောရယ်ဂျီနယ်ကလည်း သူမြို့ပေါ် ထွက်သွားရာမှ ပြန်ရောက်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် ဘရသေ့ကြီး၏အောင် ကညင်ပင်ကောင်းကင်အိမ်ဝရန်တာတွင် သံပြားကိုလိပ်၍ မီးအူခံနိုင်စေရန် စီမံထားသော မီးတုတ်အား မီးရှို့ပြီး ဘရသေ့ကြီးအား အချွတ်ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ၏ ကောင်းကင်အိမ်နှင့် ကညင်ပင်ကို မီးမရှို့နိုင်အောင် ကောင်းကင်အိမ်တံစက်မြို့နှင့် လွတ်ကင်းစေရန် တမင်စီစဉ်ထားသဖြင့် မနက်ထင်သည်အထိ ထွန်းထားသည့်တိုင် အန္တရာယ်ကင်း စိတ်ချရသည်။

ကာမဂုဏ်ညွတ်တွင်း မသက်ဆင်းလိုတော့ပြီ * ၁၅၃

“မနက်ကျမှ ငါ့ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီးဆီကို မြို့ကဝယ်တာတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ သွားပို့ရင် အင်္ဂါရတ်ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါသိချင်တာတွေ ဆက်မေးရဦးမယ်။ ငါတိုးတဲ့ပိုထဲကို ရွှေကျွေးရာက ဖိုမီးခိုးတွေထဲမှာ သူယောင်မယ်လို အချိုးအဆက်ကျတဲ့ မိန်းကလေးသတ္တန်တွေ တွေ့တွေ့နေတာ ကြာပြီ။

ညညဆိုရင်လည်း အဲဒီသူယောင်မယ် အချောအလှတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တစ်နေရာရာမှာ အိပ်မက်မက်ရင်း အမြဲ တွေ့တွေ့နေရတယ်။ ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး 'နတ်တောင်ကြီး'ဘက် ခရီးထွက်နေလို့ ဒီအကြောင်းတွေ မမေးရသေးဘူး”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြောပြီး သူညည်းယံအိပ်စက်ခဲ့စဉ်က သူယောင်မယ် အချောအလှလေးနှင့် စမ်းချောင်းကျောက်ဖျားကြီးပေါ်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးရင်း ဝိတိတွေဖြာကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်လှုံ၍ အိပ်လိုက်သည်။

“ငါသာ တကယ်လို့ ကုမ္ဘာသယ လိုတရ ဖော်ဂျီမော်အောင် သွားရင် ငါနဲ့ အိပ်မက်ထဲ လာလာတွေ့တဲ့ သူယောင်မယ် အချောအလှလေးတို့ တဒဂ်အပျော်မဟုတ်ဘဲ၊ ထာဝရအဖော်အဖြစ် ငါအပိုင်သိမ်းပိုက်ထားမယ်”

ပုထုဥဉ်စိတ်လည်း မကုန်သေး။ အာသဝေါတရားလည်း မခန်းခြောက်နိုင်သေးသော သူသည် တစ်မက်စွဲလမ်းစိတ်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သဖြင့် သူ၏ သူယောင်မယ်လေးကို အိပ်မက် ထပ်၍မက်နေပြန်၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ဖော်ဂျီအသွင်ပြောင်းနေသော စောရယ်ဂျီနယ်ကြီးသည် အသက်ခြောက်ဆယ်အတိုးကြီးအရွယ် အနေအထားမဟုတ်။ သူ၏ သူယောင်မယ်အချောအလှလေးနှင့် လိုက်ဘက်ညီစွာ ငယ်နုပျိုမျစ်၍ အင်မတန်မှသန်စွမ်းကာ အားအင်ပြည့်ဖြိုးသော လူလင်ပျိုရွယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေပြန်သည်။

တက်နေဝက်ခရီး ဆယ်နာရီခန့်ကြာသည်။ မနက်အရုဏ်တက် သူ၏စက်နာရီ
နာရီမှထွက်လျှင် ညနေ ၅ နာရီတွင် ရောက်ရှိမည်။

ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီးထံမှာ တစ်ညနှစ်ညခန့်အိပ်ပြီး ဘရသေ့
ထံမှ အင်္ဂုရတ်ပညာများ လက်တွေ့ဆည်းပူးကာ စောရယ်ဂျီနယ် ပြန်
သွန်သည်။

ဘရသေ့ကြီးနှင့် စောရယ်ဂျီနယ် တွေ့ဆုံပုံမှာလည်း မှတ်မှတ်ရရ
သည်။

စောရယ်ဂျီနယ် တစ်ဦးတည်း တောပစ်ထွက်စဉ် အင်တောလျှို
အတွင်းသို့ သားကောင်လိုက်ရင်း နယ်ကျွံသွားစဉ် အမှတ်မထင် စပါး
မြေကြီးတစ်ကောင် အင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ သူ၏ကိုယ်ပေါ် ပြုတ်ကျ
ပြီး စပါးကြီးမြေအမြီးကြီးက သူ၏လက်မှ တူမီးသေနတ်ကို ရိုက်ဖယ်
ပစ်သဖြင့် တူမီးသေနတ် လွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

စပါးကြီးမြေကြီးမှာ အစာမမျှခင်ပင် လူပေါင်လုံးခန့်ရှိပြီး အရှည်
လည်း ဆယ်ပေနီးပါးရှည်၍ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ညှို့ယူပြီး ချိန်သားတကျ
ပစ်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် အရှိန်နှင့်ပင် စောရယ်ဂျီနယ် လဲကျသွားလေ
သည်။

စောရယ်ဂျီနယ်ကုပ်ပေါ် အရှိန်နှင့်ကျလာသော မြေကြီးသည်
စောရယ်ဂျီနယ် လဲကျသွားသည်နှင့် လက်တွေ့၊ ခြေထောက်တွေ လှုပ်၍မရ
အောင် လျင်မြန်စွာ ရစ်ပတ်၍ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် တုပ်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်
သွားတော့သည်။

စောရယ်ဂျီနယ် ကြိုးစား၍ ရုန်းကန်ပါသော်လည်း တောတောင်နက်
အတွင်း သူ့အစာအတွက် ညှို့ယူဖမ်းဆီးစားမျှီရာတွင် နစ်ပေါင်းများစွာ
နေပြီဖြစ်သော စပါးကြီးမြေကြီး တဖြည်းဖြည်း သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးကို
နှစ်ဦးတည်း၍ ညှစ်ညှစ်လာသည်မှာ စောရယ်ဂျီနယ် တစ်စတစ်စ အသက်ရှူ
လျက် ရှိလာလေပြီ။

စပါးကြီးမြေကြီး ရစ်ပတ်ညှစ်ထားပြီးမှ ညှစ်ထားသော ကိုယ်လုံး
ကို ဆွဲဆန့်လိုက်သည့်အချိန်မှာ စောရယ်ဂျီနယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှ

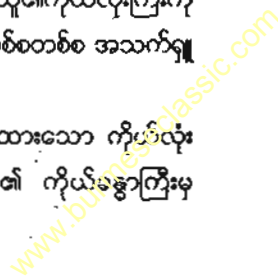
ညက ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း စောရယ်ဂျီနယ် ရသေ့ကြီး ဦးစိဗ္ဗ
သီတင်သုံးရာ နဂါးမောက်ကျောက်ဂူကြီးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူခရီးမထွက်ခင် ယုန်သားကင်နှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို အဝ
စားသည်။ သို့သော် နေ့လယ် ဆာလျှင်စားရန် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ယုန်
သားကင်ကို ဟန်းကောချိုင့်ထဲထည့်၍ ယူဆောင်လာခဲ့ပါသေးသည်။

သူကျောပိုးထားသော စစ်ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲမှာ ဆရာသခင်
ဘရသေ့ကြီးအတွက် သက်သတ်လွတ်စားစရာအချို့နှင့် အင်္ဂုရတ်ဖိုထိုးရာ
တွင် အသုံးတည့်မည့် ပစ္စည်းအမယ်အချို့ ပါလာသည်။

သို့သော် သူ၏လက်ထဲမှာတော့ တောပစ်ရာတွင် လက်ဆွဲတော်
ဖြစ်သော တူမီးသေနတ်ကို ကိုင်ဆွဲလျက် ရှိပါသေးသည်။

ဆရာသခင်ဘရသေ့ကြီး၏ နဂါးမောက်တောင်ခရီးမှာ စောရယ်
ဂျီနယ်နေထိုင်သော တောင်ယာခြံစခန်းမှ လျှို၊ မြောင်၊ ကုန်းမော့တောင်

၁၅၆ ❀ ကျော်မင်းနိုင်

အမာထည်ဖြစ်သော အရိုးများ ဖြိုးဖြိုးဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ မျိုချရန် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားပေတော့သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ငါသေရတော့မှာပါလား ...”

အသိစိတ်မှာ နောက်ဆုံးတမ်းတမိခြင်းဖြင့် ဘုရားကို တ၊လိုက်စိစဉ် သူ၏မျက်လုံးအိမ်ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေသော ရသေ့ကြီး တစ်ပါးကို မသိတစ်ချက် သိတစ်ချက်ဖြင့် လှမ်း၍ မြင်နေရသည်။

ရသေ့ကြီးသည် သူတို့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ...

“အင်း ... ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တစ်နေ့နေ့ သာသနာပြုနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေ။ အချည်းနှီး မသေသင့်ပါဘူးလေ”

ဟု ရေရွတ်လျက် မြွေကြီးနှင့် စောရယ်ဂျီနယ်အနီးတွင် ရပ်သွားတောင်ဝေးကို မြေပြင်၌ ထောက်ထားပြီး စပါးကြီးမြွေကြီး၏ မျက်စိတည်တည်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်မှ ပရိတ်တော်တစ်ခုကို ရွတ်ဆိုထေတော့သည်။

“သဗ္ဗာသီဝိသဇာတိနံ၊ ဒိဗ္ဗ မန္တာ ဂဒံဝိယ၊
ယံနာသေတိ ဝိသံဃောရံ၊ သေသဉ္ဇာပိ ပရိဿယံ၊
အာဏာ ကေတ္တမ္ပိ သဗ္ဗတ္ထ၊ သဗ္ဗဒါ သဗ္ဗ ပါတိနံ”
စောရယ်ဂျီနယ်မှာ ဘာသာပေါင်းစုံ၊ စာစုံ လေ့လာထားသူဖြစ်၍

ရသေ့သူတော်စင်ကြီး ရွတ်ဆိုနေသည်မှာ မြွေများနှင့် ပတ်သက်သော ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်မှန်း သိမေ့သိမေ့ကြားမှ သိနေလေသည်။

မြွေကြီးမှာလည်း ဆက်၍မညှစ်တော့ဘဲ တန့်ရပ်နေသည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိသည်။ ရသေ့ကြီးမှ ခန္ဓသုတ်ပရိတ် ဆက်ရွတ်သံကို ကြားနေရသည်။

“ဝိရူပက္ခေ ဟိမေ မေတ္တံ မေတ္တံ၊ ဇရာ ပထေဟိမေ၊
ဆဗျာ ပုတ္တေဟိမေ မေတ္တံ မေတ္တံ၊ ကဏ္ဍာဂေါတမ ကေတိမေ၊
စပါးကြီးမြွေကြီးမှာ အညှစ်ရပ်ရာကနေ စောရယ်ဂျီနယ်ကို မြေပတ်တုပ်နှောင်ထားသော သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးကို တစ်စတစ်စဖြည့်ချင်နေကုန်ဆုံး လုံးဝ ပြေကျသွားလေတော့သည်။

“ကတာမေ ရက္ခာ၊ ကတံမေ ပရိတ္တံ၊
ပဋိတ္တမန္တ ဘူတာနိ၊ သောဟံနမော ဘဂဝတော၊
နမောသတ္တန္တံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ ...”

ခန္ဓသုတ်ပရိတ်အဆုံးတွင် စပါးကြီးမြွေကြီးသည် သူကြီးစိုးရာပိုင်နက်ဖြစ်သော အင်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ရစ်ပတ်လူးလွန်၍ တရွေ့ရွေ့ ပြန်တက်သွားလေတော့သည်။

စောရယ်ဂျီနယ် ရသေ့ကြီး၏ ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တန်ခိုးကြောင့် စပါးကြီးမြွေကြီး၏ အစားအမျှခံရတော့မည့် သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့၍ သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ကြားကပင် ရသေ့ကြီးအား လက်အုပ်ကလေး ချီမိသည်။

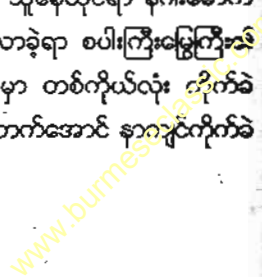
“ဆရာသခင် ... ဘရသေ့ကြီးခင်ဗျား ... ကျွန်တော်မျိုးမှာ မိဘမွေးတဲ့အသက် မရှိတော့ပါဘူး။ ဘရသေ့ကြီးပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံး ဆပ်လို့ကုန်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးခင်ဗျား”

“အေး ... အေး ... ကျေးဇူးဆပ်ချိန်တန်ရင် ဆပ်ရပေမပေါ့။ ဘရသေ့ကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ထက် ဘရသေ့ကြီးလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ကူညီဖြည့်စွမ်းရင် ကျေးဇူးဆပ်တာပါပဲ”

ထိုအချိန်မှစ၍ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး ဦးဒိဗ္ဗနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရပြီးနောက် ဘရသေ့ကြီးထံမှာ တပည့်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ငယ်စွဲဖြစ်သော ဝသီစရိုက်ကို မပျောက်နိုင်သေး၍ တစ်ဖက်မှလည်း မဆိုးအလုပ်ကို ကြုံလျှင်ကြုံသလိုလုပ်၍ နောင်တ မရနိုင်သေးပဲ ခွေးပြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး ဦးဒိဗ္ဗသည် သူနေထိုင်ရာ နဂါးမောက်ကျောက်ဂူသို့ စောရယ်ဂျီနယ်အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရာ စပါးကြီးမြွေကြီး၏ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့မှုကို ခံထားရ၍ စောရယ်ဂျီနယ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်ကာ လမ်းပင် ကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရသေ့ကြီးသည် သူ၏ညာလက်တွင် ငွေသားနှင့်ကွင်း၍ ဝတ်ထားသော ဓာတ်လုံးကို ရေစိမ်၍ ထိုက်လိုက်တော့မှ စောရယ်ဂျီနယ် ခံစားရသော ဝေဒနာများ ပိန်းကြာဖက်၍ ရေမတင်တော့သကဲ့သို့ လုံးဝ ပြေပျောက်သွားပြီး လူကောင်းပကတိဖြင့် အားအင်ပြည့်ဖြူစွာ ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီးနှင့် ကောင်းစွာ လိုက်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး၏ နဂါးမောက်တောင်ကျောက်ဂူတွင် သုံးရက်ခန့်နားနေပြီးနောက် ဘရသေ့ကြီး၏ အင်္ဂါရတ်ဖိုထိုးခြင်း လုပ်ငန်းစဉ်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့လေတော့သည်။

ကျောက်ဂူအတွင်း ကျောက်ဖျာ၊ ကျောက်ချပ်၊ ကျောက်ခုံများ ဝေါ်တွင် အစီအစဉ်ရှိနေသော ဓာတ်လုံးဓာတ်သားများကိုလည်း အားကျခဲ့လေသည်။ ဘရသေ့ကြီးညာလက်တွင် ကွင်းဝတ်ထားသော ငွေသားကွင်းဓာတ်လုံးကို ရေစိမ်၍ထိုက်သည်နှင့် သူ၏ဝေဒနာတွေ ပျောက်ပျက်ကင်းစင်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရ၍ အင်္ဂါရတ်ပညာကို သူ အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်တော့။

ဆရာသခင် ဘရသေ့ထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် မကြာခဏ ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီးရှိရာ နဂါးမောက်ကျောက်ဂူသို့ သက်သတ်လွတ် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များနှင့် သူ့ရောက်ရောက်သွားလေ့ရှိသည်။

အင်္ဂါရတ်ပညာကို သင်ပေးရန် တောင်းပန်သောအခါ ...

“တစ်နေ့နေ့ ငါ့သားကြီး ဒီလိုတောင်းဆိုလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘရသေ့ကြီး ကြိုတင်တွက်ဆပြီးသားပဲ။ သူနဲ့ထိုက်တဲ့ပညာကို သူ့ရစ်မြဲပဲကွယ်။ အဲဒီမှာ ကျင့်စဉ်အပေါ်မှာ အများကြီး မူတည်နေတယ်။ အင်္ဂါရတ်ပညာမှာက လောကီကောင်းစားရေးနဲ့ လောကုတ္တရာကောင်း စားရေးဆိုတာရှိတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဆရာသခင်”

“လောကီကောင်းစားရေးကတော့ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်၊ လောကီနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံ ဝေ့ပြားနစ်နေတဲ့ ဇော်ဂျီ၊ ပိဇ္ဇာခိုခို၊ မှော်ဝေါက်ရုံလောက် အားထုတ်ပြီး ကံသက်ကျန်တဲ့အခါ ဘဝရဲ့လွတ်မြောက်ရာလမ်းဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မရောက်နိုင်။ မကျွတ်မလွတ်၊ သံသရာမှာ လည်ပြီးရင်း လည်နေတဲ့အဆင့်နဲ့ ကျေနပ်နေသူတွေဖြစ်တယ်။

လောကုတ္တရာလမ်းကတော့ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုနဲ့ အင်္ဂါရတ်သာသနာ ပြုသွားကြတာပဲ။ ဒီမှာ ရိုးရိုးပဲ နားလည်ရမှာက အင်္ဂါရတ်ဖိုထိုးတာချင်းတူပေမဲ့ လောကီကောင်းစားရေးကျင့်သူနဲ့ လောကုတ္တရာကောင်းစားရေး ကျင့်ကြံသူတွေဟာ တူမယောင်နဲ့ ကွာခြားတယ်။ လောကီကောင်းစားရေး အတ္တကို ပယ်နိုင်ရင် လောကုတ္တရာကောင်းစားရေး ပရဟိတလမ်းကြောင်းပေါ်ကို တက်သွားပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သွားမှာပဲ”

စောရယ်ဂျီနယ် ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး၏ ဆုံးမသွန်သင်ချက်တွေကို မှတ်သားပြီးနောက် သူ့ဝသီစရိုက်အရ လောကီလမ်းကို လိုက်ရန် စိတ်ကူး၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကာ အင်္ဂါရတ်ပညာကို လိုက်စား၍ ဖိုထိုးနေခြင်း ဖြစ်၏။

လက်တွေ့အားဖြင့်မူ သူ့တွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများ မကင်းစင်သလို စိတ်ကို မနိုင်သေး၍ ရွှေဖြစ်မလိုလို၊ ငွေဖြစ်မလိုလို အခြေအနေက ရပ်တန့်နေပြီး ကာမဂုဏ်အာရုံနှင့် မကင်း၍ မျှော်မှန်းထားသမျှတွေမှာလည်း စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်တွေထဲတွင်သာ စီးပျော်ပျော်ဝင်ကာ အငွေအသက်အဖြစ် ပျောက်ပြယ်သွားနေရသော အခြေအနေမျိုးမှာပဲ ရှိသေးသည်။

ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး ဦးဒိဗ္ဗကတော့မူ စောရယ်ဂျီနယ်နှင့် ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်း တခြားစီဖြစ်နေ၏။ တောင်ပေါ်မှာပဲ နေသည်။ တောင်အောက်သို့ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဆင်းသည်။ အစားအသောက်အတွက်လည်း တကူးတက လုပ်မနေ။ သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုနှင့် ရောင့်ရဲနိုင်သည်။ နေ့စဉ် ရှစ်ပါးသောသီလကို မကျိုးမပျက်အောင် စောင့်ထိန်းတော်မူသည်။

ဆရာတပည့်နှစ်ဦး လုပ်ငန်းစဉ်ချင်း တူမယောင်ရှိပေမဲ့ ဦးတည်ရာ စေတနာလမ်းကြောင်းချင်း များစွာ ကွဲပြားခြားနားလျက်။ ရှိတော့သည်။

ဆရာသခင်ဘရသေ့ကြီးက စောရယ်ဂျီနယ် ရောက်လာမည်ကို ခြံတင်သိရှိနေသည်။ ကျောက်ဂူကြီးအဝမှ သူ့အား ထွက်၍စောင့်နေလေသည်။

ဆံပင်ရှည် သျှောင်ထုံးထုံးထားပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များသာ ချိတ်ကာ ဘရသေ့ကြီးကို လူငယ်လူရွယ်လေးတစ်ဦးဟုပင် ထင်မှတ်မှား သာကံသည်။ ဘရသေ့ကြီး၏ရုပ်ရည်မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်မှ စ၍ သွားခဲ့သော ရုပ်ရည်အတိုင်း အပြောင်းအလဲမရှိ။

အသားအရေကလည်း စိုပြည်ဝင်းဝါနေသည်။ အင်္ဂိုရတ်ဖိုထိုးရာ ဓာတ်ပြာများကို မှီဝဲနေသဖြင့် ထိုသို့ အရွယ်တင်နုပျိုနေသည်ဟု စောရယ် နယ်က ယူဆကာ သူသည်လည်း ဘရသေ့ကြီးကဲ့သို့ အရွယ်တင်နုပျို နေရန် အင်္ဂိုရတ်ပညာနောက် သဲသဲမဲမဲလိုက်နေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းဆိုသလို ဆရာသခင် ဘရသေ့ ကြီးထံမှ အပြစ်တင်စကားကို စောရယ်ဂျီနယ် မမျှော်လင့်ဘဲ ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။

“မောင်ရင့်ကို သားငါးတွေယူပြီး ကျုပ်ရဲ့ဂူကို တက်မလာနဲ့လို့ သယ်နှံခါပြောရမလဲ ... စောရယ်ဂျီနယ်”

ဘရသေ့ကြီး၏ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်စိအစုံက သူ၏ စစ် ကျောပိုးအိတ်ကြီးအတွင်း ထွင်းဖောက်မြင်နေရသည်ဟု စောရယ်ဂျီနယ် ထင်သည်။

“တပည့်တော် ဂူအပြင်က ကျောက်စွယ်တစ်ခုမှာ ချိတ်ဆွဲပြီး ဘာဆွဲမလို့ပါ ဘုရား။ ဘရသေ့ကြီးအတွက်လည်း တောင်ငူဈေးကြီးကနေ အင်္ဂိုရတ်ပစ္စည်းတွေ တကူးတက ပယ်ယူလာခဲ့ပါသေးတယ်။ တပည့်တော် အတွက်လည်း အပါအဝင်ပေါ့ ဘုရား”

“သူများအသက်ကို သတ်ဖြတ်နေတဲ့ မုဆိုးအလုပ်ကို မစွန့်နိုင် သရွေ့ အင်္ဂိုရတ်လုပ်ငန်းစဉ်နဲ့ မကိုက်ညီဘူးလို့ ကျုပ် ပြောထားခဲ့ပြီးသား မဟုတ်လား ... စောရယ်ဂျီနယ်”

“တပည့်တော်က ဘရသေ့ကြီးလို ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းကို သွားမှာ မဟုတ်ဘဲ။ ရွှေဖြစ်၊ ငွေဖြစ် လောကီလမ်းအတိုင်း သွားမှာပါ။ ပြီးတော့ နောက်ကျီ တပည့်တွေလို လောကီအောင်မြင်မှု ဝိစွာဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ”

တောင်ပေါ်တောလမ်းခရီးကား စောရယ်ဂျီနယ်အဖို့ သွားလာ နေကျ ခရီးဖို့ အပန်းမကြီးလှ။ သူခန့်မှန်းထားသလို ညနေငါးနာရီခန့်မှာ ဆရာသခင်ဘရသေ့ကြီး သီတင်းသုံးရာ နဂါးမောက်တောင်ကြောပေါ်သို့ သူ ထက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဘရသေ့ကြီးဦးဒိဗ္ဗသည် ကာလရှည်ကြာစွာကတည်းက ရေတိုက် စားထိုးဖောက်ထား၍ တွင်းကျောက်ဂူကြီးဖြစ်နေသော သဘာဝ လိုဏ်ဂူကြီး အတွင်း၌ အေးချမ်းစွာ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။

ဘရသေ့ကြီးဦးဒိဗ္ဗ သီတင်းသုံးရာ သဘာဝလိုဏ်ဂူကြီးအပေါ် ဘက်သို့ သူ့လို တောတောင်ခရီးလမ်း ကျွမ်းကျင်သူပင် ခက်ခက်ခဲခဲ တက် ရသည်။ ချွန်ထက်၍ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ငေါထွက်နေသော ကျောက်ချပ် ကျောက်စွယ်များကြားမှ လူတစ်ကိုယ်စာ သွားသာရုံမျှရှိသော လမ်းကျဉ်း ကလေးမှ ဂူပေါက်ရှိရာသို့ အရောက်လာခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“မောင်ရင် ပုထုဇဉ်ပီပီ လောဘတဏှာအဖျား မပြတ်နိုင်သေးဘဲ ကို။ ငါးပါးသီလ မမြဲရင်တော့ ဒီလမ်းစဉ်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီး ဘယ် တော့မှ အောင်မြင်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ကံဆက်အထုံပါရမီ ပါလာတာ ကြောင့် ဝိဇ္ဇာဇော်ကျော်ဖြစ်ရင်တောင်မှ ကာမဂုဏ်အာရုံမှာတင် နစ်ပျောနေတဲ့ အောက်တန်းစားဝိဇ္ဇာဇော်ကျော်ဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို အရောက်သွားနိုင်တဲ့လမ်း မမြင်ဘူး”

“မှန်ပါ... တပည့်တော်လည်း ငါးပါးသီလကို မြဲအောင် ကြိုးစား နေပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တောင်ယာမြို့ကို သားကောင်တွေ မပြုတ် ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးလို့ ကြောက်အောင်လန့်အောင်၊ နောက် မလာရဲအောင် ပစ်ခတ်ခြောက်လှန့်ရာကနေ သူတို့အသက်ကို သတ်မိသလို ဖြစ်ဖြစ်သွား တာပါ ဘုရား။ သူတို့ကို သေစေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘရသေ့ကြီးဆီထဲ အားထားရတဲ့ အင်္ဂါရတ်ပညာလမ်းကို တက်လှမ်းနိုင်ပြီဆိုရင် တပည့်တော် ဘဝကို လုံးဝပြောင်းပစ်မှာပါ ဘုရား”

“အင်း... ပြောင်းပစ်မယ်သာပြောတယ် နှစ်တွေလည်း ကြာလာ ပြီ။ ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီပဲ။ အကုသိုလ်ဆိုတာ အကျိုးပေးခြင်း တတ်တယ်ဆိုတာ မောင်ရင်နဲ့ကျွန်ုပ်တို့ စတင်ဆုံစည်းခဲ့တဲ့ စပါးကြီးမြေကြီး နဲ့ကိစ္စကို တွေးပြီး သတိရ ဆင်ခြင်ကြည့်မှပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ချင်း အတိတ်ဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေနဲ့ မောင်ရင်အသက်ကို ကယ်တင်ရန် ကြံကြိုက်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ကထည်း ဝန်နုတွေ၊ ဆေးမြစ်တွေ အရှာမှာ လူသားတစ်ယောက် အသက်အန္တရာယ် နဲ့ ကြုံနေတာတွေ့လို့ ဝင်ကယ်ခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ မောင်ရင်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ ကို ပြုနိုင်တဲ့ ကံဇာတာပါလာတာကိုလည်း ကျုပ်က ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက် နိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် မောင်ရင်လို သားသတ်မှဆိုးတစ်ပိုင်းကို ကျုပ် စိတ် ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံပြီး ထိုက်သင့်သလောက် ပညာတွေ ဖြန့်ဝေပေးနေ တာပဲ။ ဒါမှ မောင်ရင်အချိုးမပြောင်းရင် ကျုပ်ဆီကို နောင် ဘယ်သော အခါမှ မလာလေနဲ့။ မောင်ရင်အနေနဲ့ ဘဝအဆစ်အချိုးပြောင်းဖို့ အချိန် ရောက်နေပြီ။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တဏှာမီးတွေကို ငြိမ်းသတ်ဖို့လည်း အချိန်တန်နေပြီ။ မောင်ရင်မှာ သာသနာပြုနိုင်တဲ့ ပါရမီပါလာလို့ ကျုပ် စောင့်ကြည့်နေတာ”

ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး ဦးဒိဗ္ဗက ပြောပြီး သူ၏ကျောက်ဂူကြီး ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

စောရယ်ဂျီနယ် သူယူဆောင်လာသော ယူနိုသားကင်ထည့်ထား သည့် ဟန်းကောကို ဂူအဝင်ပေါက် ကျောက်စွယ်အစွန်းမှာ ချိတ်ထားခဲ့ပြီး ဘရသေ့ကြီးနောက်ကို ဝင်၍လိုက်လာခဲ့သည်။

ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ အရောက်တွင် အသားပါမလာတော့၍ ဆရာ သခင်ဘရသေ့ကြီးက သာသနာရေးအတွက် သူမျှော်လင့်ထားသော စောရယ် ဂျီနယ်အား စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်းဖြင့် ခွင့်လွှတ်ခဲ့လေသည်။

“အင်္ဂါရတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပေပုရပိုက်တွေထဲမှာ ပြည့်ပြည့် ခုံစုံ ရေးသားထားတာရှိတယ်။ တကယ်တော့ ‘အင်္ဂါရတ်’ဆိုတာ ‘မီး’ ပညာ ရပဲ။ ‘အင်္ဂါ’ဆိုတာ ‘မီး’။ မီးကိုနိုင်အောင် အသုံးချတတ်ရမယ်။ ဒါက ပညာပိုင်း။ အဓိကကတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလပိုင်းပဲ။ ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ သမာဓိ မနိုင်ရင် ဒီပညာနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးကွ”

ရသေ့ကြီးဦးဒိဗ္ဗက ဖိုထိုးရင်းကနေ အင်္ဂါရတ်ပညာကို ပိတ်ဝင်စား နေသော စောရယ်ဂျီနယ်အား ပြောပြနေခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းပြီး အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်ကို နိုင်နင်းမယ် ဆိုရင် နို့ဆီခွက်သံပြားကအစ ‘ရေယေသံ’ အဖြစ်နဲ့ ရွှေဖြစ်အောင် လုပ် လို့ ရတယ်။ စိန်၊ ဆေးဒါန်း၊ ကန့်၊ ဟင်းရိုင်း၊ ဇေက်သာ၊ ဒုတ္တာ၊ လက်ချား စတဲ့ ခုနစ်မျိုးကို တိုမြန်မာတွေက ‘သတ္တဝတ္ထု’ ဆိုပြီး ဓာတ်တော်လမ်း လုပ်နေကြလေရဲ့။

မင်းပြောတဲ့ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် တပ်မက်လိုချင်မှု တဏှာရာဂနဲ့ မကင်း တဲ့ လမ်းပေါ့လေ။ ဒါတွေဟာ သာသနာကို အကျိုးပြုတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်လည်း မပြုနိုင်ဘူး”

ရသေ့ကြီးဦးဒိဗ္ဗက ဖိုထိုးရာကနေ စောရယ်ဂျီကို ရှင်းပြနေစဉ် စောရယ်ဂျီနယ်၏ မျက်လုံးတွေမှာ အဂ္ဂိရတ်ဖိုအနီးရှိ ကျောက်ဖျာချပ်ကို စင်လုပ်ထားသော ကျောင်သားစင်ပေါ်မှ ပြန်ကျနေသော ဓာတ်လုံးများနှင့် ဖိုအချို့ဆီသို့ မျက်စိရောက်နေလေသည်။ ဒါကို ဘရသေ့ကြီးက သတိပြုမိ ပြီး ...”

“ဪ... မင်းက ကျောက်သားစင်ပေါ်က ဓာတ်လုံးတွေကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။ အဲဒါတွေဟာ ငါ အတွက်အချက် မှားပြီး ဖိုထိုးမိရာက လမ်းမှားကို ရောက်သွားလို့ အဆင့်နိမ့်ကျတဲ့ သာမန် ဝိဇ္ဇာ ဇော်ဂျီလမ်းကို ဦးတည်စေတဲ့ ဓာတ်လုံးတွေပဲ။

ငါလို သာသနာပြုလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် လမ်းမှားရောက်စေတဲ့ အကြောင်းဖြစ်လေတော့ ငါလည်း ဆက်မထိုးတော့ဘဲ အဲဒီဓာတ်လုံးတွေ ကို ဒီအတိုင်းမစ်ထားလိုက်ပြီး တကယ်ထွက်ရပ်ပေါက် သံသရာက လွတ် မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်းဖြစ်စေမယ့် ဓာတ်လုံးကိုရအောင် ပြန်ထိုးနေ ရတယ်”

“ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီလမ်းကို ဦးတည်စေတဲ့ အဲဒီကျောက်သားစင်ပေါ်က ဓာတ်လုံးတွေက ဘာတွေစွမ်းနိုင်ပါသလဲ ဘရသေ့ကြီးခင်ဗျား”

“သာမန် ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီလမ်းကို ရောက်စေတဲ့ ဓာတ်လုံးအောင်ပြီ ဆိုရင် လောကီအစီအရင်မှန်သမျှ အကုန်လိုလိုစွမ်းတာပဲ။ ဒီလမ်းဟာ ဘယ် လောက် အောက်တန်းကျသလဲဆိုရင် နိမ့်ကျတဲ့ ကာမဂုဏ် အာရုံခံစားနိုင် ဖို့ သူယောင်မယ် အချောအလှတွေကိုတောင် ဖန်ဆင်းပျော်ပါးနိုင်တယ်။

သာမန်ပုထုဇဉ်တွေကတော့ အဲဒီမှာတင် နစ်မွန်းပြီး လမ်းစပျောက်တော့ တာပဲ”

ဘရသေ့ကြီးသည် စောရယ်ဂျီနယ်အား လမ်းမှားသို့ ရောက်မသွား အောင် သွန်သင်ဆုံးမနေရင်းက အာခြောက်သွားသဖြင့် မီးဖိုပေါ်မှာ တင် ထားသော မြေကုရားရေခွေးအိုးကြမ်းအိုးထဲမှ ရေခွေးကြမ်းပူပူကို ဝါးဆစ် နှက်ထဲထည့်ပြီး မဆိုင်းမမှုတ်ဘဲ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေဆဲ တစ်ငုံ ဆစ်ခန့် သောက်ချလိုက်သည်။

“အဂ္ဂိရတ်ပညာမှာ အာသာဝတီ အစ၊ ရေဝတီအဆုံး၊ အဘိဓိ က္ခတ္တဝါပါမကျန် ၂၈ လုံးသော နက္ခတ်တွေဟာလည်း အရေးပါနေတယ်။ ဘယ်ပညာမဆို ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ ရယူချင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဆွဲတိုက်လည်း အရေးတော့။ အလေးမူ တတ်ကျွမ်းထားရမယ်ကွယ်”

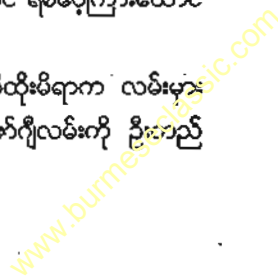
“ဒီပညာရပ်ဟာ အမြင်လွယ်သလောက် တကယ်တမ်းကျတော့ အတော်ခက်တာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် ... အရေးကြီးတာကတော့ သီလ၊ သမာဓိ တွယ်။ ပညာစခန်းကတော့ ဆရာသခင်တွေ ပြသညွှန်ကြားပေးရင် ဖြစ် နိုင်တယ်။ သီလကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ဖို့ သမာဓိကောင်းမွန်တဲ့ ဘိုယ်ကျင့်တရား မြဲမြံအောင် စောင့်ထိန်းဖို့ဆိုတာကတော့ မိမိကိုယ်ပေါ်မှာ သာ တည်နေလေတော့ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိ အောင် တည်ဆောက်မှသာ ရနိုင်ပေမည်”

ပြောရင်း ရသေ့ကြီးဦးဒိဗ္ဗက အဂ္ဂိရတ် ဆက်ထိုးနေသည်။

စောရယ်ဂျီနယ်က ရသေ့ကြီးစွန့်ပစ်ထားသည်ဆိုသော လောကီ ဆန်းသို့ ပေါက်မြောက်နေသည့် ကျောက်ဖျာပေါ်မှ ဓာတ်လုံးအချို့ဆီ မျက်လုံးတွေက ရောက်နေသလို ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး စောစောကပြော ကြားခဲ့သောစကားတွေ သူ၏နားထဲမှ မထွက်နိုင်အောင် ရစ်ဝေကြားယောင် နေတော့သည်။

“အဲဒါတွေဟာ ငါအတွက်အချက်မှားပြီး ဖိုထိုးမိရာက လမ်းမှား ဘိုရောက်သွားလို့ အဆင့်နိမ့်ကျတဲ့ သာမန် ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီလမ်းကို ဦးတည် စေတဲ့ ဓာတ်လုံးတွေပဲ”

၁၆၆ ❀ ကျော်မင်းနိုင်

“သာမန်ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီဆိုတာ အန္တပုထုဖွဲ့အဆင့်က မတက်နိုင်
သေးဘူး။ သာမန်ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီလမ်းကို ရောက်စေတဲ့ဓာတ်လုံး အောင်
ဆိုရင် လောကီအစီအရင်မှန်သမျှ အလိုလိုစွမ်းတာပဲ။ ဒီလမ်းဟာ ဘယ်
လောက်အောက်တန်းကျသလဲဆိုရင် နိမ့်ကျတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံ ခံစားနိုင်
သူယောင်မယ် အချောအလှတွေကိုတောင် ဖန်ဆင်းပျော်ပါးနိုင်တယ်”

ကျောက်ဖျာပေါ်မှ ရသေ့ကြီးစွန့်ပစ်ထားသည်ဆိုသော လောကီ
အစီအရင် အစွမ်းထက်သော ဓာတ်လုံးများဆီသို့ မျက်လုံးတွေရောက်ပြီး
ဘရသေ့ကြီး ပြောစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေရာမှ စောရယ်
ဂျီနယ်အား ဘရသေ့ကြီးက လှမ်းသတိပေးလိုက်သော စကားကို ထပ်ဆင့်
ကြားလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ငါ့တပည့်ကြီး၊ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်ပေဦး
မနက်ကို မောင်ရင် တောင်ယာခြံကိုပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်မဟုတ်လား
ခရီးကြမ်းတော့ မအိပ်ဘဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီးစကားကြောင့် စောရယ်ဂျီနယ် သူ
အတွက် စီစဉ်ထားသော မြက်ခြောက်ခင်းကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ဆီသို့ သွား
ရောက်ကာ အိပ်လိုက်ရသည်။

ဤကဲ့သို့ တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင် မြက်ခြောက်ခင်းကျောက်ဖျာ
သည် သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍိကမ္မလာမြကျောက်ဖျာနှင့် စောရယ်ဂျီနယ်
နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

မနက်ခင်း ရာသီဥတု ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိသဖြင့် စောရယ်
ဂျီနယ်သည် ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီးဦးဒိဗ္ဗဂူရှိရာ နဂါးမောက်တောင်မှ
ခင်းလာစဉ် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။

ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းကြားမှ တောင်အောက်သို့ အရောက်
ရာသီဥတုက ချက်ချင်းပင် ဖောက်ပြန်လာတော့သည်။

“ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ... ဝီ ...”

ပျားပိတုန်းကောင်ပေါင်းများစွာ အော်ဟစ်လာသလို ...

“ရွှီ ... ရွှီ ... ရွှီ ... ရွှီ ... ဝီ ... ရွှီ ...”

လေချွန်သံတွေလို သစ်ပင်တွေကြား လေတိုးသံတွေ မြည်လာ

...

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ... ဝရော ... ဝေါ ...”

လေပြင်းမှန်တိုင်းကြီး ရုတ်တရက် ကျလာလေတော့သည်။ အောင်
မုန်တိုင်းသည် ကြောက်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။

www.burmeseclassic.com

၁၆၈ ❀ ကျော်မင်းနိုင်

မုန်တိုင်းကြားမှ စောရယ်ဂျီနယ် အခြေအနေနှင့် ခရီးအကွာ... ကို မုန်းဆတွက်ချက်ကြည့်တော့ သူလျှောက်လှမ်းလာရာခရီးမှာ ခရီးတစ်ထပ် သို့ တိုင်လေပြီ။

နောက်ကို ပြန်ဆုတ်၍လည်း မဖြစ်။ သူလျှောက်လှမ်းလာ... အနောက်ဘက်မှာက ဆရာသခင်ဘရသေ့ကြီး ဦးဒီဗ္ဗ၏ ကျောက်ဂူကြီး... တောင်မြင့်ကြီးရှိနေသည်။ ထိုကျောက်ဂူကြီးသို့ ပြန်လှည့်ရန်မှာ နဂါး... တောင်ကြီးပေါ် ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ရပေလိမ့်မည်။

လေပြင်းမုန်တိုင်းက အရှိန်အဟုန် ပြင်းလှသည်။ တောင်ခုထပ်... က လွင့်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ကျောက်ကုန်းကျောက်ချပ်တွေမှာလည်း နို... ကြောင့် ရေညှိတွေနှင့်ချောနေပြီး ကုပ်တွယ်ဖို့ မလွယ်တော့။

သူ့မျက်နှာတူရူ အရှေ့ဘက် တောင်ဆင်းတောလမ်းအထိ... လျှောက်လှမ်းလျှင်မူ နောက်ထပ်လေးနာရီခန့်မှာ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ... တောင်မှ ခုလို လေပြင်းမုန်တိုင်းမကျခင် သာမန်အခြေအနေမျိုးမှာ ... သည်။

ယခုလို လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးကြောင့် ရှေ့မှ လျှိုတွေ၊ ချောင်... မှာ တောင်ကျရေတွေ ကဆုန်စိုင်း ဒေါသုပုန်ရိုင်းထနေမည်ဆိုလျှင် ... ခန့်မှန်းတွက်ချက်သလို ရောက်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝရော ... ဝုန်း”

မိုးသက်မုန်တိုင်းကြီးမှာ လေပြင်းကြီးနှင့်အတူ ပို၍ ကြံ... လာ၏။

“ဝေါ ... ဝရော ... ဝျတ် ... ဝျတ် ... ဝုန်း ... ဒုန်း”

လေပြင်းတိုက်ခတ်သံတွေနှင့် သစ်ပင်ကြီးအချို့ လဲပြို... သစ်ကိုင်းတွေမှာလည်း ကျိုးပြတ်လွင့်ထွက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ စော... ဂျီနယ် လူကိုမထိခိုက်စေရန် ကျောက်တုံးကြီးတွေကြားမှာ ဝပ်ချပြီး နို... လျက် အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နေရလေပြီ။

လေရော၊ မိုးပါ တစ်ပြိုင်နက် ကျရောက်လာရာက တောင်... ရေတွေ ဒလဟော စီးဆင်းလာပြန်သည်။

ကာမဂုဏ်ညွတ်တွင်း မသက်ဆင်းလိုတော့ပြီ ❀ ၁၆၉

စောရယ်ဂျီနယ်ခိုကပ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးတွေကြား တောင်ကျ... ရေတွေ စီးဝင်လာရာက ရေလုံးကြီးဖြစ်လာပြီး စောရယ်ဂျီနယ်အား တွန်း... ထိုးကာ ရေအားနှင့် လှိမ့်ချဆွဲယူသွားသည်။

စောရယ်ဂျီနယ် ကျောက်တုံးကျောက်ချပ် ကျောက်စွယ်တွေကို... လက်ဖြင့်ဆွဲ၍ ကုပ်တွယ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ် ရေလုံးကြီးနှင့်ပါမသွားအောင် ကြိုးစား... နေရသည်။

သို့သော် လူ၏ခန္ဓာအားမာန်နှင့် ရေလုံးကြီးအရှိန်မှာ မနိုင်မယှဉ်... သာဘဲ တောင်ကျရေထဲသို့ စောရယ်ဂျီနယ် မျောပါသွားရသည်။

“အား ... ဝူး ...”

စောရယ်ဂျီနယ်၏ အော်သံနက်ကြီးမှာ ကြာကြာမအော်နိုင်ဘဲ... ပါးစပ်ထဲ၊ နှာခေါင်းထဲ ရေတွေ ဝင်ကုန်သည်။

သူ့လက်ထဲမှ မုဆိုးလက်နက်တွေနှင့် သူ့ကျောပိုးထားသော စစ်... ကျောပိုးအိတ်ကြီးမှာ သူနှင့် တကွတပြား ဖြစ်သွား၏။

သူ ရေထဲမျောပါနေရာက ရေလုံးကြီးတွေက လှိုင်းလုံးကြီးတွေ... ထကာ သူ့မျက်နှာကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြေးဆောင့်သည်။

တောင်ကျရေစီးအားက ပြင်းထန်သဖြင့် သူ တောင်အောက်သို့... အရှိန်အဟုန်သည်းစွာ လိမ့်ပါသွားသည်။

ရေလုံးကြီးတွေ အရှိန်ပြင်းစွာ မျက်နှာကို ပြေးဆောင့်မှုကြောင့် သူ... ၏မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတော့သည်။

ထိုမီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် အထဲမှာ ...

အို ချောမောလှပလွန်းလိုက်တဲ့ သူ့ယောင်မယ်ကလေးတွေ ... သူ အရင်က တွေးထင်မှန်းဆ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလို ဝတ်ကောင်း... စားလှ အချိုးကျကျနှင့် ကကြိုးညီညီ တေးသီလျက် ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတွေနှင့်... ပျော်ပါးက၊ ခုန် မြူးတူးနေပါပကောလား။

သူ့ယောင်မယ်ကလေးတစ်ယောက်မှာ သူ့အိပ်မက်တွေထဲက သူ့... အချစ်ဟောင်း သူ့ယောင်မယ်ကလေး။

အချစ်ဟောင်း သူ့ယောင်မယ်ကလေးနှင့်အတူ ပျော်ပါးက၊ ခုန်... မြူးတူးနေသော ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီကား သူ့ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူမှ

၁၇၀ ❁ ကျော်မင်းနိုင်
သူ့အစစ်။ သူ၏ ငယ်နုရုပ်အသွင်သည် ယှိုယှစ်တင့်တယ် ငယ်သွေးကြွယ်နေပြန်သည်။

အဲဒါတွေ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။
အရင်တုန်းကလို အိပ်မက်တွေပဲလား။
တောပဲ မှောက်လေသလား။ တောင်ပဲ ဖမ်းစားလေသလား။
စောရယ်ဂျီနယ်ကြီးပဲ စိတ်နောက်သွားလေပြီလား။
သူ ဝေခွဲ၍မရ။ စဉ်းစားတွေးထင်၍ မနိုင်။
ထိုစဉ် ဧရာမရေလုံးကြီးက ပြေးဆောင့်လိုက်သဖြင့် ရေတံခွန်
ချောက်ကြီးအတွင်းသို့ သူယောင်မယ်ကလေးကို ဖက်လျက် ထိုးကျစိုက်ဆင်း
သွားသည်။

“အား ...”

စောရယ်ဂျီနယ် အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်
သံက လေပြင်းမုန်တိုင်းကြားမှာ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပေါ်ထွက်သွားလေသည်။

[၈]

□

“သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ
သဗ္ဗေသင်္ခါရာ ဒုက္ခာ
သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနတ္တာ ...။
အရာအားလုံး မမြဲသော တရားပါတကား ...
အရာအားလုံး ဆင်းရဲခြင်း တရားပါတကား ...
အရာအားလုံး အစိုးမရသော တရားပါတကား ...”

ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး ဦးဒိဗ္ဗ၏ ကြည့်လင်အေးမြသော တရား
ဇွတ်သံကို စောရယ်ဂျီနယ်၏နားထဲတွင် ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလာရသဖြင့် စောရယ်
ဂျီနယ် လဲနေရာက သတိထားကာ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို စူးစမ်း
ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ လေမုန်တိုင်းဒဏ်ခံခဲ့ရာ တောင်ခုလတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘဲ
ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး၏ ကျောက်ဂူကြီးရှေ့ ကျောက်စွန်းကျောက်ချပ်
တွေကြား ပြန်ရောက်နေသည့်အပြင် ဘရသေ့ကြီးသည် သူ၏ ဦးခေါင်း
ခင်းမှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် တရားစာများ ရွတ်ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရ
ပြန်သည်။

ပြီးတော့ သူယောင်မယ်ကလေးကို မတွေ့ရတော့။ သူ့ကိုယ်ပေါ်
မှာလည်း ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီအဆောင်အယောင်တွေလည်း ရှိမနေတော့။ သူ့ကိုင်
ဆောင်လေ့ရှိသော သားသတ်မုဆိုးလက်နက် စစ်ကျောပိုးအိတ်ကြီးလည်း
ထေပြင်းမုန်တိုင်းကြားမှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

စောရယ်ဂျီနယ် ရသေ့ကြီးဦးဒိဗ္ဗအား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကိုပင်
အထူးရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်နေမိသည်။ သူသည် ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့
သူ။

ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီး မနေ့ညက ဖိုဆက်ထိုးနေစဉ် သူ
အောက်ဖျားစင်ပေါ်က ဆရာသခင် လောကီလမ်းမှားသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်
သည်ဟု ပြောပြီး စွန့်ပစ်ထားသော ဓာတ်လုံးတွေထဲမှ ဓာတ်လုံးတစ်လုံးကို
ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီးမသိအောင် သူ တစ်မက်စိတ်ဖြင့် ခိုးယူခဲ့မိသည်
ဟုတ်လား။

ထိုသို့ တိတ်တဆိတ်ခိုးယူခဲ့သော ဆရာသခင်၏ ဓာတ်လုံးက သူ
အား ဒဏ်ခတ် အပြစ်ပေးခဲ့ခြင်းပေပဲလား။ သူ့ကို ဒုက္ခသင့်စေခဲ့ပြီလား။

“တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား”
“အရာအားလုံးဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်ချိန်မှာ ဖြစ်ပျက်နေကြရတာ
ပဲလေ။ အဲဒါတွေကို မေ့ပျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပါ ... တပည့်ကြီး”

ပြစ်တုံ့မယူ။ ဆရာသခင်၏ ခွင့်လွှတ်စကားကြောင့် သူကျူးလွန်
ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်မိသည်။ အမှန်က ပြင်းထန်သော
မုန်တိုင်းကြားမှာ သူသေသွားဖို့သာ ကောင်းတော့သည်။

“တပည့်တော် ... နားမလည်နိုင်တာက တောင်အောက်ဘက် မုန်တိုင်းတွေကြောင့် တောင်ကျရေတွေနဲ့ တောင်အောက်ကိုပဲ မျောပါသွားရမှာပါ ဘုရား။ ခုတော့ ဘရသေ့ကြီးရှိတဲ့ တောင်ပေါ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာသလဲဆိုတာကို မစဉ်းစားတတ်နိုင်အောင်ပါပဲ ဘုရား။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း တပည့်တော်ငိုက်သားရဲ့အသက်ကို ဘရသေ့ ကယ်လိုက်ပြန်ပြန် တူတယ် ဘုရား”

“အဲဒါတွေကိုလည်း ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စတွေလို့ နှလုံးသွင်းပါ ... တပည့်ကြီး”

“တပည့်တော် နောင်တရပါပြီ ဘုရား။ တပည့်တော် လောဘအေးဒါသ၊ မောဟ၊ တဏှာ ရာဂမီးတောက်ပြီး ဆရာသခင်စွန့်ပစ်ထားတဲ့ လောကီအရေးမှာသာ စွမ်းတဲ့ ကျောက်ဖျာပေါ်က ဓာတ်လုံးတစ်လုံးကို ဆရာသခင်မသိအောင် ခိုးယူသွားခဲ့မိပါတယ်။ ခုတော့ အဲဒီဓာတ်လုံး ထည့်ယူသွားတဲ့ စစ်ကျောရိုးအိတ်ကြီးလည်း မုန်တိုင်းထဲ ပါသွားပါပြီဘုရား”

“တပည့်ကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာလမ်းကြောင်း ပြောင်းချိန်တန်လို့ ဒီလို ဖြစ်လာရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ ... တပည့်ကြီး”

“တပည့်တော် အသိတရားရပါပြီ ဘုရား။ အကုသိုလ်တွေ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေတဲ့ တပည့်တော်ဘဝကိုလည်း စက်ဆုပ်လှပါပြီဘုရား။ တပည့်တော် တောင်ယာခြံကို မပြန်တော့ပါဘူးဘုရား။ အရာအားလုံး ကိစ္စနဲ့လွှတ်ပြီး ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲ ဆရာသခင် ဘရသေ့ကြီးနဲ့အတူ သာသနာပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်သွားပါတော့မယ် ဘုရား”

“အေးကွယ် ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ငါ့တပည့်ကြီး ... အမှန်တကယ် သာသနာပြုနိုင်ပါစေတယ်”

ကျောင်းခိုင်း

ကျောင်းခိုင်း
တပည့်တော်
အမှန်တကယ်
သာသနာပြုနိုင်ပါစေ

လျှံဆိုလည်း မပြောနဲ့တော့။ ကွင်းထဲမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုင်းနေလို့ ဝင်ခွင့်မပြုလည်းမရ။ တွေ့တဲ့အပေါက်က တိုးကြသည့်တဲ့။ လမ်းမပေါ်က နေ အုတ်တံတိုင်းအတွင်းထဲကို ရောက်ဖို့ဆိုရင်လည်း တံတိုင်းပေါ်က ရ အောင် ကျော်ကြတာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အရွယ်စုံ၊ ဆိုက်စုံတဲ့။ အထဲ ရောက်တော့လည်း မရရအောင် အတွင်းကိုဝင်ကြတာတဲ့။ ဒီကြားထဲ ကလေး သူငယ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတွေက ပါသေးတာ။ ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် တစ်ကိုယ်ညည် တစ်ကာယသမားတွေတောင် ဘယ်အပေါက်က တိုးရမှန်းမသိ တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ကတစ်ဖက်၊ ဘယ်လောက်များ ဝါသနာကြီးလိုက်ကြတာ ထဲလို့ ...။

ဘောလုံးပွဲပြီးတော့ မြန်မာတွေ အနိုင်ရတယ်တဲ့။ အနိုင်ရတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ မြန်မာတွေ အနိုင်ရတော့ကော ကိုယ့်အိမ်ကိုကိုယ် ချက်ချင်းမပြန် နိုင်ကြပါ။ သုဝဏ္ဏကွင်းထဲမှာ ခုန်လို့ပေါက်လို့၊ ပျော်လို့ရွှင်လို့တဲ့။ ကိုမောင် မောင် သူငယ်ချင်းတွေဆို ကလို့ခုန်လို့။

အဲဒီညက သုဝဏ္ဏနဲ့အနီးဆုံး သူငယ်ချင်းအိမ်မှာပဲ အားလုံး အိပ် ထိုက်ကြတာ ... တဲ့။ ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် သူ့သူငယ်ချင်း ဘောလုံး ဝါသနာအိုးတွေအကြောင်း တွေးရင်း မူလက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမလို့ ထွက်လာရင်းက မသွားတော့ဘဲ လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

သူ့အိမ်ကိုပြန်လာတော့ တီဗီမှလာတဲ့ ထိုင်း-မြန်မာဘောလုံးပွဲက ပြီးပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကြည့်သူတွေ အသီးသီးထွက်လာ ကြလာကြ တော့ အာပေါင်အာရင်းနဲ့ စကားကိုယ်စီပြောကာ ထွက်လာကြတယ်။ ပြောပုံ သွက် ကြည့်ပါဦး ...

“ဟိုကောင် ... ထိုင်းက နံပါတ်-၇။ သူက တော်တော်ညစ် သယ်”

“ခိုင်လူကြီးက မျက်နှာလိုက်တယ်”

“ဟို ... မြန်မာနံပါတ် ၅ ကန်သွင်းလိုက်တဲ့ အလုံးက တော်တော် ကြည့်လို့ လှတယ်”

ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် မိုးစိမ့်စိမ့်အေးနေတဲ့ တစ်ခုသော ညနေခင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးစွာလမ်းလျှောက်ရင်း သူ့ရဲ့အာရုံ ထဲမှာ သူ့ပွဲရဲ့အလုပ်များကို တစ်စစတစ်စစီ တွေးတောနေပါတယ်။ လမ်းထိပ် နားရောက်ခါနီးတော့ ...

“ဟား ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

ဟူသော လူအုပ်ကြီးရဲ့ ရုတ်တရက် သံပြိုင်အော်သံများ။ လက်ခုပ် တီးသံများကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ သူ့ရဲ့အတွေးတွေ တစ်စစီ လွင့်စဉ်သွားပြီး ... ဪ ... ဒီနေ့ ထိုင်း-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး ဘောလုံး ကန်နေတာပါလားလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

သူ့အတွေးတွေက ဒါနဲ့တင် ရပ်မသွားပါချေ။ တစ်ခါက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ထိုင်း-မြန်မာ ဘောလုံးပွဲအကြောင်းကို သူ သတိရ သွားတယ်။ အဲဒီပွဲက သုဝဏ္ဏကွင်းမှာ ကန်တဲ့ပွဲပဲ။ ထိုင်း-မြန်မာ ချစ်ကြည် ရေးပွဲတွေကန်တော့ မြန်မာတွေအားပေးလိုက်ကြတာ သုဝဏ္ဏကွင်းကြီးထဲ လျှံလို့တဲ့။

၁၇၆ * နန်းရွှေရည်

စသည် မကျေနပ်သံရော၊ ကျေနပ်သံရော ဆူလို့။

ဒီအခါမှာတော့ ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် သူ့သူငယ်ချင်း ဘောလုံး ဝါသနာအိုးတွေ ပြောပြတာတွေကို ကြားယောင်လာပြန်တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဘောလုံးဝါသနာအိုးတစ်ယောက်က အစိုးရအရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်နေ ပြီး အဲဒီသူငယ်ချင်း ဖောင်ကြီးသင်တန်းသွားတက်တဲ့နားက ဖောင်ကြီးမှာ အားကစားအရာရှိတစ်ယောက် ပြောပြတာတွေကို ပြန်ပြောပြတာပါ။

အဲဒီအရာရှိကြီး ပြောပြတာကတော့ သုဝဏ္ဏကစားကွင်းမှာ ထိုင်း- မြန်မာ ဘောလုံးပွဲကျင်းပတော့ မြန်မာတွေဘက်က အားပေးလိုက်ကြတာ ကွင်းပြည့်ကွင်းလျှံနေရုံမက လေးဘက်လေးလံ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကား နေတော့ အဘက်ဘက်က စည်းကမ်းတကျဖြစ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ အသေ အချာ ချရတာ အလွန်ပင်ပန်းဆိုးပဲ။

ပြီးတော့ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့ မြန်မာပရိသတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး အားရ ဝမ်းသာ ဖြစ်ရတာတစ်ဖက်၊ တာဝန်ရှိသူဖြစ်နေလေတော့ စိတ်ပူရတာတစ် ဖက်နဲ့ အရာရှိကြီးခမျာ ပွဲမပြီးအချင်း ရေတောင်မသောက်အားတဲ့ ဘဝကို ရောက်လို့တဲ့။ ဒါတင် မကသေးဘူးတဲ့။ အဲဒီပွဲမှာ မြန်မာပရိသတ်တွေ အနိုင် ရလို့သာ တော်တော့တယ်။ အနိုင်များမရရင် လာကြည့်တဲ့ မြန်မာပရိသတ် တွေ ဘာတွေများလုပ်ကြမှာလဲ။ ကစားကွင်းထဲမှာရှိတဲ့ အရာတွေကိုမျှား ရိုက်ချိုးပြီး သွားကြမှာလားလို့ ရင်တွေပူလို့လည်း မဆုံးဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ လုံခြုံရေးကို စေ့စေ့ငှာ ချထားရုံမက သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူ အသီးသီးကိုလည်း ဆိုင်ရာအလုပ်များ သေသေချာချာ၊ စေ့စေ့ စပ်စပ်လုပ်ဖို့ မှာရတာ အထပ်ထပ်တဲ့။ ပြီးတော့ ပရိသတ်တွေ အဆင်ပြေ ချောမွေ့စွာနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ရေးအတွက် ပြည်သူ့ရဲတွေ၊ မော်တော်ပိုကယ် တွေကိုပါ မေတ္တာရပ်ခံထားရသေးတာတဲ့။

ည ၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီလောက်ရောက်လို့ သုဝဏ္ဏကွင်းပင် ဝန်းကျင်မှာ လူတွေရှင်းသွားတော့မှ တာဝန်ရှိသူတွေခမျာ သက်ပြင်းချွန်င် ကြတာတဲ့။ ဪ...တာဝန် ...တာဝန် ...။ မလွယ်လှပါလား။

ကြေကွဲသော နှလုံးသားမှ အပြုံးယုယဲလေးများဖြင့် * ၁၇၇

ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် တွေးရင်း ဘောလုံးဝါသနာမပါသူ ကိုမောင် မောင်ရဲ့ရင်မှာ ဘောလုံးပွဲရဲ့အချိန်တွေ လွှမ်းမိုးလို့လာပါတယ်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ဟိုတစ်ချိန် တက္ကသိုလ်တုန်း က ဘောလုံးဆုတံဆိပ်ကလေးဆီသို့ မျက်လုံးက အလိုလိုရောက်သွားရင်း က ကိုမောင်မောင်ရဲ့ စိတ်အစဉ်ဟာ ဟိုးအတိတ်ဆီက တက္ကသိုလ်ဘောလုံး ပွဲများဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ဘောလုံးပွဲနဲ့အတူ သူ့အစဉ် တသ၊ နေရသည်က သူ့ဇာနည်မူယာ။

သူ့ဇာ မူယာနှင့် ကိုမောင်မောင်တို့ဟာ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ သိကြ သူများ မဟုတ်ကြပေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရပ်ကွက်တစ်ခုတည်းမှာ အတူ ကြီးပြင်းခဲ့သူများ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စရိုက်သဘာဝချင်း မတူညီကြ ပေ။

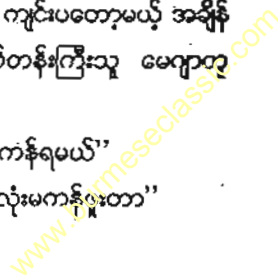
ကိုမောင်မောင်က ယောကျ်ားလေးဖြစ်သော်လည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပြီး စိတ်ဓာတ်ကလည်း ပျော့ညံ့သည်ဟု ပြောရလေမလား။ ကြောက် ဓာတ်သည်ဟု ပြောရလေမလား မသိ။ မည်သည့်ကိစ္စမှာမဆို သူ့ဇာနည် မူယာကပင် ဦးဆောင်တတ်တယ်။ သူ့ဇာကတော့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သလို စိတ်ဓာတ်ကလည်း ကြံခိုင်မာကျောတယ်။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး ကျောင်းတတ် တယ်။ ဘယ်သွားသွား ကိုမောင်မောင်နဲ့ မူယာက သူ့ကားပေါ်မှာ ပါပြီးသား။ မူယာကတော့ အရာရာကို ဟာသနောပြီး ဖြေရှင်းတတ်သူ ဟာသမယ်။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ကိုမောင်မောင်က မြန်မာစာယူပြီး သူ့ဇာ နှင့်မူယာက Chemistry ယူခဲ့တယ်။ မေဂျာမတူကြသော်လည်း တစ်မြို့ ထည်း သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြတော့ တက္ကသိုလ်မှာ မမြဲမခွဲ တတ်တဲ့ပေါ့။

တစ်နေ့ တက္ကသိုလ်မှာ အားကစားပွဲတွေ ကျင်းပတော့မယ့် အချိန် မှာ သူ့ဇာတို့မေဂျာမှ သူ့ဇာတို့ထက် အတန်းနှစ်တန်းကြီးသူ မေဂျာတူ မပတွေက ...

“သူ့ဇာနဲ့မူယာ ... မင်းတို့ ဘောလုံးဝင်ကန်ရမယ်”
“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့။ သူ့ဇာတို့မှ ဘောလုံးမကန်ဖူးတာ”

“မကန်ဖူးတဲ့သူတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ ဘောလုံးနည်းပြတွေ သေသေချာချာ သင်ပေးမှာပေါ့။ ကိုယ်တို့မေဂျာမှာ ကန်မယ်သူ နည်းရေးလို့ ပါ။ ညီမတို့က First Year တွေဆိုတော့ အစ်မတို့ ကျောင်းပြီးသွားရင်လည်း ဒီအားကစားတာဝန်တွေ ဆက်ယူထားရအောင်လို့ပါ ... နော်”

“မူယာ ... ဘယ်လိုလဲ”

“သူ့စာ့ သဘောပဲလေ”

“ဘယ်လိုလဲ လုပ်မနေနဲ့တော့ကွာ။ အစ်မတို့ နည်းပြကို စာရင်း ပေးလိုက်တော့မယ်။ နောက်နေ့ Training ဆင်းပေတော့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားလေတော့တယ်။ ကိုမောင်မောင် သိတော့ မကျေနပ်။ အထူးသဖြင့် ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် သူ့စာ့ဘို့ ဘောလုံး မကန်စေချင်။ သူ့စာ ဘောလုံးကန်တာကို ကိုမောင်မောင်က အလိုမကျတဲ့ မျက်နှာနဲ့ကြည့်တိုင်း မူယာက ...

“ဟေ့ ... မောင်မောင် ... ငပျော့ကောင် ... သူ့စာ ဘောလုံး ကို နှင် ကြောက်နေတာလား”

လို့ ပြုံးစိစိနဲ့ မေးတတ်လေတယ်။ မောင်မောင်ကတော့ ဘာ တစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြောလေ့မရှိဘဲ စုပုပ်လျက်။ အဲဒီတော့ မူယာက ရပ်နေ သည်မဟုတ်။

“မောင်မောင် ... သူ့စာက ဘောလုံးကောင်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ဘောဖမ်းတာလည်း ကောင်းတယ်ဟ”

ဟူ၍ မူယာက ပြောပြောဆိုဆို ရယ်လေတိုင်း မောင်မောင်ကတော့ မရယ်မပြုံးနှင့်ပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့စာနှင့်မူယာတို့ နှိနှိုက်တိုင်း ဘောလုံး Training ဆင်းကြရသည်ပင်။ Training ဆင်းတော့လည်း သူ့စာကတော့ သူ့သဘာဝ အတိုင်း တက်တက်ကြွကြွ၊ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်၊ မူယာကတော့ ပြေးရင်း လွှားရင်း ဟာသနောလျက်။ ပြေးရင်း ပစ်လဲသွားလျှင် ပင်ပန်းလွန်း၍ ကွင်းထဲ မှာ အိပ်နေလိုက်ချင်တယ်။ မထချင်တော့ဘူးဟု ရယ်ကာမောကာ ပြော တတ်သေးတယ်။ ဘောလုံးနည်းပြကလည်း အားလုံးအကြောင်းကို သိပြီး သား။ ကွင်းထဲမှာ မူယာလဲသွားလျှင် နည်းပြက ...

“မူယာ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ထ ...”

ဟု အမိန့်ပေးသံပြင်းပြင်းနဲ့ ပြောလေတော့ မူယာတစ်ယောက် ကြိမ်ကြောနဲ့ တို့လိုက်သလို ကုန်းရုန်းထရပြန်တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ မူယာက စာက္ကသိုလ်ဘောလုံးကွင်းကြီးထဲမှာ ဘောလုံးဟာသမယ်ဟူတဲ့ အမည်ကို ရခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်း မောင်မောင်နဲ့တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အနေထေး ခဲ့ကြရတယ်။

တက္ကသိုလ် ဘောလုံးအသင်းပေါင်းစုံမှ မိန်းကလေး၊ ယောက်ျား လေး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သူတို့ အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စာမောင်းတဲ့ကားပေါ်မှာ ဘောလုံးမိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ပြည့်လို့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေပါ ပါသေးတယ်။

တဖြည်းဖြည်း ပြိုင်ပွဲနေ့များ နီးလာလေလေ၊ သူ့စာတို့ ပင်ပန်း လေလေပေါ့။ အသင်းနည်းပြဆရာကတော့ သူ့စာကို အားကိုးတကြီးနဲ့ ပြော ရှာတယ်။

“သူ့စာ ... မင်း အသေအချာ ဂရုစိုက်နော်။ ဆရာသင်ထားတဲ့ တစားကွက်တွေ မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ။ ဒီပွဲမှာ အပြတ်အသတ်ကို ခိုင်အောင် သူ့စာ တန်ပြမယ်”

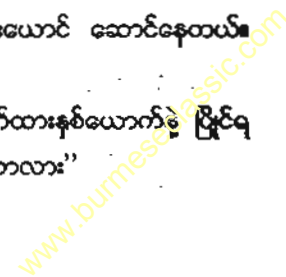
“ဒါမှ ... ဆရာ့ရဲ့သူ့စာကွ”

စသည်ဖြင့် စားရင်း၊ သွားရင်း၊ လေ့ကျင့်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ပါ တယ်။ မောင်မောင်နဲ့ ဆုံတဲ့အခါမှာတော့ မူယာက ...

“ဟေ့ ... မောင်မောင်။ နှင် ငါတို့ကို လာအားပေးရမယ်နော်။ အုပ်စုပတ်လည်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ နှင်တို့မြန်မာစာနဲ့ ငါတို့ Chemistry ထိပ် တိုက်တွေ့ရင်လည်း နှင် ငါတို့ကိုပဲ အားပေးရမယ်”

ဟုပြောတော့ မောင်မောင်က မကြားယောင် ဆောင်နေတယ်။ သူ့နဲ့မေဂျာတူ သူငယ်ချင်းများကတော့ ...

“မောင်မောင် ... မင်းက မင်းရဲ့သက်ထားနှစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်ရ မှာမို့ ကိုယ့်မေဂျာကို ကိုယ်အားပေးဖို့ ခက်နေတာလား”

ဟု ပြောတော့လည်း သူမဖြေခဲ့ပါ။ သူမခံချင်နေတာကတော့ သူ့ဇာနည်မူယာ နည်းပြ၊ အားကစားသမားတွေနဲ့ တတွဲတွဲ တွဲနေခြင်းသာ။ ပြီးတော့ သူ့ဇာနည်မူယာ ဘောလုံးကစားခြင်းကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးသလဲ။ သူ့အပေါ်မှာ ပြောင်းလဲသွားပြီလား၊ စမ်းသပ်ချင်စိတ်တို့က တဖွားဖွား ဝေါ့ဝေါ့လာတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ဇာက ဆရာမတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ပြီး အပြန်မှာ အသိတစ်ယောက်က သူ့ဇာရဲ့ကားကိုတားတော့ သူ့ဇာက ...

“ဝေလင်း ... သူငယ်ချင်း ... ဘာလဲကွ”

“သူ ... သူ ... သူ့ဇာ ... မောင်မောင် ... ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ဆေးရုံ ရောက်နေတယ်။ ငါ့ကို ခုပဲ သူရိန်ပြောလိုက်တာနင် ... သိပြီပြီလား”

ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ သူ့ဇာတစ်ယောက် မူယာကိုလည်း ပြန်မခေါ်တော့။ ကားကို နောက်ကြောင်းပြန်ကွေ့ကာ ဆေးရုံသို့ တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းသွားပါတော့တယ်။ မမောင်းလို့ကလည်း မဖြစ်ပါ။ ညနေ Training ပျက်ရင် နည်းပြက ဆူပေဦးမည်။

သူ့ဇာတစ်ယောက် တစ်ဖက်က မောင်မောင်အတွက် စိတ်ပူတဲ့ဇော၊ တစ်ဖက်က အသင်းအနိုင်ရရေးအတွက် လေ့ကျင့်ရမည့်ဇော၊ ဒီဇောနှစ်ခုပေါင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ။ ထိုအချိန်မှာပဲ တစ်ဖက်လမ်းချိုးက ကုန်တင်ကားတစ်စီး တက်လာတာကို မမြင်။

“ဒိုင်း ... ဝုန်း ...”

“အား ...”

ဟူသောအသံများက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးလို့ သွားပါတယ်။ လူအများလည်း ဝိုင်းအုံ့ရောက်ရှိလာကြပြီး သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတွေက စစ်ဆေးကြသည်။ သူ့ဇာတစ်ယောက်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ သိလည်းမသိ၊ မြင်လည်း မမြင်ရပါ။ သေသွားသည်တော့ မဟုတ်။ သတိလစ်နေပြောနေခြင်းသာ။

မေ့မြောနေရင်းမှ ... မောင်မောင် ... မောင်မောင်ဟု ခေါ်ကြည့်နေသည်။ အသံကတော့ မထွက်။ ပြီးတော့ ... နားထဲမှာ ကြားနေရတယ်။

ကြေကွဲသော နှလုံးသားမှ အပြုံးယုံယုံလေးများဖြင့် * ၁၀၁ နည်းပြဆရာရဲ့ အသံတွေ။ သူ့ဇာ ... ဒီပွဲတွေမှာ သူ့ဇာအစွမ်းကို ပြနိုင်အောင် ကြိုးစားထား။ ဆရာတို့အသင်း နိုင်ကိုနိုင်ရမယ် ... နိုင်ကိုနိုင်ရမယ် ...” ဟူသတည်း။

သူ့ဇာတို့ Training ဆင်းတဲ့ကွင်းမှာတော့ သူ့ဇာတစ်ယောက် ရောက်မလာခြင်းအတွက် အားလုံးက မေးကြမြန်းကြ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ မူယာလည်း ဆရာမတစ်ယောက်ကို သွားပို့ကြောင်းသာ ပြောတတ်ရှာသည်။ သူ့ဇာကတော့ ရောက်မလာပါချေ။ Training ပြီးဆုံးခါနီးတော့ သူ့ဇာအသင်းကို အားလုံးကြားသိကြသဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျကုန်ကြတယ်။ အာမှတော့ မတတ်နိုင်ကြတော့ပါ။

ဆေးရုံတွင်တော့ သူရိန်က ...

“ဟေ့ကောင် ... မောင်မောင်။ ဒီလောက်ဆို သူ့ဇာက ကွင်းထဲမှာ ဘောလုံးတစ်လုံးနဲ့ မြူးနေလောက်ပြီ။ ပြန်ကြမယ်”

ဟုဆိုကာ လှမ်းထွက်ရန် ခြေလှမ်းကိုအပြင် ဆေးရုံကား ထိုးဆိုက်လာလို့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်သောအခါ မေ့မြောနေသော သူ့ဇာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အား ဝိုင်းဝန်း၍ ကားပေါ်မှ ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်သား တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးသား အံ့ဩစိတ်၊ မဝံ့ချေစိတ်များနဲ့ မေ့မြောနေသော သူ့ဇာ၏ ခန္ဓာကိုယ်နောက်သို့ အစဉ်တစိုတ်လိုက်ပါသွားကြပါတယ်။

ခဏတာအချိန်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ပုံတွေက ထူးဆန်းလေစွး ရုတ်တရက် ဆေးရုံရောက်နေတယ်ပြောတော့ မောင်မောင်။ တကယ်တမ်း ဆေးရုံတက်ရတော့ သူ့ဇာ။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ဇာ သတိလစ်မေ့မြောနေတာ သုံးရက်တိတိ ရှိပါပြီ။ တစ်ချက်မှ သတိပြန်လည်မလာပါ။ သူ့ဇာရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့လည်း သူ့ဇာအနားမှာ ယူကုန်းမရသော အမှုအရာတွေနှင့်။ မောင်မောင်တစ်ယောက်လည်း သူ့ဇာနားမှာ အချိန်ပြည့် နေပေးရှာတယ်။

မူယာနဲ့ ဘောလုံးအပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများကတော့ ဆေးရုံတစ်ဖက်၊ ဘောလုံးကွင်းတစ်ဖက်။ ဘောလုံးကွင်းကို မသွားလို့လည်း မဖြစ်

၁၁၂ * နန်းရွှေရည်

ပါရော့။ အသင်းမှာ အားကိုးရတဲ့ သူ့စာတစ်ယောက်က လျော့သွားပြီး ငြိတော့ အုပ်စုပတ်လည် ပြိုင်ပွဲတွေကလည်း စတော့မှာ။

မောင်မောင်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့စာအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာမှ နှစ်ထပ်ကွမ်း၊ သုံးထပ်ကွမ်း။ သူ့စာ ဒီလိုဖြစ်ရတာ သူ့ပယောဂကြောင့်လေ။ သူ့စာ သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုသွားပြီထင်ကာ သူ့စာစိတ်ကို သူ့စစ်ဆင်ခဲ့တာပဲ။ တကယ်တမ်း မောင်မောင်မှာ ဘာရောဂါမှ မဖြစ်သလို ဆေးရုံကိုလည်း မတက်ခဲ့ရပေ။

သူ့ရိန်ကတစ်ဆင့် ဝေလင်းကို ညှာပြီးပြောလိုက်တာ။ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဝေလင်းလည်း ဘာမှမသိပါ။ ဒီဇာတ်လမ်းကို သိသူက သူ့ရိန်နှင့် မောင်မောင်သာ။ ဝေလင်းက သူ့ရိန်ပြောတာကို တကယ်ထင်ပြီး သူ့စာကို ပြောလိုက်တာ။ ခုတော့ မောင်မောင်တစ်ယောက် မလှုပ်ယှက်သော သူ့စာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဘေးမှာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းများစွာနဲ့ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို့

လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာတော့ သူ့စာ သတိရလာပြီး မူးတယ်လို့ မဝိမသ ပြောရှာတယ်။ မောင်မောင်ကိုမြင်တော့ မောင်မောင် ... နင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်ဆိုတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်ရှာသေးတယ်။ ဒီအခါမှာတော့ အစကတည်းက ပျော့ညွတ်တတ်တဲ့မောင်မောင် နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ မွေ့ကြွ ထွက်စီးရလေပြီ။

ဒီလိုနဲ့ သူ့စာကို ခေတ်မီဆေးပညာမျိုးစုံဖြင့် ကုသကြသော်လည်း ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူ့စာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရပါပြီ။ မူယာတို့ ဘောလုံးအသင်းကတော့ အုပ်စုပတ်လည် ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အနိုင်ရပြီး ဗိုလ်ထုပွဲကို တက်ကြရတော့မည်။

ဗိုလ်ထုပွဲကို တက်တဲ့နေ့မှာတော့ မူယာတို့အသင်းက အင်္ကျီအင်္ကျီ ရောင်နဲ့ ဘောင်းဘီအပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ကြရပါတယ်။ ပွဲစဉ်က ညနေ ၄ နာရီထိုးတွင် စမည်။ ညနေ ၃ နာရီထိုးတွင် မူယာတို့တစ်တွေ ဝတ်စုံ တိုက်စိတ်၊ ဖိနပ်များကိုယ်စီစီးကြရင်း အားလုံးက သူ့စာကို ထူးထူးခြားခြား သတိရနေကြတယ်။ မူယာရဲ့ နားဝမှာတော့ ...

ကြေကွဲသော နှလုံးသားမှ အပြုံးယုံယုံလေးများဖြင့် ... ၁၁၃

“ငါတို့အသင်း ဒီနှစ် ဗိုလ်ထုကို စွဲစေရမယ်။ ငါ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမယ်”

ဟူသော သူ့စာစကားများကို ကြားယောင်လာရင်း နှုတ်ဖျားက- “သူ့စာ ... နင်သာရှိရင် ငါတို့အသင်း သေချာပေါက် အနိုင်ရမှာ။ သိလား”

ဟု တမ်းတရှာပါတယ်။ သုံးနာရီဆယ့်ငါးတွင် ကားအကြီးတစ်စီးဖြင့် မူယာတို့အသင်းဝင် အားလုံး ဘောလုံးကွင်းကို တက်တက်ကြွကြွ သွားကြပြီး ကွင်းရောက်တော့ အားလုံး ဟန်ချောပြလေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်ကြတယ်။ လေးနာရီတိတိမှာတော့ မူယာတို့အားလုံး ကွင်းထဲကို ဝင်ကြရပြီ။ ခဏကြာတော့ နှစ်ဖက်အသင်း အကြိတ်အနယ် ကန်ကြပါပြီ။ မူယာလည်း အများနှင့်တူ အကြိတ်အနယ် ဖန်ရင်း ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ ပစ်လဲသွားလေပြီ။ အတော်နှင့် ပြန်မထနိုင်ပါ။ ထိုအခါ ပရိသတ်များက အော်ကြတယ်။

“ဘောလုံးဟာသမယ်ကွ ... ဘောလုံးဟာသမယ် ... မထနဲ့ အိပ်နေ ... အိပ်နေ ...”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ...”

ဟု အော်ကြတယ်။ မည်သို့ဖြစ်စေ မူယာတစ်ယောက် သက်သက် သာသာလဲသွားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ချက်ချင်း ပြန်မထနိုင်သေးပါ။ ကြက်ခြေနီများက လူနာတင်ကတ်ကိုယူကာ ကွင်းလယ်သို့ ပြေးသွားကြလေပြီ။ ကြက်ခြေနီများက မူယာအနားသို့ ရောက်သောအခါ မူယာတစ်ယောက် ထတတ်အတိုင်း လူးလဲထပါလေဇော။ ထိုအခါ ပရိသတ်က ...

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဘောလုံးဟာသမယ်ကွ”

ဝိုင်းအော်ကြပြန်လေတယ်။ ဒီတစ်ခါ ပြန်ထလာတော့ မူယာရဲ့ အမူအရာက ခါတိုင်းလိုမဟုတ်။ ရယ်ရောဟာသမယ်လည်း မဟုတ်။ ဖျတ်သတ်တက်ကြွနေသော မူယာ။ ကစားနည်း။ ကစားကွက်ကလည်း နည်းပြ သရာသင်ထားသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်။ ကွင်းလယ်တွင် ဘောလုံး

ကို လှပစွာ အလှည့်အပြောင်း၊ အပေးအယူ လုပ်လို့။ လူအုပ်ကြားမှာ ဘောလုံးကို ရအောင်လှသည် တစ်မျိုး။ ကန်လိုက်လျှင်လည်း မိမိတို့ဂိုးနား မှ ကွင်းလယ်သို့ပင် ရောက်သွားတတ်ပေသည်။ ကွင်းတစ်ကွင်းလုံးတွင် မူယာတစ်ယောက်တည်း ပြေးလွှားကစားနေတာလို ထင်ရတယ်။ ပရိသတ် ကလည်း အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ...

“ဟာသမယ်ကွ ... ဟာသမယ် ...”

ဟု အော်နေလေတော့ ကွင်းတစ်ကွင်းလုံး 'ဟာသမယ်ဟူသော အသံများက ပျံ့လွင့်လို့ နေပါတယ်။ မူယာကတော့ ပရိသတ်အားပေး သံကြောင့် ထား၊ သွေးပူလာ၍လားမသိ။ တပြည်းပြည်း ပိုပိုခြေသွက်လာပြီး မိနစ် ၃၀ အကြာတွင် ....

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဂိုး ... ဂိုး ... ဂိုး ... ဟာသမယ် ကွ ... ဟာသမယ် ...”

ဟု ဆူညံသွားပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပထမပိုင်း ၄၅ မိနစ်တွင် အနိုင်ဂိုးကို လှလှပပ ရရှိခဲ့ပါတော့တယ်။ သို့သော် ပထမပိုင်း ၄၅ မိနစ် ပြည့်သွားလို့ ၏ ... ၏ ... ဟု ခရာမှတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မူယာ ရော်လဲသွားပြန်လေသည်။ မူယာ မထနိုင်တော့။ အားလုံးက မူယာ အနားသို့ ဝိုင်းအုံသွားကြပြီး ကြက်ခြေနီများကလည်း အနားသို့ ပြေးလွှား သွားကြလေတယ်။

ကြက်ခြေနီများ အနားသို့ရောက်သောအခါ မူယာ ပကတိအတိုင်း ကုန်းရုန်းထပြန်လေရာ ပရိသတ်များက ကြက်ခြေနီများကို ဝိုင်းရယ်ကြ သဖြင့် ကြက်ခြေနီများ ပြုံးစိစိနှင့် ပြန်လှည့်လာကြပါတယ်။

ပထမပိုင်းပွဲစဉ်ပြီးလို့ ခေတ္တနားပြီး ဒုတိယပိုင်းပွဲစဉ်ကို စတင်တဲ့ အခါမှာလည်း မူယာတစ်ယောက် သွေးမပူသေးလို့လားမသိ။ ခပ်အေးအေး ပင် ကစားနေသည်။ ကစားရင်းက မူယာ ပစ်လဲပြန်လေပြီ။ ပစ်လဲပြီး ပထမပိုင်းပွဲစဉ်ကလိုပင် မူယာ လူးလဲထပြန်ကာ ခြေသွက်လက်သွက် ဖြစ် လာလေတယ်။ ထိုဒုတိယပိုင်းပွဲစဉ်သည်လည်း မူယာ၏ပွဲဟု ပြောရလောက် အောင်ပင် မူယာ ခြေစွမ်းပြနေလေသည်။

ထိုပွဲစဉ်တွင် တစ်ဖက်အသင်းက မူယာတို့အသင်းကို တစ်ဂိုးသွင်း တာ၊ မူယာတို့အသင်းက တဖက်အသင်းကို နှစ်ဂိုးပြန်သွင်းနိုင်ခဲ့လေပြီ။ ပွဲအပြီးတွင် မူယာတို့အသင်းက သုံးဂိုး၊ တစ်ဖက်အသင်းက တစ်ဂိုးဖြင့် မူယာ တို့ အနိုင်ရခဲ့တယ်။ ပွဲပြီးတော့ မူယာတို့ အသင်းသူ အသင်းသားများရော၊ မူယာတို့မေဂျာတစ်ခုလုံးက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအားလုံး ပျော်လို့ ရွှင်လို့၊ အော်လို့ဟစ်လို့။ ဂိုး ... ဂိုး ... ဂိုး ဂိုး ... နဲ့ ကွင်းလုံးဟိန်း လျက်။

နောင်နှစ်များမှာတော့ မူယာလည်း လုံးဝ ဘောလုံး ဝင်မကန် တော့။ အသင်းက မည်သို့ပင်ခေါ်ခေါ်၊ နည်းပြက ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဆူလည်း မရ။ မူယာလည်း တက္ကသိုလ်ဘောလုံး လောကကို အပြီးတိုင် ကျောခိုင်းသွားခဲ့လေသည်။ မောင်မောင်နဲ့တော့ အရင် တအတိုင်း သွားအတူလာအတူနှင့် ကျောင်းပြီးသည်အထိပေါ့။

ကျောင်းပြီးလို့ ကိုယ့်မြို့ကို ကိုယ်ပြန်ရောက်ကြတော့ မောင်မောင် တာ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း ပွဲရုံအလုပ်ကိုလုပ်ပြီး မူယာက ဝန်ထမ်းဘဝနှင့် ထစ်မြို့တစ်နယ်ကို ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။ မူယာမထွက်ခွာခင်တစ်နေ့က—

“မောင်မောင် ... ဒီဘောလုံး ဆုတံဆိပ်ကလေးကို ငါ နင့်အတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့မယ်”

ဆိုတော့ မောင်မောင်တစ်ယောက် မူယာ့ကို ကြောင်တောင်တောင် နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူပြောချင်ရာများကို မူယာက ဆက်ပြော နေတယ်။

“အဲဒါ နင့်အတွက် သူဇာပေးတဲ့လက်ဆောင်လို့ သဘောထား သါ”

လို့ ဆက်ပြောတော့ မောင်မောင်တစ်ယောက် မလုံမလဲ မျက်လုံး များနဲ့ မူယာကိုကြည့်လို့ နေပြန်တယ်။ သူ တစ်ချိန်က သူ့ဇာအပေါ် သဝနီတို့ ခွဲတာတွေကို မူယာ အစပြန်ဖော်နေပြန်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူဇာပေးဆုံး ထာ နင့်ကြောင့်၊ ဒီအတွက် ဒီဘောလုံးဆုတံဆိပ်ကို မြင်တိုင်း နင်ခံစား

၁၀၆ * နန်းရွှေရည်

ပေတော့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ပေးခဲ့တာလား။ သူ့ကြောင့် သူ့ဇာသေဆုံးရ တယ်ဆိုတာ သူနှင့် သူရိန်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြပါ။ ဝေလင်းက များ ပြောရောလေသလား။ မလုံမလဲမျက်ဝန်းများနဲ့ မောင်မောင်က ကြည့် နေလေတော့ မူယာက ...

“မောင်မောင် ... ဒီဆုတံဆိပ်က ငါ့ကြောင့်ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဇာကြောင့် ရခဲ့တာ”

မောင်မောင်ကတော့ ကယောင်ချောက်ချား အမူအရာတွေနဲ့ ..

“နှင့် ... နှင့် ... အစွမ်း ... စွမ်းကုန် ... ကန်ခဲ့တာမဟုတ် လား”

“မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောကာ သူ့ပြောချင်ရာများကို မရပ်မနား ပြောနေပါတော့တယ်။ သူ့ပြောတာတွေကတော့ ...

“မောင်မောင် ... ငါတို့ နောက်ဆုံးဖိုလ်လှပွဲ နှင်လာမကြည့်တော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ပထမပိုင်းပွဲစဉ် အစမှာရော၊ ဒုတိယပိုင်းပွဲစဉ် အစမှာပါ ငါ တွင်းထဲမှာ သူ့ဇာကိုမြင်ပြီး လဲသွားတာ။ ပြန်ထတော့ ဘောလုံးကန်ရတာ ငါမဟုတ်သလိုပဲ။ ငါ့ခြေတွေ အလိုလို ကြွလာတယ်။ ကန်ရတာလည်း ပေါ့ပါးနေတယ်။ ပွဲပြီးတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မရှင်းဘူး။ နောက်ကျိကိုနဲ့”

ဟု ပြောပါတယ်။ မောင်မောင်ကတော့ အသက်အရွယ်ရလာ တာနှင့်အမျှ တွေးတွေးဆဆဖြင့် .....

“နှင့်ပွဲပြီးတော့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောရာတယ်။ မူယာကတော့ မဟုတ်ဘူးဟု ငြင်းပယ်ကာ ဖိုလ်လှပွဲပြီးတဲ့ညက အိပ်မက်မက်တဲ့ အကြောင်းတွေကိုပါ ဆက်ပြောနေ သေးတယ်။ သူ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ဇာကိုမြင်ရတာ ဘောလုံးကွင်းမှာတုန်းက ဖြစ်ယောင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်းပဲတဲ့။

ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ဇာဟာ သူ (မူယာ) ဖြစ်သွားသလိုလို ပြီးတော့ ကွင်းထဲမှာ ဘောလုံးကန်လိုက်တာမှ အရှိန်ကို ရနေတာပဲတဲ့။ နောက်တော့ တစ်ဖက်လှနဲ့ ဝင်တိုက်မိပြီး လဲအသွားမှာ အိပ်ရာက လန့်နိုး

ကြေကွဲသော နှလုံးသားမှ အပြုံးယုံယုံလေးများဖြင့် * ၁၀၇ သွားကြောင်းတွေကို အားရပါးရ ပြောပြနေတာ။ မောင်မောင်ကတော့ သူ ပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်းက ...

“မူယာ ... နှင့် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ပေါက်ကရဲတွေ”

လို့ပြောတော့ မူယာ့မျက်နှာက သူ့သဘာဝအတိုင်း ပြုံးစိစိ၊ မချို ဆည့်နို့။ မောင်မောင်ကို တမင်နောက်ပြောင်နေရောသလားမသိ။ မူယာ ကတော့ သူ့ပြောချင်ရာများပြောပြီး ဆုတံဆိပ်ကလေးကို မောင်မောင် ထက်ထဲသို့ ထည့်ကာ ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး မူယာတစ်ယောက်တော့ သူတို့မြို့ကနေ အဝေးကို ထွက်ခွာလို့သွားပါပြီ။ မောင်မောင်တစ်ယောက်သာ ဆုတံဆိပ်ကလေးကို အစိစိစိကြည့်မိတိုင်း သူ့ဇာနဲ့မူယာကို တသလျက် လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် အနီး ထုတ်နေသူ။ ဆုတံဆိပ်ကို ငေးမောရင်း အတွေးများနှင့် နစ်မျောနေစဉ် ဆိပ်ရှေ့မှ သူ့မမကြီးရဲ့ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သမီး ... မကန်ခဲ့လေ ... မကန်ခဲ့ ...

ခြေထောက် နာသွားမယ်”

ဟူသောအသံကို ကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ရှေ့ ဆုန့်ဖန်မှ ကြွေကျထားသော ဖုန်းသီးခြောက်ကို ကန်မည်ဟန်ပြင်နေတဲ့ သူ့မငယ်ကို တွေ့လိုက်လေရာ တူမငယ်ကို သူ့ဇာဝင်စားပါသည်ဟု ပြော နေကြသော စကားများကို ကြားယောင်လာမိတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အတ္တသိုလ်တုန်းက မူယာနောက်ပြောင်ခဲ့သော စကားများ ...။

“မောင်မောင် ... သူ့ဇာက အလုံးမြင်တိုင်း ကန်ရမည်ထင်နေ တာ”

ဟူသော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း ကြေကွဲသော နှလုံးသားမှ အပြုံးယုံယုံလေးများဖြင့် ...

နန်းရွှေရည်

[၁]

မိုးအကုန်ဆောင်အကူး မြောက်ပြန်လေ နုအေးကလေးများ ဖျန်း
ပက်လာလေပြီ။

ဆောင်းရာသီ၏ အငွေ့အသက်များကို စတင်ခံစားချိန်လည်း ဖြစ်
၏။

ရာသီပန်းဖြစ်သော ကောက်ရင်ပန်းရနံ့တို့သည် မွှေးယုံနေ၏။ ခဝဲ
ပန်းရနံ့ကလည်း ကြိုင်သင်းလျက်ရှိ၏။ ဆယ်နှစ်လရာသီခွင်အရ တန်ဆောင်
မုန်းလ။

တန်ဆောင်မုန်းလတွင် နက္ခတ်တာရာများ စုံလင်စွာ ပေါ်ထွက်လေ့
ရှိသည်။

ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ တပသီ၊ ဇော်ကျီများ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညတွင်
ဆေးပေါင်းခေသည့်ညဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ခေလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တန်ဆောင်မုန်းလသည်
“ကထိန်စီစရံ” ကထိန်သက်န်းအား သံဃာတော်များကို ကင်းရှုမှုဇော်ရာ
လထူးလမြတ်ဖြစ်၏။

၁၉၀ * ဝိုးသန်ဦး

မြောက်ပြန်လေအစေ့တွင် ယိမ်းကနေသော ဒရွဝါရောင်စပါးခင်းများပင် အလျှပ်ခတ်ကူးစက်လျက် ရှိကြလေပြီ။

သို့သော် စိတ္တဝေဒနာရှင်များအတွက်မူ မကောင်းလှပါ။ ဝိုးအကုန်ဆောင်းအကူးရာသီဖြစ်၍ လေကလည်း ပုံမှန်မဟုတ်။ မြောက်ပြန်လေတိုက်သလို အရှေ့လေကလည်း ဝင်မွေ့တတ်သည်။

ဖောက်ပြန်ရာသီနှင့်အတူ နောက်တောင်လေကလည်း ပြန်ကျဦးနှင့်အတူ ဝင်မွေ့ချင် မွေ့တတ်သေးသည်။

ရာသီဥတုမမှန်၊ လေမမှန်ဖြစ်လေ့ရှိသော ထိုရာသီမျိုးတွင် စိတ်ရောဂါရှင်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသော 'ကိုဖိုးထွန်း' အတွက် စိတ်တွေ့ကလည်း ပုံမှန်မရှိတတ်။

သူ့စိတ်စေရာ အရပ်များသို့ လျှောက်သွားနေလေ့ရှိတတ်သည်။ သူ့စိတ်စေရာလုပ်များဟူသည်မှာ ဝေးဝေးလံလံတော့ မဟုတ်လေ

ဝါ။ ကိုဖိုးထွန်းနေထိုင်သောရွာနှင့် နီးနီးနားနား ရွာစဉ်တစ်လျှောက်သာလျှင်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုဖိုးထွန်း၏စိတ်မှာ ပုံမှန်မရှိလေ၍ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သေသေသပ်သပ်ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ညစ်ပတ်စေကျနေတတ်သည်။

သို့သော် ကိုဖိုးထွန်း၏ပုံစံက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်

ဝါ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အရူးကြီးအသွင်ထက် စိတ္တဝေဒေနှင့် အဆွေးကြီး ဆွေးနေရရှာသည့် သနားစရာ စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ရွာစဉ်တစ်လျှောက် သွားနေခြင်းမျှသာရယ်ပါ။

ရွာသူရွာသားများက အကြောင်းသိသူများပီပီ ကျွေးမွေးလျှင် စားသောက်ချင်သည့်အခါ စားသောက်သည်။ များသောအားဖြင့် ဟုတ္တိပတ္တိ စားလေ့မရှိတတ်။

ပုံမှန်ကိုဖိုးထွန်း၏ အကျင့်မှာ ဘယ်သို့ပင် ရွာစဉ်ရွာတန်းတွေကို လျှောက်သွားသွား ညနေနေညီချိန် ဝိုးချုပ်ခါနီးတွင် သူ့ရွာထိပ်သပြေညီပင်ကြီးအောက်သို့ အရောက်ပြန်လာတတ်ခြင်းပင်။

ကိုဖိုးထွန်း သပြေညီပင်ကြီးအောက်ရောက်သောအခါ တစ်ယောက်ထဲ စကားပြောနေသည်။ စကားပြောနေသောအချိန်တွင် ကိုဖိုးထွန်းမျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းနေသည်။ လူတစ်ယောက်ယောက်နှင့် အနီးကပ်စကားပြောနေသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

တစ်နာရီလောက် စကားပြောပြီး ရွာကအိမ်ကို ပြန်လေသည်။ ကိုဖိုးထွန်းအဖြစ်ကို ရွာသူရွာသားများကြည့်၍ စိတ်မကောင်းကြပါ။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မျက်နှာမသစ် သွားမတိုက်ပါ။ အနီးအနားရွာများသို့ ထွက်သွားသည်။ ရွာသူရွာသားများက ကိုဖိုးထွန်းကို သနားသဖြင့် ကျွေးမွေးကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကိုဖိုးထွန်းဘဝ ကျင်လည်လာသည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

မိခင်ကြီးမှာ သားအတွက် စိတ်မကောင်းသဖြင့် ဆရာများနှင့် ကုသသော်လည်း မထူးခြားပါ။ တစ်ခါတုန်းက ဆရာတစ်ယောက်ဖြင့် ဆေးကုသမှု ခံယူနေစဉ် ....

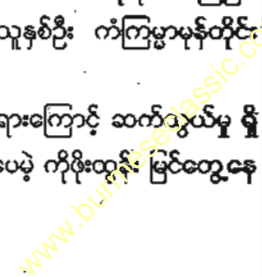
“အမေ ... သားကို 'ဝေ' လက်ပြုခေါ်နေတယ်”

ဟု ပြောရင်း အတင်းရှုန်းလေသည်။ ရွာသားများဝိုင်း၍ ဖိထားရခဲ့ဖူးပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မထူးခြားသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ကြသည်။

ခင်နန်းဝေကို သိပ်ချစ်ခဲ့မိလို့ စွဲလမ်းတသခြင်းလားလို့ ထင်ရလေသည်။

သို့မဟုတ် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ပဋ္ဌာန်းဆက်လေလား ဆိုရလေမည်ဖြစ်ပါသည်။ အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ခဲ့ကြသူတဲ့ချစ်သူနှစ်ဦး ကံကြမ္မာမှန်တိုင်းကြောင့် ဘဝခြားခဲ့ရသည်။

ဘဝခြင်းခြားခဲ့ပေမဲ့ မှန်သောသစ္စာတရားကြောင့် ဆက်သွယ်မှု ရှိနေကြသည်။ ဒါကြောင့် အခြားလူများ မမြင်နိုင်ပေမဲ့ ကိုဖိုးထွန်း မြင်တွေ့နေ

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖန် မြင်သာမြင်ရ မကြင်ရသည်ဘဝ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ကိုဖိုးထွန်းအနေနှင့် ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်မှုအပြည့်ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်လိုပါသည်။ သို့သော် ဘဝခြင်းက ခြားနေပြန်သည်။ ဒါကြောင့် ကိုဖိုးထွန်းတစ်ယောက် 'နေမြင့်လေ အရှူးရင့်လေ' စကားအတိုင်း နှစ်ကာလ ကြာပြင်လာသောအခါ စိတ္တဇဝေဒနာအရှူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကိုဖိုးထွန်း ယခုလို အရှူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ရသော အကြောင်းတစ်ခုတစ်ချိန်က ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

နှစ်လရာသီ အလီလီပြောင်းပေမဲ့ ယနေ့တိုင် မဟောင်းခွမ်းနိုင်တဲ့ ကိုဖိုးထွန်း ခင်နန်းဝေတို့ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့လေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။

[၂]

နေဖြူမြို့ ကျက်သရေဆောင် ကျိုက္ကလွန်ပွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဘုရားပွဲတော် ဖြစ်ပါသည်။

သီတင်းကျွတ်လထဲမှာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖိုးတွင်းလုံး ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် ဗြတ်နေကြသောကြောင့် အထူးစည်ကားလှသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လာကြသည်။ ဇာတ်ပွဲများနှင့် အခြား ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ပါဝင်သည်။ အရောင်းဆိုင်များလည်း များပြားလှသည်။ ရှည်လျားသော ပွဲဈေးတန်းကြီးနှင့် ကျိုက္ကလွန်ပွန်းစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ပန်ရလှပေသည်။

ကိုဖိုးထွန်းတို့အဖွဲ့သည် ဘုရားပွဲသွားရန် တိုင်ပင်ထားကြသည်။ ဩနေ (၅) နာရီတွင် ရွာမှ လှေဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခင်နန်းဝေလည်း ပါသည်။ ဒုတိယရွာသား (၈) ယောက်ခန့်ဖြစ်သည်။ လှေကို ယိုးဒယားချောင်းအတိုင်း လှော်ကြသည်။ ကျုံတန်းတံတားတိုင်တွင် လှေကို သံကြိုးနှင့် သော့ခတ်၍ ထားလိုက်သည်။

နေဖြူမြို့ ဘုရားပွဲကို ကျုံတန်းမှ ဆိုက္ကားစီးလာခဲ့သည်။ ပါလာသော အဖော်များကို လိုက်လံပြသပြီး ဇာတ်ရုံရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။ ဇာတ်ရုံတွင် လက်မှတ်ဝယ်၊ အဖော်များကို နေရာချပေးပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားကြီးရင်ပြင်ပေါ်ဝယ် ပန်းရေချမ်းကပ်လှူပြီး ရာသက်ပန် ပေါင်းရခို့ သစ္စာပြုကြသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်တွဲပြီး ပွဲဈေးအနံ့ရောက်အောင် လျှောက်လည်ကြသည်။

“ဝေ ... ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်တာပေါ့ ... ကိုကြီးရယ်”

ဆွဲလည်းသံပမာ ချိုသာကြည်လင်သော ခင်နန်းဝေအသံလေးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုဖိုးထွန်းမျက်နှာ ကြည်လင်ဝင်းပသွားသည်။

“ကိုကြီးတို့ ဒီနေ့စပါးပေါ်ရင် လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

ခင်နန်းဝေခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားကြီးဘက်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘုရားကြီးအား တစ်ပတ်ပတ်လိုက်သောအခါ ဦးပကမဆာဝါပြခန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်အတူ ဦးပကမဆာဝါရပ်ထုများကို ကြည့်ကြသည်။ ခင်နန်းဝေမှ ...

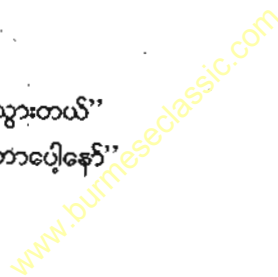
“ကိုကြီး ... ဦးပကမဆာဝါဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ဦးပကဆိုတာ မုဆိုးကြီး မိန်းမငယ်ငယ်လေးကို ယူပြီး အမဲလိုက်အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးကြတယ်”

ကိုဖိုးထွန်းမှဆက်၍ ပြောပြသည်။

“တစ်နေ့ နောင်တတရားချပြီး ရဟန်းဝတ်သွားတယ်”

“ဒါဆို မဆာဝါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့နော်”

အားငယ်သောအသံလေးနှင့် ပြောလာသော ခင်နန်းဝေကြောင့် ကိုဖိုးထွန်း အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

“ကိုကြီးကလည်း ဟောဒီက ဝေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ယူလေလယ်ထွန်းကျွေးမယ်”

ကိုဖိုးထွန်း၏ ရယ်ရွှင်ဖွယ် ဟာသစကားလုံးများကြောင့် ခင်နန်းဝေ သဘောကျသွားပုံရသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ‘ကိုကြီးကလည်း’ ဟုဆိုထား ကိုဖိုးထွန်းကျောကုန်းကို လက်သီးပွေလေးနှင့် ထုလိုက်သည်။

ခင်နန်းဝေမှ ...

“ကိုကြီး ... မဆာဝါလို တစ်ယောက်တည်း မထားနဲ့နော်”

“ကိုကြီးကလည်း ဦးပကလို ရဟန်းမဝတ်နိုင်ပါဘူး ဝေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလောက် ချောမောလှပတဲ့ ဝေဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို မခွင့်ရ လို့ပေါ့”

ကိုဖိုးထွန်း၏ ပစ်မှတ်ထိသော စကားလုံးများကြောင့် ခင်နန်းဝေ ပြုံးသွားသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး လက်ချင်းချိတ်ပြီး ပွဲဈေးတန်းသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ပွဲဈေးတန်းတွင် နှစ်ယောက်အတူ မုန့်စားကြသည်။ နောက်ဇာတ်ရုံရှိရာသို့ သွားကြသည်။ ကိုဖိုးထွန်းတို့ ဇာတ်ရုံရောက်သောအခါ ပွဲကနေပြီ။ ရုံပေါက်စောင့်ကို လက်မှတ်ပေးပြီး အဖော်များရှိရာနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး ပူးကပ်စွာ ထိုင်နေသည်ကို အဖော်များမှာ ပြုံး၍ ကြည့်နေကြသည်။ ကိုဖိုးထွန်း ခင်နန်းဝေတို့နှစ်ဦးကတော့ လောကကြီးကို မေ့နေပြီ ထင်ပါသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် ပြဇာတ်ပြီးသွားသဖြင့် အားလပ်ချိန်ပေးလေသည်။ လူငယ်များဖြစ်သောကြောင့် နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးကို မကြည့်ကြ ထော့ဘဲ အိမ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်ထွက်၍ ဆိုက္ကားငှားကြသည်။ ဆိုက္ကားစီး၍ မိမိတို့ လေ့ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်အပြန်တွင် ကိုဖိုးထွန်းမှ လှေ့နောက်မှလှော်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ခင်နန်းဝေထိုင်နေသည်။ အလယ်တွင် မိန်းကလေးများကို ထိုင်ခိုင်းထား၍ ကျန်ယောက်ျားလေးများကို လှေ့ဦးပိုင်းတွင် ထားသည်။ လှေ့ဦးပိုင်းမှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က လှော်သည်။

ကိုဖိုးထွန်းခင်နန်းဝေတို့၏ အချစ်ရေယာဉ်ကြီးသည် ယိုးဒယား ချောင်းအတိုင်း လှော်၍လာလေသည်။ လှေပေါ်တွင် ဇာတ်ထဲမှလူရွှင်တော်များပြောသော ဟာသစကားလုံးများကို ပြန်ပြောကြရင်း ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညလရောင်သည် တိမ်ပုပ်ထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ပုံဝါးနေသည်။ ခရီးတစ်ဝက်ခန့်ရောက်သောအခါ အထက်မိုးကောင်းကင်သည် အုံ့ပိုင်းပြီး မှောင်ကျလာသည်။ လေပြင်းများလည်း တိုက်ခတ်လာနေသည်။ လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် လှေကြီးသည် လူးလိမ့်နေသည်။ ခင်နန်းဝေ ကြောက်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ‘ကိုကြီး ... ကိုကြီး’ ဟု ထပ်နေသည်။ ကိုဖိုးထွန်း ခြေထောက်ကိုလည်း ဖက်ထားသည်။ လှေပေါ်တွင် ဘုရားပွဲမှဝယ်လာသော အိုးစည်လေးတီးပြီး ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ပါလာသော ခင်နန်းဝေ ကြောက်နေသည်။

ကိုဖိုးထွန်းမှ မကြောက်ရန် အားပေးစကားပြောနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်သည် ဝိုမိုမဲမှောင်လာပြီး လေကလည်း ပြင်းထန်လာလေသည်။ မိန်းကလေးများဖြစ်သဖြင့် ကြောက်စိတ်ဝင်ပြီး လှေပေါ်တွင် ဂနာမငြိမ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေရာက လှေကြီးမှောက်သွားပါတော့သည်။

မိုးကလည်း သည်းလာသည်။ အကာလ ညအခါဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကူညီနိုင်ပါ။ ရေစီးကသန် ချောင်းက နက်သဖြင့် အသက်လု၍ ကူးကြရသည်။ ကမ်းနဖူးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်နန်းဝေတစ်ယောက် မတွေ့ရပါ။

ကိုဖိုးထွန်း မနေနိုင်တော့သဖြင့် ရေထဲဆင်း၍ ရှာဖွေလေသည်။ ကျန်ယောက်ျားလေးများကလည်း ရေထဲဆင်း၍ လိုက်ရှာကြသည်။ ကမ်းပေါ်မှ မိန်းကလေးများကလည်း ‘ဝေရေ’ ဟု အော်ခေါ်နေကြသည်။

၁၉၆ နှစ် ဝမ်းနည်းစွာ

အားလုံး စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသည်။ ကိုဖိုးထွန်းပါးစပ်မှလည်း 'ဝေ
ဝေ' ခေါ်ရင်း ဝမ်းထဲလေထဲမှာ လိုက်ရှာနေသည်။

ဖိုးသက်လေပြင်းလည်း ငြိမ်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

လရောင်လည်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခင်နန်းဝေကို လိုက်ရှာကြ
သည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိသည်။ သို့သော် ယခုတိုင် မတွေ့ရပါ။ ကိုဖိုးထွန်း
ထစ်ယောက် ကမ်းပေါ်တက်လိုက် ရေထဲဝင်းလိုက်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ရှာနေသည်။ အရုဏ်ဦးစောင်းရောင်ခြည် ပေါ်ထွက်လာပြီးဖြစ်သည်။
ကောင်းကင်ကြီးသည်လည်း ကြည်လင်နေသည်။ သတ္တလောကကို ထင်ရှား
စွာ မြင်တွေ့နိုင်သော အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ (၂) ဖာလုံခန့်
အကွာ ချောင်းအကွေ့တွင် ခင်နန်းဝေအလောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အင်္ကျီ
ကို ချုံကိုင်ဖြင့် ငြိတွယ်နေသည်။ ရေစီးကသန်သဖြင့် မျောသွားဟန်ဖြစ်ပါ
သည်။ ကိုဖိုးထွန်း ခင်နန်းဝေအလောင်းကို ပွေ့ချိပြီး ကမ်းနဖူးပေါ် တင်
လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ...

"ဝေ ... ကိုကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီလား"

ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်နေသည်။

အဖော်များမှလည်း စိတ်မကောင်းသဖြင့် ငိုနေကြသည်။ သေ
သောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုစကားအရ နှစ်ကာလကြာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း
မေ့ပျောက်သွားကြလေသည်။

ခင်နန်းဝေ သေဆုံးပြီးနောက် ချောင်းရေကြီးသော နှစ်များတွင်
အိုးစည်တီးသံ ကြားရသည်။ အနီးအနားရွာများမှ ပြောပြချက်ဖြစ်ပါသည်။

ရာသီစက်ဝန်း အလီလီ ပြောင်းလဲလေပြီ။ စပါးပင်တွေ ဖုံးတုန်း
တုန်း တန်ဆောင်မုန်းလသမယဖြစ်၏။

ကိုဖိုးထွန်းသည် မိခင်အိုကြီးအား လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် လုပ်ကိုင်
အားပေးနေသည်။

ခင်နန်းဝေကိုလည်း အမြဲသတိရနေသည်။ ရွာမှာမနေတော့ဘဲ
ယယ်ထဲတွင် တင်းကုတ်ဆောက်နေသည်။ တစ်နေ့ ကိုဖိုးထွန်း မြက်ရိတ်စဉ်
အင်းထဲမှ လှေလှော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အချိန်ကလည်း ညနေ (၆) နာရီခန့်ဖြစ်သည်။ အနောက်မိုးကုတ်
အိမ်ပိုင်းသို့ နေလုံးဝင်စ ပြုချိန်ဖြစ်သည်။

ကိုဖိုးထွန်း မြက်ရိတ်သောနေရာသည် ယိုးဒယားချောင်းဘေးဖြစ်
သည်။ ခရီးသွားများဖြစ်မည်ဟုထင်ကာ မြက်ဆက်ရိတ်နေသည်။ ယိုးဒယား
ချောင်းကမ်းနဖူးပေါ်မှ သစ်ပင်များ ရှိလေသည်။ ကျေးငှက်တို့၏ အိမ်ယန်း
အချို့ ဖြစ်သောကြောင့် ငှက်မျိုးစုံတို့၏ အသံများကိုကြားနေရသည်။ ထိုစဉ်

www.burmeseclassic.com

၁၅၀ * စိန်နန်း

အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကိုဖိုးထွန်းရှိရာသို့ လာနေသည်။ ခင်နန်းဝေနှင့်တူသော
ကြောင့် ကိုဖိုးထွန်း မြက်ရိတ်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ကိုဖိုးထွန်း ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းများကြောင့် စကားမပြောနိုင်
ဘဲ မိန်းကလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ မိန်းကလေးက ကိုဖိုးထွန်းရှေ့တစ်
လောက်တွင် ရပ်နေသည်။

“ကိုကြီး ... ဘာကြည့်နေတာလဲ ဝေလေ”

“ဝေ ... မင်း ... မင်း ...”

ကိုဖိုးထွန်း စကားလုံးမဆုံးခင် မိန်းကလေးက ...

“ကိုကြီး ... ဝေကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဝေ ... ဝေ ... မင်းဆုံးသွားပြီလေ”

ကိုဖိုးထွန်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ စကားများဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုကြီး ... ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဝေတို့နဲ့

ခေါင်းဆောင်ကို မနည်းပြောရတယ်”

“ကိုကြီးနဲ့ဝေ ဘဝခြားသွားပြီလေ”

“ကိုကြီးဝေကို တကယ်မချစ်တော့ဘူးလား”

“ဝေကို ကိုကြီးအသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ခဲ့မိတယ်”

“အခုရော ချစ်သေးလား”

“အခုလည်း ချစ်တယ်၊ နောင်ဘဝလည်း ချစ်နေမှာပါ”

“ဒါဆို ဝေနဲ့လိုက်ခဲ့”

ကိုဖိုးထွန်း လက်ကိုဆွဲပြီး ခင်နန်းဝေခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်
သွားလေသည်။ ကိုဖိုးထွန်းကို လှေပေါ်မှထိုင်ပြီး ခင်နန်းဝေက လှေထော်
နေသည်။ ကိုဖိုးထွန်းလှေပေါ်တွင် ခင်နန်းဝေနှင့် ချစ်သူဘဝတုန်းက ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးခဲ့ပုံများကို တွေးရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။

လဆုတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ညအမှောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်
နိုင်တော့ပါ။ အတွေးကျယ်နေသော ကိုဖိုးထွန်းအား ကိုကြီးရောက်ပြီလေ
ခင်နန်းဝေတို့ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုညတွင်
ကိုဖိုးထွန်း ခင်နန်းဝေနှင့်အတူ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအချိန်ဖြစ်သည်။
ကိုဖိုးထွန်းသပြေပင်ကြီး၏ အမြစ်ကြီးကိုဖက်၍ အိပ်ပျော်နေသည်။
အမြစ်ကို ခွားကျောင်းသားများ တွေ့ကြသည်။ ရွာမှလူကြီးများအား
ပြောကြလေသည်။ ရွာသားများလာရောက်၍ ကိုဖိုးထွန်းအား နှိုးတော့မှ
ထော့သည်။ အိပ်ရာနိုးနိုးခြင်း ...

“ဝေ ... ဝေ ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ကိုဖိုးထွန်း ခင်နန်းဝေကို ခေါ်နေသည်။ ရွာသားများက ကိုဖိုးထွန်း
အိပ်ပျော်သွားပြီဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်သွား
သည်။ ရွာထဲတွင် အသက် (၇၀) ကျော် မိခင်ကြီး ရှိလေသည်။ အိမ်
ထဲသို့လာသောအခါ မိခင်ကြီးအား ...

“အမေ ... သား ဝေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

မိခင်ကြီးမှ ...

“ဝေက ဆုံးသွားပြီလေ”

“သားကို ဝေလာခေါ်တာ”

ကိုဖိုးထွန်းက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဝေတို့အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲ အမေ”

မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောနေတာ ကိုဖိုးထွန်းကို စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီး ဟု မိခင်ကြီးက ထင်လိုက်ပါသည်။ ကိုဖိုးထွန်းကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကိုဖိုးထွန်းပြောစကားတွေကိုပဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကိုဖိုးထွန်း အလုပ်လည်း မလုပ်တော့ပါ။ နေပူပူမိုးရွာရွာ သပြေညိုပင်ကြီးအောက် တစ်နေ့တစ်ခေါက် သွားလေသည်။ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေတတ်သည်။ မိုးကုန်လျှင် အနီးအနားရွာများကို လျှောက်သွားသည်။ ဒီဘဝမျိုးနှင့် ကိုဖိုးထွန်း ရက် လ နှစ် အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပါတော့သည်။

|၅|

တစ်နေ့ ကိုဖိုးထွန်း အိမ်ပြန်မရောက်ပါ။

မိခင်ကြီးက စိတ်ပူသဖြင့် ရွာသားများကို ရှာခိုင်းလေသည်။ ရွာ

များကလည်း ကိုဖိုးထွန်းသွားတတ်သော ရွာများကို မေးမြန်းကြသည်။

ဘယ်မှ သတင်းမကြားပါ။

မိခင်ကြီးလည်း သားအတွက် သောကရောက်နေသည်။ နေ

တစ်နေ့နံနက်တွင် တစ်ဖက်ရွာမှ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

ထွန်း ချောင်းထဲတွင် သေဆုံးနေကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုဖိုးထွန်းသေဆုံးရာသို့ ရွာသားများ လိုက်ကြည့်ကြလေသည်။ တစ်ချိန်က ခင်နန်းဝေ လှေမှောက်သေဆုံးသော နေရာတွင်ဖြစ်သည်။

အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ခဲ့ကြသော ကိုဖိုးထွန်း ခင်နန်းဝေတို့၏ ရင်နှင့်စရာ မေတ္တာဖာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ ကိုဖိုးထွန်းနှင့် ခင်နန်းဝေတို့၏ ငယ်စဉ်ဘဝလေးကို ဖော်ပြပေးချင်ပါသည်။ ကိုဖိုးထွန်း ခင်နန်းဝေတို့၏ ဖာတ်ချက်ကြောင့် တော်ကြီးကျေးရွာသည် ဇလွန်မြို့တောင်ဘက် (၅) မိုင်အကွာတွင် ရှိလေသည်။ ကိုဖိုးထွန်းနှင့် ခင်နန်းဝေသည် တစ်ရွာတည်းသားဖြစ်ကြသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းသွားအတူတူ ကစားအတူတူ နေထိုင်လာကြသည်။

အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုဖိုးထွန်း ခင်နန်းဝေထက် အသက် (၅) နှစ်ခန့်ကြီးသည်။ ဒါကြောင့် ခင်နန်းဝေက ကိုဖိုးထွန်းကို ‘ကိုကြီး’ ဟုခေါ်သည်။ အခြေခံပညာအလယ်တန်းအဆင့်ထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းမနေတော့ဘဲ ဘဝရဲ့အခြေခံလယ်ယာလုပ်ငန်းတွင် ထုပ်တိုင်ကြသည်။ ခင်နန်းဝေက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သည်။ ကိုဖိုးထွန်းက မိခင်မုဆိုးမကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်သည်။ ခင်နန်းဝေတို့က လယ်ယာမြေများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ကိုဖိုးထွန်းမှာ လယ်ယာမြေ (၃) ဧကသာ ပိုင်သည်။ ဘဝချင်းက ခြားနားပေမဲ့ မေတ္တာတရားက ခိုင်မြဲကြသည်။ ကိုဖိုးထွန်းက မိခင်အိုကြီးနှင့် ဆင်းရဲ၍ ကျောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ခင်နန်းဝေက ချမ်းသာပေမဲ့ ကိုဖိုးထွန်း ကျောင်းထွက်သည်နှင့် သူမိကျောင်းထွက်လိုက်သည်။ အသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်ခဲ့ကြသော ချစ်သူနှစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးရွာထိပ်က သပြေညိုပင်ကြီးအောက်တွင် မကြာခဏ ချိန်းတွေ့ကြသည်။ ယခုအခါ အိမ်များပြောင်းရွှေ့ကြသဖြင့် သပြေညိုပင်ကြီးသည် ရွာနှင့် (၁) မိုင်ခန့် ဝေးကွာသွားသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သပြေညိုပင်ကြီး

၂၀၂ * စိုးသန်းဦး

သည် အရွက်မကြောင့် အမြဲစိမ်းလန်းစိုပြေနေသည်။ ပင်စည်သည် ရာဝင်စဉ်အိုးလုံး ခန့်ရှိသည်။ နှစ်ပေါင်း ရေတွက်ရန် မလွယ်ပါ။ ရွာမှလူကြီးများကို မေးကြည့်သောအခါ သူတို့လည်း နှစ်မသိပါ။ သူတို့ မမွေးခင်ကတည်းက လို့ ပြောကြပါသည်။

ယခုအခါ ကျုံရှုကျေးရွာနှင့် ရွှေချောင်းကျေးရွာ ကျောက်ခင်းထမ်း ဖောက်လုပ်ထားပါသည်။ ၎င်းလမ်းပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နိုင်ပါသည်။ လမ်းနှင့် (၄) ဖာလုံခန့်သာဝေးပါသည်။ ကိုဦးထွန်း ခင်နန်းဝေတို့ ဇာတ်ကြောင်းကို သိသဖြင့် ရွာသူရွာသားများက ရိုသေလေးစားကြသည်။ ယခုဆိုလျှင် သပြေပင်ကြီးအောက်တွင် နတ်စင်များကိုပါ တွေ့ရလေသည်။ ကိုဦးထွန်း ခင်နန်းဝေတို့၏ မေတ္တာလမ်းဆုံ သပြေညိုပင်ကြီးအရိပ်သည် အေးမြလှပါသည်။

သပြေပင်ကြီးအောက်တွင် တချိန်က တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် စိတောက်ဆိုစိတောက် ၎က်ဖြစ်တောင် တစ်ကိုင်းတည်းနားမည် ပြောခဲ့ကြသော ချစ်နယ်မြေဖြစ်ပါသည်။

သစ္စာရှင်ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အငွေအသက်များကြောင့် သပြေညိုပင်ကြီးသည် အေးချမ်းခြင်းသင်္ကေတကို ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ပါမည် ထင်ပါသည်။

စိုးသန်းဦး

ရွှေချောင်းရွာ
ကျောက်ခင်း
သပြေပင်ကြီး

ဦးကုလားသည် ငယ်စဉ်မှစ၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာ သုံးပါးအပေါ် ရိုသေကိုင်းရှိုင်း၏။ အမိ အဖတို့အပေါ်၌လည်း ရိုသေလေးစားစွာ စောင့်ရှောက်ပြုစု လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး၏။ သူတစ်ထူးအပေါ် သနားကြင်နာမှုရှိကာ ပေးမကူညီတတ်၏။ လမ်း၌ တွေ့ရသည့် ခွေး ကြောင် စသည့် သတ္တဝါငယ်လေးများကိုလည်း တတ်အားသရွေ့ ဝယ်ခြမ်းကျွေးမွေး တတ်လေ့ရှိပေသည်။

တစ်ခါက ဦးကုလား၏ ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက်သည် တူးရွင်းငန်းပြားဖြင့် ကြက်တစ်ကောင်အား ဦးခေါင်းကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်ရာ မချိမဆန့် လှုပ်ရှားပြီးနောက် ဦးကုလားရှေ့မှာပင် ကြက်မှာ သေသွားလေရာ ထိုအဖြစ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ဦးကုလားမှာ ၎င်းကိုယ်တိုင် ခံစားရသည့်အလား ကြက်သေကို ကြည့်လျက် နေရာ၌ပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ လဲကျသတိ လစ်သွားခဲ့ရှာ၏။

ရပ်သူရွာသားများက ပိုင်းဝန်းနာနပ်၍ နေအိမ်သို့ တွဲခေါ်လာကြသော်လည်း ဦးကုလားမှာ နှုတ်မှ ...

“ရက်စက်ကြတယ်ဗျာ”

“တယ်လည်း ရက်စက်ကြပါလားနော်”

ဟု ရေရွတ်မြည်နေဆဲသာ။ ထိုအဖြစ်ဆိုးမှာ ၎င်း၏ မျက်စိထဲမှ ထွက်လာဟန်မရှိဘဲ တစ်လကျော်ကျော်ကြာသည့်တိုင် ဦးကုလားမှာ ဈာန်ရှာလေ၏။

တစ်ခါကလည်း ရွာသားတစ်ဦးက ငါးရှဉ့်အရှင်လတ်လတ် တစ်ကောင်ကို ၎င်းရှေ့၌ပင် မီးပုံထဲပစ်ထည့်ရာ တွန့်လိမ်နေသော ငါးရှဉ့်ကို ကြည့်၍ ...

“အောင်မယ်လေး ... သေပါပြီဗျာ၊ ပူလှူချည်ရဲ့၊ လုပ်ကြပါဦး”

ဟုဆိုကာ အိမ်သို့ပြေးလျက် အိပ်ရာထဲတွင် စောင်ကို ခေါင်းပြီး ခြုံကာ တဟီးဟီး ညည်းတွားနေသည်ဆို၏။

လူပျိုကာလသားအရွယ် ဖြစ်သော်လည်း ဦးကုလားမှာ အငြားလူပျိုများကဲ့သို့ ရည်းစားသန်ထားရန် ဝေးစွာ၊ ၎င်းအား နှစ်သက်သဖြင့် အမူအရာပြု၍ အခွင့်အရေးပေးရာသော မလုံမကိုပင် ...

“လုံမရာ ... ငါ့ကို မချစ်ပါနဲ့၊ ငါဟာ ထခြားယောက်ျားတွေလို”

ကျွန်ုပ်၏ အသက်အားဖြင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဘာသာရေးပေါ် အထူးအာရုံစိုက်စပြုချိန် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးမှာ ဝိပဿနာကျင့်ကြသူ တရားသမားတစ်ဦး ဖြစ်၍ သူတစ်ထူးအပေါ် အထူးနားလည် ခွင့်လွှတ်တတ်သည်သာမက စေတနာသဒ္ဓါ ထက်သန်သူတစ်ဦးဟု ဆိုရပေမည်။

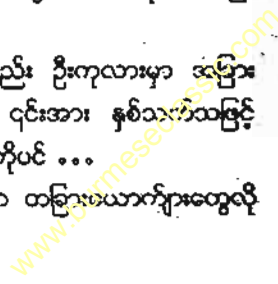
နေ့နေ့ညည ဆိုသကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်၌ တရားဆွေးနွေးကြသူ လူကြီးများ လာရောက်လေ့လာနားထောင်သူ လူရွယ်များဖြင့် ဖြည့်နေသည်ချည်းသာ။

ကျွန်ုပ်ကမူ ဖခင်ကြီး၏ ခိုင်းစေမှုအရ ရေခွေးအိုး ခိုင်ခံ့ကျိုတာ လက်ဖက်၊ ချင်းသုပ်၊ ထန်းလျက်တို့ကို စီစဉ်ကာ ညှော်ခံသမှု ပြုရပေ၏။

သို့ဖြင့် လူကြီးများ၊ လူရွယ်များတို့ ဆွေးနွေးပြောဆိုမှုမှ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများက ကျွန်ုပ်ဦးနှောက်ကို ပြည့်အောင် အားဖြည့်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေတော့၏။

သို့အတွက် ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ရင်း ဗဟုသုတအပုံပုံကို စူးစွမ်းသော ထိုစကားပိုင်းအား ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မလွတ်ရအောင် နားထောင်၏။ မှတ်သား၏။ ထူးဆန်းမှုများကို စာဖြင့်လည်း ရေးမှတ်၏။

ထိုသို့ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် အသွယ်သွယ်အနက် ပထမဦးစွာ ကျွန်ုပ် ရေးသားဖော်ပြလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်မျက်စောင်းထိုး၌ နေထိုင်သော ဦးကုလားဆိုသူ၏ မယုံနိုင်ဖွယ်ပုံပြင်ပမာ အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

၂၀၆ ❀ ဝိုးသူတော်ကြာပေါ်

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အားကိုးရာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နှင်ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောကာ လွတ်အောင်ရှောင်ခဲ့သည် ဆို၏။

အများသူငါ ကာလသားတို့ အပျော်ရှာနေချိန်တွင် ဦးကုလားမှာ ရွာဦးကျောင်း၌သာ ဆရာတော်၏ ဆုံးမကြံဝါဒတို့ကို ခံယူကာ ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သည်က များပေသည်။

ထိုမျှ သူတော်ကောင်းတရားများနှင့် ယဉ်ပါးသည့် ဦးကုလားအဖို့ မိသားစုဝမ်းစာ ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းမှာ ကံတရား၏ ဆန်းကြယ်စွာ ဖန်တီးမှုဖြင့် တံငါလုပ်ငန်းဖြစ်နေသည်မှာ များစွာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပေစွဟုပင် ဆိုရချေမည်။

ပခင်ကြီးနှင့်အတူ လှေတစ်စီးနှင့် ပိုက်ချလိုက်ရသည့်အခါတိုင်း ဦးကုလားမှာ မသက်မသာနှင့် သက်ပြင်းကို အခါခါ ချမိသည်သာဖြစ်သည်။ ပိုက်တွင် ငြိတွယ်လာသော ငါးများကို လှေဝမ်းအတွင်း ဖြုတ်ချစဉ်မှာပင် သူ့စိတ်ထဲမှ မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်နေမိသည်သာ။

၎င်းတို့နေရပ်ရွာမှာ မအူပင်မြို့နှင့် မနီးမဝေး၌ရှိသော တိုးမြစ်နံဘေးရှိ ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်ကာ မြစ်၊ ချောင်းတို့နှင့် နီးသည့်အလျှောက် တစ်ရွာလုံးလိုလို တံငါဖားလောင်းအလုပ်များဖြင့်သာ ဝမ်းစာရှာဖွေစားသောက်ကြသူများဖြစ်သည်။

ငါးသားရှာဖွေခြင်းဖြင့် အခြားသူအတော်များများ ငါးဒိုင်နှင့်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်ပွဲစားများနှင့်လည်းကောင်း ဆက်မိကာ အချို့ ကြီးပွားကြသော်လည်း ဦးကုလားတို့မှာမူ ရရစားစားအနေအထားသာ ရှိကြပေသည်။

ငါးမရှာသည့် ရက်များတွင်ကား ဦးကုလားတို့မိသားစုမှာ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်ပုံ ဆိုသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။

“အင်း ... ချမ်းသာချင်လိုက်တာ၊ ချမ်းသာရင် အဖေနဲ့အမေကို သက်သောင့်သက်သာ နေစေပြီး ဒီတံငါအလုပ်ကို စွန့်လို့ စိတ်အေးအေးနဲ့ ဥပုသ်သီလ စောင့်စေမယ်”

ဟု ဦးကုလားတစ်ယောက် မကြာခဏ တွေးတောစိတ်ကူးယဉ်စီသည်။

စားဝတ်နေရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်မျှ ဒုက္ခရောက်၍ အခက်အခဲ ဖြစ်နေစေကာမူ မိဘနှစ်ပါးအတွက် တတ်နိုင်သမျှ အဆင်ပြေအောင် စီမံ

ပေးပြီးသည်နှင့် မောရသုတ်၊ မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော်တို့ကို ရွတ်ဆိုကာ ရွာဦးကျောင်းသို့ ထွက်သွားမြဲဖြစ်သည်။

ရွာကျောင်းရောက်၍ ဆရာတော်ဘုရားအား ဝတ်ပြုနေစဉ် ဆရာတော်ဘုရားက ထူးထူးဆန်းဆန်းစကား မြွက်ကြား၏။

“မောင်ကုလား”

“ဘုရား”

“ချမ်းသာချင်သလားကွယ်”

“မှန် ... မှန်ပါ ... ချမ်းသာချင်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“အေး ... အေး ... မကြာခင်ချမ်းသာမယ့် လမ်းစကို တွေ့မှာပါကွယ်”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

သို့သော် ဦးကုလားမှာ ဆရာတော်ဘုရား၏ မိန့်ကြားမှုကို မည်သို့မျှ နားမမည် သဘောမပေါက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ကျောင်းမှအပြန် ထိုညက ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ဘုရားရှိခိုး မိဘနှစ်ပါးအား ဦးချပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာထဲ၌ ကုသိုလ် အကုသိုလ်အကြောင်းများကို တွေးတောစဉ်းစားရင်း မှေးခနဲဖြစ်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားပေတော့၏။

“နားထောင်လော့ ... လူကလေး”

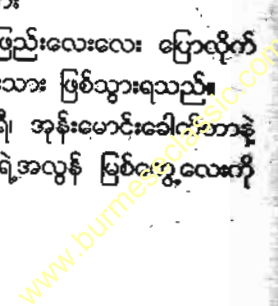
အိပ်မောကျနေချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ဦး၏ တိုးညှင်းစွာ ခေါ်ဆဲကြောင့် ဦးကုလားတစ်ယောက် အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သွားရသည်။

မျက်လုံးများခိုတ်ထားဆဲဖြစ်သော်လည်း အာရုံထဲတွင် ဥပမိကောင်းကောင်း ဝတ်ပြုစင်ကြယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“လူကလေး ... အခုပြောပြမယ့် စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်၊ တိတိကျကျ လိုက်နာကွယ် ... သိလား”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြောလိုက်သည်တွင် ဦးကုလားမှ အလိုလို ခေါင်းညိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

“ကောင်းပြီ ... အခု မနက်လေးနာရီ၊ အုန်းမောင်းခေါင်းဘာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မိုန်းတစ်ချောင်းကိုယူ၊ မင်းတို့ရွာရဲ့အလွန် မြစ်ကွေ့လေးကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ဦးကုလားက သိရှိကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြန်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီဖြစ်ကွေ့ ကုန်းကမူကလေးကနေ မိုန်းကိုင်ပြီး လူကလေး အသင့်စောင့်နေပါလေ။ စောင့်လို့မကြာခင်မှာ ငါးသုံးကောင်ကူးလာတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သေသေချာချာ မှတ်ထားရမှာက ပထမကူးခတ်လာတဲ့ ငါးကို လွှတ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ဒုတိယကူးခတ်လာတဲ့ ငါးကိုလည်း လွှတ်လိုက်ကွယ်”

ဦးကုလားက ဇေဝဇဝါနှင့် နားထောင်နေသည်။

“အဲ ... တတိယငါးကိုတော့ လူကလေးလက်ထဲက မိုန်းနဲ့ ထိအောင်ထိုး၊ အဲဒီငါးကိုရပြီးရင် လူကလေးတို့မိသားစု အခုလုပ်ကိုင်နေတဲ့ တံငါဖားလောင်းအလုပ်ကို စွန့်ပြီး တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ အခြေချကွယ် .. ဟုတ်ပြီလား”

ပီပီပြင်ပြင် တိတိကျကျ ပြောဆိုလိုက်သော စတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ဝတ်ပုံကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးကုလားမှာ ဖျတ်ခနဲနိုးလျက် ထထိုင်လိုက်မိသည်။

အိပ်မက်မှာ စင်းလွန်းသည်ဖြစ်ရကား ဦးကုလားမှာ အိပ်မက်ကို ပြန်တွေး၍ ကြားဖူးနားဝသူတော်စင် သူတော်ကောင်းများက လူသာမန်တို့အား ဥစ္စာပေးခြင်း အကြောင်းအရာများ၊ ဖြစ်ရပ်များကို တွေးတောစဉ်းစားနေပေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ငါ့ကို သနားလို့ ဥစ္စာပေးချင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“တောက် ... တောက် ... တောက် ...”

“တောက် ... တောက် ...”

ယင်းသို့ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် ရွာဦးကျောင်းမှ နံနက်လေးနာရီ ထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း နှိုးဆော်သည့် ကလတက်ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

၎င်းအား တစ်စုံတစ်ရာက ကိုင်လှုပ်နှိုးဆော်သကဲ့သို့ ဦးကုလားသည် ထိုင်ရာမှထကာ ‘သွားမှ’ ဟု ဆိုလျက် အိပ်ရာနံဘေး၌ အသင့်ထားရှိသည့် မိုန်းကိုဆွဲယူကာ မိဘနှစ်ပါး မနိုးစေရန် ခြေဖွဲ့လျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပြီး ... သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ် ညွှန်ကြားသည့် ရွာအလွန်ဖြစ်ကွေ့ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ပေတော့သည်။

ဖြစ်ကွေ့သို့ ဦးကုလားရောက်ရှိချိန်တွင် လေမှာ အထူးငြိမ်သက်လျက် မြစ်ရေပြင်မှာ သင်ဖြူးခင်းထားသည့်အလား ပြန်ဖြူးစွာရှိနေသည့် အနေအထားကို တွေ့မြင်ရ၏။

ဦးကုလားက မိုန်းကို ဆကာ ကမ်းစပ်တွင်စောင့်ရင်း ... ‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား’ ဟု ၎င်း၏အိပ်မက်ကို သံသယဖြစ်နေချောသည်။

အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အရှေ့ဘက်မှ အရှုလှည့်ဦးရောင်နီတို့ ပျံအန်လာသဖြင့် ရေပြင်မှာ ထင်ထင်လင်းလင်း အနေအထားဖြစ်လာခဲ့၏။

“ပလောက် ... ပလောက်”

“ပလောက်”

ခေတ္တမျှအကြာတွင် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်၏ ကူးခတ်သံနှင့်အတူ ရှေ့ပြေးအဖြစ် ဂယက်ကလေးများထလာသည်ကို ဦးကုလား တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟော ... ငါးလာပြီထင်တယ်”

သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရေပြင်မှာ ငွေရောင်ဖြူဝင်းလျက် ပြူးပြီးမြက်ပြက် လင်းလက်နေသည့်အဖြစ်နှင့်အတူ ငါးပေခန့်ရှိသော ငွေငါးကြီး အစ်ကောင်သည် ၎င်း၏ ရှေ့ဖြစ်ကွေ့ကလေးမှ အေးအေးသက်သာ ကူးခတ်သွားလျက်ရှိပေသည်။

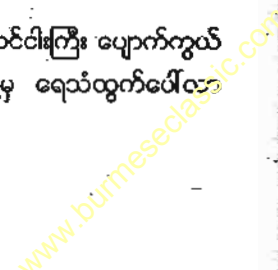
“ဒါက ပထမငါးပဲ။ ဒီငါးကို လွှတ်လိုက်ရမယ်လို့ သူတော်စင်ကြီး ညွှန်ကြားထားတယ်။ ထိုးလို့ မဖြစ်ပေဘူး”

အတွေးနှင့်အတူ ... သူကြည့်နေခိုက်မှာပင် ငွေရောင်ငါးကြီးက ဖြစ်ကွေ့အချိုးလေးဆီ ကူးခတ်သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားရာ ရေပြင်သည် ငွေရောင်များ ကွယ်ပျောက်သွားပေတော့သည်။

“ဟူး ...”

ဦးကုလားက သက်ပြင်းရွိုက်လျက် ငွေရောင်ငါးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားရာဖက်သို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်ကွေ့မှ ရေသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရပြန်ချေ၏။

“ကလောက် ... ကလောက် ...”

“ကလောက် ...”

“ဟင် ... အလို”

ထိုရေသံနှင့်အတူ ဦးကုလား အရှေ့ဘက် ရေပြင်မှာ ရွှေရောင် အဝတ် လင်းချင်းလာသည်ကို တွေ့ရပြီးနောက် စောစောက ငွေရောင်ငါးကြီး နီးပါးရှိသည့် ရွှေရောင်ငါးကြီးတစ်ကောင်က ဣန္ဒြေရရ ကူးခတ်လာသည် ကို ဦးကုလားတစ်ယောက် မယုံနိုင်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပေတော့၏။

“ဟာ ... ရွှေ ... ရွှေငါးကြီးပါလား”

ဦးကုလားမှာ ခပ်မှန်မှန်ပင် မိမိရှေ့မှ ကူးခတ်နေသော ရွှေရောင် ငါးကြီးအား ကြည့်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် လက်ဖြင့် မှိုနှိပ် ဖြောက်ချိန်ထားလိုက်သည်။

“အင်း ... ဒါ ဒုတိယငါးပဲ။ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဒုတိယ ငါးကိုလည်း မထိုးနဲ့၊ လွှတ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်”

တွေးနေရင်းမှ ဦးကုလားမှာ စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားကာ ...

“အို ... နောက် ... တတိယငါးဆိုတာက သေချာတာမဟုတ်ဘူး၊ လာချင်မှ လာမှာ။ ဒီတော့ ဒီရွှေငါးကြီးကိုသာ ထိုးမှ” ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မိမိရှေ့မှ အနည်းငယ် လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ရွှေငါးကြီးအား ခါးလယ်တည့် တည့်သို့ မှန်းကာ မှိုနှိပ်ကို တအားကုန် ပစ်လွှတ်ထိုးလိုက်တော့သည်။

“ဗွမ်း ...”

“ပလုပ် ... ပလုပ်”

မှိုနှိပ်နှင့်အတူ ငါးကြီးမှာ ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကာ ရေပလံစိကလေးများသာ ထိုအနားတစ်ဝိုက်၌ ပေါ်လှုပ်နေသည်။

အမောတကော စိတ်ဖောဖြင့် ရေပြင်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေဆဲမှာပင် ရေပြင်ပေါ်သို့ မှိုနှိပ်ရိုးက ထောင်တက်ပေါ်လာသဖြင့် ဦးကုလားက ရေစပ်ဆင်းကာ မှိုနှိပ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

မှိုနှိပ်အဖျားရေပြင်တွင် ငါးမိနေပုံဖြင့် အလွန်လေးလံလှကာ ဆွဲယူလိုက်သည်တွင် ခါးလယ်မှ ပြတ်ပါလာသော ငါးအမြီးပိုင်းသာ မှိုနှိပ်အဖျား၌ ပါလာခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

ထိုငါးအမြီးပိုင်းကြီးမှာ အရုဏ်ဦးအရောင်ဖြင့် ရွှေရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်လျှောက်ရှိနေပေတော့သည်။

ဝမ်းသာမှုနှင့်အတူ ထိုရွှေရောင် ငါးအမြီးပိုင်းကြီးအား ငှက်ပျောဖော်ဖြင့် ထုပ်ပိုးပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့စဉ် လမ်း၌ ဦးကုလားတွေးမိသည်မှာ ...

“တကယ်လို့သာ ငါ့အနေနဲ့ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောတဲ့ တတိယ ငါးကိုသာ စောင့်ပြီး မှိုနှိပ်ထိုးမယ်ဆိုရင် ပထမငါးဟာ ငွေငါးအခု ဒုတိယငါးက ရွှေငါးဆိုတော့ ... ဟိုဒင်း ... ဟိုဒင်း ... စိန်ငါးပတ္တမြားငါးတွေများ ဖြစ်နေမလားဘဲ” ဟုလေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ... သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ညွှန်ကြားမှုစကားကို မတိမ်းမစောင်း လိုက်နာရပေမည်ဟူသော အသိတစ်ခုကို ဦးကုလား ရရှိသွားခဲ့ပေပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မိဘနှစ်ပါးမသိအောင် အိမ်အနောက်ဘက်မှ မိမိအခန်းဆီသို့ ဦးကုလား ဝင်ရောက်ခဲ့ပေတော့သည်။

ဦးကုလားက မယုံနိုင်ဖွယ် ထူးဆန်းလှသော ၎င်း၏ ကိုယ့်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြစဉ် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးက ...

“သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းစောင်မ၊ တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ဗျား၊ ခက်တာက ခင်ဗျားက သူတော်စင်စကားကို တိတိကျကျမှ နားမထောင်တာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးကုလားက ...

“အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲလေ။ လောဘစိတ်နည်းပါးတဲ့ ကျုပ်လိုသူမျိုးတောင် လာဘ်လာဘက်စွ နဖူးတွေဒူးတွေ ကြုံရတော့ လောဘသက္ကာယတွေ ဝင်လာပြီး အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာဗျ။ အဲဒီငါးအမြီးတစ်ပိုင်းကတင် နည်းသလားဗျား။ အကောင်းဆုံး ပုရပိုက် (သို့မဟုတ်) အခေါက်ရွှေအစစ် နှစ်ပိဿာကျော်ကျော်ရှိတယ်ဗျ”

ဟု ဆို၏။

“ဩ ... ဩ ... ဒီလိုကိုး”

“ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့မိသားစုက တစ်နယ်တစ်ကျေးပြောင်း အသင့်အတင့် ကောင်းမွန်တဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးဝယ်၊ အလှူအတန်းပြု၊ ဥပုသ်သီလစောင့်နဲ့ အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ” ဦးကုလားက ၎င်း၏ဖြစ်စဉ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မှတ်တမ်း၌ ရေးကူးထားလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးကုလားက ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးအား ဆက်ပြောပြပြန်သည်မှာ ...

၂၂ ❁ ဖိုးသူတော်ကြာပေါ်

“ဩ ... မေ့လို့ဗျို့၊ ပြောစရာတစ်ခု ကျန်နေခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါ တာလည်း အရေးကြီးတယ်ဗျ”

ဟု ဆို၏။

“ဒါဆိုလည်း ချန်မထားနဲ့ ပြောလေဗျာ”

“ဒီလို ... ဒီလို ... ရရှိတဲ့ ရွှေအချို့ကို ထုခွဲရောင်းချပြီး တခြား မှာ အခြေချပြီးတာနဲ့ အရင်က ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ ရွာဦးကျောင်းဆရာကို ကျောင်းဆောက်ဖို့ ကျုပ် အလှူငွေ သွားလှူခဲ့တာဗျ”

“ဩ ... ဩ ...”

“ဒီမှာတင် ဆရာတော်ဘုရား မိန့်ကြားလို့ သိခဲ့ရတာက အဲဒီ ငါးသုံးကောင်ကိုစွ မဖြစ်ခင်တစ်ညမှာ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆရာတော် ကို ဦးစွာ အိပ်မက်ပေးခဲ့သတဲ့”

“ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“သူတောင်ကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ ဒီရွာက မောင်ကုလားဘဝ သာယာရေးအတွက် ချမ်းသာမှုအချို့ ပေးခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရားတဲ့လေ”

“အို ... ဒီလိုကိုး”

“သူတော်သူမြတ်၊ နတ်မြတ်နတ်ကောင်းတွေက ဘယ်လောက် ပေးပေး မိမိကံအလျောက် သင့်သလောက်သာ ရရှိနိုင်ပေတာဗျ။ အဲဒီ အပြီးပိုင်းလောက်ရတာတောင် ကျုပ်ဘဝ တော်တော်အဆင်ပြေခဲ့တယ် ဆိုရ မှာပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုကာ ဦးကုလားက ၎င်း၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်စဉ်ကို အဆုံးသတ် သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးကုလားအပါအဝင် အခြားသူများ၏ ထူးခြားဆန်း ကြယ်ဖြစ်စဉ်များကို တစ်နေ့နေ့၌ ကျွန်ုပ် ရေးသားမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ် မိပါလေတော့သည်။

ဖိုးသူတော်ကြာပေါ်

မြတ်နိုးစွာ
ခံစားရပါ

တယ်။ တရားဘက်မှာလည်း စိတ်က အခြေမခိုင်သေးဘူး။ လောကီထဲမှာပဲ အနိုင်ကလေးတွေ စနေတဲ့ အနိုင်စသဘောကိုသာ ဆင်ခြင်မိပြီးနောက် မိန်းမလိုချင်နေတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးပေါ့။

“ဆေးပေးမီးယူကလေးပါကွာ။ အသက်လည်း ကြီးပါပြီ၊ တဏှာ ခက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရောဖက်တာကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်လို့ပါ။”

ဘေးလူ အပေါင်းအသင်းတွေ အမြင်မစောင်းအောင် ဘိုကီပြော နေကြစကားပေါ့။ ဘိုကီတစ်ယောက် ပင်စင်တွေနဲ့ စားလောက်ရုံလေးဆို တော့ ဘယ်မိန်းမက ယူချင်ဖို့မလဲ။ အပိုဝင်ငွေရအောင် ဘိုကီနည်းလမ်း ဆွင်ရှာတော့တယ်။ ဂဏန်းတွေ တွက်တယ်။ ဂဏန်းထိုးချင်တဲ့လူတွေကို ဆစ်ယောက်ကို ဆယ်ကွက်စီလောက် ပေးတယ်။ လူအယောက်တစ်ရာဆို ခုန့် အကွက်တစ်ထောင်ပြည့်ပြီ။ ဘယ်သူမပေါက်ဘဲ ရှိပါမလဲ။

ဂဏန်းဆရာကြီးဖြစ်လာတော့ ပေါက်တဲ့လူတွေက ဟိုဟာကန် ဆော့ ဒီဟာကန်တော့နဲ့ပေါ့။ ငွေပိုငွေလျှံလေးနဲ့ စုမိစောင်းမိလာတော့ အိမ် ဆဲကို လိုအပ်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းလေးတွေ ထည့်နိုင်လာတယ်။ ဘိုကီ ဆက်ဆောင်ရတဲ့အထဲမှာ ပလေကပ်ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ တစ် ထည်ကို နှစ်သောင်းခွဲလောက်ပေးရတဲ့ ပလေကပ်ပုဆိုးအစစ်တွေ၊ အင်္ကျီ ဘာဝယ်တဲ့ အဖြူပြောင်တို့နဲ့များ ဝတ်လိုက်လိုကတော့ ပုဆိုးအရောင်နဲ့ ချပါပြောင်ပြီး ကြည့်လိုခန့်ညားသွားရော။ လူကြီးလူကောင်းပုံ ပေါက်သွား ဆရာ ပလေကပ်အတုတောင် မဝတ်ဘူးတဲ့ ဘိုကီတစ်ယောက်အစစ်လည်း ဆတ်ရရော နားထင်သွေးမြောက်သွားတယ်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ထောင့်မတည့်တဲ့ကောင်တွေ၊ ဆင်းရဲနိမ့်ပါးပြီး ဆေးလှင့်သောက်စားနေသူတွေ၊ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရတဲ့ လူကြမ်းမင်းသား ဆရာတို့ ဘိုကီ ပြောနေကျဆော်တဲ့စကားက ...

“အလကားကောင်တွေ ... ပုဆိုးတစ်ထည်တောင် ခါးမှာကောင်း အောင်းကန်းကန်း ဝတ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ငါးပိပုပ်နဲ့စား ပြီး သွားကြားထိုးနေရတာကို ဟုတ်လှပြီထင်နေတာ ... ထို့”

ဘိုကီက သူ့ပုဆိုးနှစ်ထည်အပေါ် မာန်တက်ပြီး လူတွေကိုကြည့် ဆင် ပုဆိုးကပဲ စကြည့်တော့တယ်။ နှစ်သောင်းခွဲတန်ဆိုတာကလည်း ဒီ

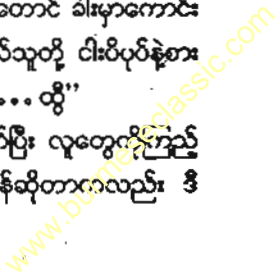
|၁|

နယ်မြို့လေးတစ်မြို့က ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုနဲ့ လမ်းထိပ်မှာ ဘိုကီဆိုသော အသက်ငါးဆယ်ကျော် ပိုက်ပူ၊ တင်ကောက်၊ ဝတုတ်ပြ လူကြီးတစ်ယောက် နေထိုင်၏။

ဘိုကီက မုဆိုးဖိုကြီး။ မယားဆုံးပြီးကတည်းက တစ်ဦးတည်း နေ ထိုင်လာခဲ့တာ။ လုပ်ငန်းက အငြိမ်းစားယူပြီး ပင်စင်လစာလေးနဲ့ ထိုင်စားနေ တာ။ သားသမီးကလည်း မထွန်းကားခဲ့ဘူး။ တူသားတွေထဲက ကထူး ဆိုတဲ့ကောင်ကသာ ဘိုကီကို လိုအပ်တာ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပေါ့။ ဘိုကီ က အနုတောမှာ လူချောပေါ့။ သစ်အိမ်သွပ်မိုးလေးနဲ့ လမ်းထိပ်မှာ နေရ တယ်။

ဘိုကီရဲ့ မိဘတွေ ဆောက်ပေးခဲ့တာပါ။ ဘိုကီ လက်ထက်မှာတော့ ပြန်ပြန်ပြင်ပြီး နေပေါ့။ ဘိုကီက အငြိမ်းစားယူပြီးကတည်းက မိန်းမလည်း မရှိတော့လို့ စိတ်လေနေကာ တရားသဘောလေးတွေ နှလုံးသွင်းကြည့်

၂၁၆ ❀ ဩဇာသ

ရပ်ကွက်၊ ဒီလမ်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ဝတ်နိုင်တာကို။ မြို့ထဲမှာလည်း လိုက်ရေတွက်ကြည့်ရင် ဆယ်ယောက်တောင် မရှိဘူး။

ဘုရားတကာကြီး ဦးအေးဦး ဝတ်တယ်၊ ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးအုန်းမောင် ဝတ်တယ်၊ စပါးပွဲစား တင်သိန်းဝတ်တယ်၊ ဆေးရုံက ဆရာဝန် ဝတ်တယ်၊ စခန်းမှူးဝတ်တယ် အစရှိသဖြင့် ပလေကပ်ပုဆိုး အစစ်ဝတ်တဲ့ လူဆယ်ယောက်ကိုတောင် သူ့စိတ်ထဲ စာရင်းတို့မှတ်ထားတယ်။ ကျွန်ုပ်တစ်မြို့လုံးက ယောက်ျားတွေ သာမန်ပုဆိုးနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေကြတာ မှာတယ်။

ဘိုကီတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ကြံဖန်ဂုဏ်ယူနေတာပေါ့။

“လူဆိုတာ သူ့ဘုန်းသူ့ကံနဲ့ လာတာကွ။ ငါ့ကိုပဲကြည့်၊ ပလေကပ် နှစ်သောင်းခွဲတန်အစစ်ကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် လဲဝတ်နိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်မြို့လုံးမှာ ဘယ်နှယောက်ရှိလို့လဲ။ ဘုန်းကံရှိလို့ ဝတ်ရတာက မောင်လေးရ”

သူ့တပည့် မဲလေးကို အမြဲကြွားပြီး သူ့ ပလေကပ်ပုဆိုးရဲ့အသား ကောင်းကြောင်း၊ ဝတ်ထားလို့ ဝတ်ထားမှန်းမသိ၊ ပုဆိုးအသားက နုညှစ်ပြီး ပါးလွှာကာ လေဝင်လေထွက်ကောင်းကြောင်း၊ အဝေးကကြည့်လျှင် ထင်ထင်ပေါ်လွင်ကြောင်းတွေ အမြဲပြောတတ်၏။

ပလေကပ် ပုဆိုးအစစ်ဝတ်ထားရင် လူဘယ်လောက် ပြိုင်လှ လျှောက်လာကြည့် ပလေကပ်ဝတ်ထားတဲ့ လူက ပိုပြီး ထင်ပေါ်မော်ကြွားတယ်။ လူပုံစံလည်း သန့်ပြီး ခန့်တယ်။ ငါ့ကွာ ပလေကပ် ပုဆိုးဝတ်တဲ့ နေ့ဆို ကောင်မလေးတွေက ကြည့်လိုက်ကြတာ။ ဆန်ကျင်ဘက်လိင်တောင် ပလေကပ်ပုဆိုးအစစ်က စွဲဆောင်နိုင်တယ်ကွ။

ဘိုကီ အဲ့ဒီထက် ပိုအောင် သူ့ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို အလွန်စွဲဆောင်သွား၏။ ဝတ်တာမှ သုံးကြိမ်လောက်သာ ရှိသေး၏။ ဆေးသားဆိုပြီး အဆောင်မကျတာကိုလည်း ဘိုကီ လွှတ်သဘောကျနေ၏။

အဲ့ဒီလို ... ဘိုကီ ...

တစ်နေ့တော့ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါအခံကြောင့် အမောစောင့်ပြီး အသက်ရှူကျပ်ကာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားပါလေရော။

စွဲခွဲတွဲမြဲ ❀ ၂၁၇

အသက်မထွက်ခင် လေငန်းခွဲသလိုဖြစ်ပြီး တန်းမှာလုနီးထားတဲ့ သူ့ပလေကပ်ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို စိုက်စိုက်ကြီးကြည့်သွားလို့ကသေးတယ်။

ဘိုကီ အသက်မထွက်ခင်မှာ သူ့ပလေကပ်ပုဆိုးကို စိတ်စွဲသွားကာ မောင်မဲလေးရော ဘိုကီရဲ့ တူတော်တဲ့ ကတုံးတို့ပါ သိသွားကြတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယူမလိုလို လုပ်ပြီးကာမှ မင်္ဂလာရက်မရွေးရသေးခင်မှာ ဘိုကီ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခြင်းပင်။

ကျေးသောလက်မဆန်ခင်၊ ဆန်သောလက် မကျေးခင်မှာ လူတိုင်း အချိန်မရွေး သေနိုင်တယ်ဆိုသည့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို ဘိုကီ လုံးဝမမှီသွားခဲ့၏။

တရားမမှီသူတို့ရဲ့ သွားရာလမ်းကား အပါယ်လေးပါးမှ တစ်ပါး အခြားမရှိပြီလေ။

|၂|

ဘိုကီရဲ့ အလောင်းနဲ့အတူ ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို ခေါင်းထဲ ထည့်ပေး ထိုက်ဖို့ မောင်မဲလေးရော ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတွေက ပိုင်းပြောကြတယ်။ ထာတုံးက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အနက်နဲ့ တခြားပုဆိုးဟောင်းလေး - နှစ်ထည်ကို ထုပ်ပြီး ခေါင်းထဲထည့်လိုက်တယ်။ လူတွေကတော့ ဘိုကီစွဲသွားတဲ့ ပလေကပ် ပုဆိုးနှစ်ထည်ပဲ ထင်နေတာပေါ့။

ကတုံးက အကြံအစည်နဲ့ ဒီပလေကပ်နှစ်ထည်ကို ချောင်းစားရင် အနည်းဆုံး တစ်ထည်ကို သုံးထောင်လောက်တော့ ရမယ်။ နှစ်ထည်ဆို

တော့ ခြောက်ထောင်။ အရက်အကြိုက်သောက်ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်ပေါ့။
ဘိုကီရဲ့ အသုဘမြေချပြီးတဲ့အထိ ဘာပြဿနာမှ မတက်ဘူး။ ရက်လည်
ဆွမ်းသွတ်တဲ့ ညမှာတော့ ခုနစ်ရက်နေ့ရင် သေသူက နှုတ်ဆက်တယ်
ဆိုလို့ ...

နံရံကို အိမ်မြှောင်က အကွယ်ကနေ အမြီးနဲ့ ပုတ်ရင်တောင် ဘိုကီ
ခြောက်တယ်။

ကြွက်တွေက အပေါ်မှာ တွဲလောင်းဆွဲထားတဲ့ အထုပ်တွေ ကိုက်
ချလို့ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျရင်တောင်။

ဘိုကီရေ ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ တဲ့။
လေတိုက်လို့ အိမ်တံခါး ကျိခနဲ ပိတ်သွားရင်တောင် ဘိုကီလုပ်
တယ်ပဲ။ ဒီကြားထဲ နတ်ကနားပွဲရှိရင် ထစ်ခနဲ ဟိုဟာ ဒီဟာဝင်။ လိပ်ပြာ
လှတဲ့ လိပ်ပြာရင် မိညစ်ပတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘိုကီကို အိမ်နောက်ဘက်မှာ
ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသတဲ့။

“ဟဲ့ ... ဘိုကီက ငုတ်တုတ်ကြီး ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်ကို ကြည့်နေတာပေါ့”

“နင်နဲ့ ဘိုကီက တစ်လမ်းတည်း နေတာပဲရှိတယ်။ အမျိုးလည်း
မတော်ဘူး။ အမျှကုသိုလ်လိုချင်လို့ သူမကျွတ်ဘူးဆိုတာ ပြချင်ရင်တောင်
သူ့အမျိုးအဆွေတွေကို ပြမှာပေါ့”

“အိုတော် ... ရှင်တို့ ဘာသိလို့လဲ။ ကျုပ်က လိပ်ပြာလှတော့
ကျုပ်ပဲ မြင်ရတာပေါ့။ ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးတောင် ပြုံးနေသေးတယ်”

မိညစ်ပတ်စကားကို ယုံတဲ့သူကလည်း ယုံတယ်။ မယုံတဲ့သူက
လည်း မယုံဘူး။ ဘိုကီ အသုဘပြီးသွားတော့ ဘိုကီအိမ်ကို ဆွေမျိုးတွေ
တရောင်းချပြီး အမျှအတမ်းပေးဝေတာတွေ လုပ်ပေးတယ်။ ကတုံးကတော့
သူ့အမွေမရလိုက်လို့ မကျေနပ်ဘူး။ ဘိုကီထိုင်ခဲ့တဲ့ ရောင်းစားလွယ်တဲ့ ပစ္စည်း
တွေ ရောင်းစားပစ်လိုက်တာ တစ်လအတွင်း ကုန်သွားရော။ ပလေကပ်၊ ပုဆိုး
နှစ်ထည်ကို နောက်မှ ရောင်းမယ်ဆိုပြီး အိတ်နဲ့ထည့်ပြီး ချောင်ထိုးထား
တာကို သွားအမှတ်ရတယ်။ ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို သွားယူတော့ သန်းကြီးခ
တစ်ကောင်တွေတာနဲ့ သတ်ပစ်လိုက်တယ်။

သေတဲ့လူက ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။ ဒီအချိန်လောက်ဆို ဒီ
ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို ဘယ်သူမှလည်း သတိပြုမိတော့မှာမဟုတ်။ ရပ်ကွက်
ထဲမှာ ငွေကြေးကုပ်စိပြီး နှစ်ချေးကြတတ်တဲ့ သန်းအောင်ပဲ ဒီပုဆိုးကို
ဝယ်နိုင်တဲ့သူ ရှိတာဆိုတော့ သန်းအောင်ဆီကို အရောက်သွားတွေ့ရတော့
တာပေါ့။

သန်းအောင်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ဒရင်းဘတ် (Dream bed) လေး
ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်ကာ ပေသီးခေါက်နေတယ်။ ဘယ်သူ့ဆီက
ဘာပစ္စည်းကို ဈေးအပေါဆုံးနဲ့ရအောင် ဘယ်လိုအပြစ်အနာအဆာတွေ
ပြောဆိုနိုင်ချေမလဲ။ ကိုယ့်လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုတန်ဖိုးတင်ပြီး
ရောင်းချရမလဲဆိုတာ တွေးနေတုန်း ကတုံးရောက်လာ၏။

ဘော့စ်သန်းအောင်လို့ မခေါ်ဘဲ ရပ်ကွက်ထဲကတော့ ဘော့စ်
သန်းအောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ သန်းအောင်က ငွေတို
ဆေးစားတယ်။ အပေါင်ခံတယ်။ အမြတ်များများရမယ်ဆိုရင် သူ့မိန်းမတောင်
အပြတ်ရောင်းပစ်မယ့် တကယ်စီးပွားရေးသမား။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်
အပေါက်ကနေ ငွေရမလဲ။ ရတဲ့ငွေကိုလည်း တစ်ပြားကနေ နှစ်ပြားခွာ
တယ်။ စားတော့လည်း ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မစားဘူး။ နှစ်ချီးကို ငါးပိ
ချစ်စားတယ်။ ဝတ်တော့လည်း လေဘေးထည်တွေထဲ အလကားနီးနီး
ဆောက်ရတဲ့ အထည်ကို ရှာဝတ်တာ။ ငွေကိုကြိတ်စုထားလို့ သူ့လက်ထဲ
မှာ ငွေအမြဲရှိတယ်။

www.burmeseclassic.com

“ငွေဆိုတာ သူ့ကို ကိုယ်ကချစ်မှ သူက ကိုယ့်ကို ချစ်တာတွေ လူ့မှိုက်နဲ့ငွေ အတူမနေတဲ့”

အဲဒါကသန်းအောင်ရဲ့ လက်သုံးစကား။

“ဗျို... ဘောစိသန်းအောင်”

“ဟေ့ ... ဘာလဲကွ ... ကတုံး၊ မင်းလက်ထဲက အထုပ်ထာ ဘာတွေလဲ”

“ပစ္စည်းသန့်သန့်လေးတွေ ပါလာတယ်။ ဟော့ဒီမှာ ပလေကစ် ပုဆိုးသစ်ကလေး နှစ်ထည်”

ပုဆိုးတွေထုတ်ပြီး ဖြန့်ပြလိုက်၏။ သန်းအောင်က မျက်မှန်ပေါ်ထ ကျော်ကြည့်ပြီး စိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံနဲ့။

“ပုဆိုးတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ့မှာ ပုဆိုးတွေရှိတာမှ အောတိုက် နေတာပဲ။ အပေါင်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ထည်ကို ငါးရာပေးမယ်”

“မပေါင်ဘူး ... အပြတ်ရောင်းမှာ တစ်ထည်ကို သုံးထောင်ပေး။ ဒီပုဆိုးတွေက အပြင်မှာ တစ်ထည်ကို နှစ်သောင်းခွဲကြီးများထောင် တန်တာနော်။ သေချာမီးပူတိုက် အသစ်လိုမျိုး တံဆိပ်ပြန်ကပ်၊ ပလပ်စတစ် စွပ်ပြီး ရောင်းလိုက်ရင် နှစ်သောင်းလောက်ကတော့ အသာကလေးပဲ။ အဲဒါနဲ့ တွေ ဘောစိလုပ်နေကျပါ။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကိစ္စတွေ မင်းလာမပြောနဲ့ ...။ မင်းပုဆိုး သုံးထောင်ဆိုတာ များတယ်။ မရဘူး ပြန်တော့။ ဘာလဲကွာ ငါ့ကို အဆင် လာမမ်းနေသေးတယ်။ အဲဒီပုဆိုးရဲ့ ရာဇဝင်သမိုင်းကိုတောင် ငါအထင် ပြောလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒါ မင်းဦးလေး ဘိုကီရဲ့ ပုဆိုးတွေ မင်းဘာငြင်းချင်သေး လဲ ... ကတုံး”

“ကျွန်ုပ်ဦးလေး သုံးလေးခါပဲ ဝတ်ရသေးတယ်။ သေခါနီး ဝတ် မသွားရပါဘူး။ မီးပူတိုက်ပြီး ဖြန့်လွှားထားတာပါဗျ။ အကောင်းကြီးပါ။ ဒီ ပုဆိုးကို သုံးထောင်လောက်တော့ ပေးသင့်ပါတယ်”

သန်းအောင်က ပုဆိုးကို မြင်ကတည်းက လိုချင်လိုက်တာမှ ခွဲ တက်။ ဒီပုဆိုးအဆင်မျိုး ပလေကစ်တွေထဲမှာ အများကြီး။ ဘယ်သူမှ ဘိုကီရဲ့ ပုဆိုးကို ဝတ်တယ်လို့ ပြောရဲကြမှာလဲ။ ဘိုကီဝတ်နေတုန်း

ကပ်စေးနဲ့လွန်းတဲ့ သန်းအောင်လိုက်ဝတ်ချင်ပေမယ့် နှစ်သောင်းခွဲဆိုလို့ တွန့်ပြီး တက်သွားမတတ်ဘဲ။ တစ်ထောင်တန် ပုဆိုးတောင် မင်္ဂလာဆောင် တွေ ဘာတွေသွားမှ ဝတ်တဲ့သန်းအောင်။ ပုဆိုး၊ ဘောင်းဘီတို့ လေဘေး ထည်ပဲ ဝတ်တဲ့သန်းအောင်။

ငွေမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုတောင် မသဒ္ဓါတဲ့အထိ ငွေစု တဲ့ ... သန်းအောင်။ ငွေရှာတော့လည်း ဘနဖူး သိုက်တူးရမယ်ဆိုလည်း တူးမယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။ နှစ်သောင်းခွဲတန် ပုဆိုးကြီးကို ဘယ်သူမဝတ်ရင် ဘဲ နေမလဲ။ ကတုံးဆီက အချိုအချောင်ဈေးနှင့် နှိုက်ပြီးဝယ်လို့ရရင် ဝတ် ပြီး တစ်ဝကြီး ဝတ်ပစ်မည်။ သန်းအောင် ထိုအတွေးနှင့် ကျိတ်ပြူးလိုက် ၏။ ပါးစပ်ကတော့ ...

“ဟေ့ကောင် ... အသုဘပုဆိုးကြီး မင်္ဂလာမရှိဘူး ပြန်ယူသွား ငါ့အိမ် လာဘိတ်တိတ်နေဦးမယ်”

“မဆိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ပုဆိုးကောင်းတွေပါဗျ”

“မလိုချင်ဘူးကွာ ... ပြန်ယူသွား။ မင်းကိုကြည့်ပြီး သနားလို့ တစ်ထည်ကို ခြောက်ရာပေးမယ်။ ပြန်မယူသွားချင်ထားနဲ့။ ပေါင်ရင် ငါးရာပဲ ရမယ်။ ငါက မင်းကို သနားပြီး စေတနာထားလို့ တစ်ရာကြီးတောင် ပိုပေး ထားတာ”

“ဘောစိ ... ခင်ဗျားဗျာ၊ သူများဆီက မတော်မတရားစားချင် ထားဘဲ။ ဗိုက်နာဈေးထက်တောင် ပိုညစ်တောင်းနေသေးတယ် ခြောက်ရာ တဲ့။ ပုဆိုးကြမ်းတောင် ခြောက်ရာနဲ့ ဝယ်လို့ရလို့လား”

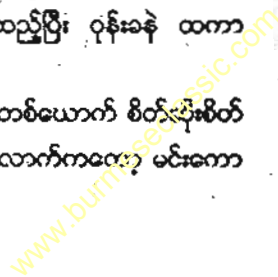
“လေဘေးထည်ဘောင်းဘီတို့မှ ငွေတစ်ရာတည်းရယ်”

“ပုဆိုးကို ပြောနေတာကွ”

“ကြိုက်ရင်ထား မကြိုက်ရင် သွားတော့ကွာ”

ကတုံးလည်း ပုဆိုးတွေကို ကောက်ထည့်ပြီး ပုန်းခနဲ ထကာ ထွက်သွားဖို့အပြင် ...

“စိတ်ဆိုးသွားလား ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဆိုးစိတ် ဆန် မဖြစ်ချင်ပါဘူးလေ။ ခုနစ်ရာပေးမယ်ကွာ ဒီလောက်ကတော့ မင်းကော ခါကော အဆင်ပြေနိုင်တာပဲ”

၂၂၂ ❀ ဩဓိသ

“သေတောင် မရောင်းဘူး”

ကတုံး ထွက်သွားကာ အိမ်ပေါက်ဝကို ရောက်သွား၏။

သန်းအောင်က လှမ်းပြီး ပြတ်စုပ်သပ်ကာ ...

“မင်းကလည်း စိတ်ချည်းပဲ၊ ဒေါသနဲ့သေရင် ငရဲပြည် ရောက် တတ်တယ်ကွ။ ဒေါသ လျှော့စမ်းပါကွာ။ ကိုးရာအထိပေးမယ် ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်တော့”

“ခင်ဗျားက လောဘကြီးနေတာ လောဘနဲ့သေ ပြိတ္တာပြည်တဲ့ ခင်ဗျားလည်း အပါယ်လားမှာပဲ”

“ဘာကွ ... လောဘတက်နေတာ မင်းကွ။ ကိုးရာပေးတာတောင် မရောင်းချင်ဘူး။ ဘာလဲ မင်းက အသစ်ဈေးအတိုင်း လိုချင်နေတာလား။ ငါ ထဆဲလိုက်မိတော့မယ်”

“ဟေ့လူ ... အပိုတွေပြောမနေနဲ့ နှစ်ထောင်ငါးရာမှ မရရင် ရောင်း ကို မရောင်းဘူးဗျာ”

သန်းအောင်ကလည်း မရမက ပြောဆိုလှည့်ပတ်ပြီး ဈေးစစ်လိုက် ရာ တစ်ထည်လျှင် နှစ်ထောင်နှုန်းနှင့် ဈေးတည့်သွား၏။ ကတုံး ရောင်း သာ ရောင်းခဲ့ရသော်လည်း မူလဆိုဈေးထက် နှစ်ထောင် လျှော့ပေးလိုက်ရ ၍ သိပ်မကြည်။ သန်းအောင်ကတော့ ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို ကိုင်တွယ်ကြည့် ရင်း ...

သူ့ဆိုဈေးထက် နှစ်ထောင်သက်သာအောင် ဈေးစစ်ဝယ်နိုင်လိုက် ပြီး နှစ်သောင်းခွဲတန်ကြီးကို နှစ်ထောင်နဲ့ရတာ ဘယ်လောက်မြတ်လိုက် သလဲ။ ဘိုကီဝတ်ထားတာ ငါးထောင်ဖိုးလောက်ပဲ နတ်လိုက်ဦး အမြတ်တွေ အများကြီးထွက်နေပြီ။

ဒီလောက်လှပြီး ဒီလောက်အသားကောင်းတဲ့ ပုဆိုးကို မှန်မိရုံ ထဲမှာ အကျအနာ ထည့်ပြထားလိုက်၏။ သူ့မိန်းမ ချောစုခင် ဈေးကပြန်လာ တော့ ပုဆိုးကိုမြင်ပြီး လန့်ဖျပ်အံ့သြသွား၏။

“ရှင် ... ရှင်ကို ဘယ်မယားငယ်မက ဝယ်ပေးတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ ဝယ်မပေးဘူး။ ကတုံးဆီက နှစ်ထောင်နဲ့ ငါဝယ် ထားတာ။ နှစ်ထည်ဆိုတော့ လေးထောင် ပေးလိုက်ပြီ။ မင်းကွာ ကိုယ့်

ယောက်ျားကို ကြိတ်ထင်ရတယ်လို့။ မယားငယ်ဆိုတာ လင်ကြီးကို ဝေခွဲ ထုံးစံ ရှိလို့လား”

“မသိဘူးလေ ... တော်က ဘယ်နေရာကမဆို ရဖို့လောက်ပဲ ချောင်းနေတော့ မယားငယ်ထားရင်တောင် ရမယ့်အငယ်မျိုးပဲ ထားမှာလို့ ကျုပ် ထင်မိတာပေါ့ရှင်”

သန်းအောင် သဘောကျပြီး တဟားဟား အော်ရယ်နေတော့၏။ မယားလေး မဆုကို ချောစုခင်ဟု သန်းအောင်က နာမည်ပေးထားခြင်းပင်။ ရပ်ကွက်ထဲကတော့ မဆုက သွားခေါ်၍ ခေါ်ဆုခင်ဟု အမည်ပြောင်ပေးထား ကြ၏။

သန်းအောင်ကတော့ အဲဒီလူတွေကို ပြန်ပြောလိုက်သေး၏။

“အဲဒီ ... ခေါ်တာလေးကို ချစ်နေရတာလေ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကောင်းရော ... သန်းအောင်ကြိုက်ရင် ပြီးရော။ မဆုကလည်း ကြိုက်သလောက် ခေါ်ပစေ။ ခေါ်ဘုရင်မဖြစ်ရင်တောင် ငွေရှာကောင်းတဲ့ သန်းအောင် ချစ်ရင်ပြီးရော။

ငွေပုံပေါ်ထိုင်ပြီး ငါးသလဲထိုးတစ်ဆယ်သားကို ညမနက် သုံးရက် လောက်စားရတဲ့ သန်းအောင်ရဲ့ ဇနီးမယားဘဝ။ လင်မသိအောင် ငွေ ကစ်ပြီး ဈေးထဲမှာ ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေတွေ အဝခိုးတွယ်။ ပါးစပ်ကို ပြောင် အောင်သုတ်ပြီး ဘာမှမစားရသေးတဲ့ အိုက်တင်နဲ့ နေပြလိုက်ရင် သန်း အောင်ဆိုတာ မယားအလိမ္မာတုံးကို ချွေတာရေး ဟင်းလေးတွေ ခွံတော့ပြီး ချစ်ပြနေလိုက်တာမှ အသည်းတုန် အူတုန်။ ပလေကပ်ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို ကြည့်ပြီး ခေါ်ဆုခင်က အင်္ကျီချုပ်ဝတ်ချင်တယ် လုပ်နေ၍ သန်းအောင် မနည်း ပြန်လှထားလိုက်ရ၏။

မိန်းမတွေများ သူခိုး ဇွားကောင်းမှန်း မသိသလိုဘဲဟု သန်းအောင် ဆင်ခြင်တွေးလိုက်မိသေးလေရဲ့။

[၄]

သန်းအောင်တစ်ယောက် အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမ ဖြစ်သူ မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားရဖို့ အကြောင်းဖန်လာ၏။ အကြိုညကဆို အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်လေးနဲ့ ပလေကပ်ပုဆိုးအကွက်စိပ်လေးကို တွဲဝတ် သွားဖို့ စိတ်ကူးပြီး အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ အိမ်ရှေ့က လာအော် နေသော ဆူညံသံကြောင့် လန့်ပြီး ပြတင်းတံခါး ဖွင့်ကြည့်မိ၏။ ခြံအပြင် မှာ ဟိုဘက်လျှောက်လိုက်၊ ဒီဘက်လျှောက်လိုက်နှင့် ဘိုကီတစ်ယောက် သန်းအောင်ကိုတွေ့မှ ပိုအော်နေ၏။

“ငါ့ပုဆိုး ပြန်ပေး ... ငါ့ပလေကပ်ပုဆိုးတွေ ... ပြန်ပေး ... ပြန်ပေးပါကွာ ... ငါ့ပုဆိုးတွေ ... ငါ့ကိုပြန်ပေးပါ”

အသည်းအသန်ကို တောင်းခံနေ၏။ သန်းအောင်က အကျိုး အကြောင်း အော်ဟစ်ရှင်းပြလိုက်၏။ ဘိုကီက နားထောင်နေရင်း ...

“ငါ့ပုဆိုးမရရင် မဖြစ်ဘူး။ မင်း မလွယ်ဘူးနော် သန်းအောင်။ ငါ့ပုဆိုးတွေကို ဝတ်ရဲဝတ်ကြည့် ... ဟင်း ... ငါနဲ့တွေ့မယ်”

“ဟေ့လူ ... ဘိုကီ၊ သေသွားတဲ့လူက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ အသားလွတ် ကြိမ်းဝါးနေသေးတယ် နေပါ”

သန်းအောင် ပြောဆိုရင်း လန့်နိုးလာ၏။ ကယောက်ကယက် အိပ်မက်ဟု တွေးမိပြီး မေ့ထားပစ်လိုက်၏။ မနက်ရောက်သောအခါ သန်းအောင် တစ်ယောက် မြို့နယ်ခန်းမမှာ ကျင်းပသောမင်္ဂလာပွဲကို သွား၏။ တစ်လမ်းလုံးက လူတွေကြည့်လိုက်ကြတာ အံ့သြလွန်းကုန်ကြလို့။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပြီး ခန်းမထဲဝင်တော့လည်း မင်္ဂလာဇနီးမောင်နှံကအစ သန်းအောင်ကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး အံ့သြထိတ်လန့်ကုန်ကြ၏။

လူအတော်များများရဲ့အမြင်မှာ သန်းအောင်ဝတ်လာသော ပလေကပ်ပုဆိုးမှာ ပေါင်ဆုံနေရာ၌ မွှေးရာပါကြီး ထောင်ထားသလို ပုဆိုးစထောင် ကားကားကြီးနှင့်။ အဲ့ဒါကို သန်းအောင်က မမြင်။ သူ့ကိုယ်သူ ပလေကပ်နှင့် လိုက်လွန်း၍ အားလုံးရင်သပ်ရှုမော အံ့သြနေကြသည်ဟု ထင်နေမိ၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဇော်မင်းက ကပျာကယာပြေးလာပြီး ပုဆိုးကို လက်နှင့် သပ်ချ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလဲ၊ ငါ့ပုဆိုးကိုမြင်တာနဲ့ မင်း သဘောကျ သွားပြီမဟုတ်လား။ ဒါ ပလေကပ်အစစ်နော်၊ နှစ်သောင်းခွဲတောင် ပေးရတာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

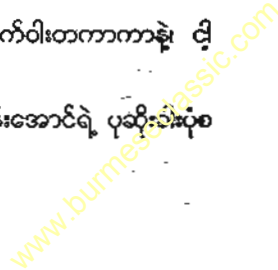
“သန်းအောင် ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွာ။ လူမြင်မကောင်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့။ အတွင်းခံဘောင်းဘီဆွဲသားလေး ဘာလေး ဘာလို့ဝတ်မလာတာလဲ”

ဇော်မင်း သပ်ပေးလဲ ထောင်မြဲ ထောင်နေလျက်သာ။ သန်းအောင်ကတော့မသိ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မတွေ့ရ။ ပုဆိုးအသားကြိုက်၍ ပုဆိုးကို လက်နှင့်သပ်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်နေမိ၏။

“ငါ့အတွင်းခံဘောင်းဘီ မဝတ်တတ်တာ မင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့ ဇော်မင်းရ။ လူတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ...”

“မိန်းမတွေကလည်း မျက်လုံးတွေကို လက်ဝါးတကာကာနဲ့ ငါ့ကို ကြိုက်ပြီး ခိုက်သွားမှာစိုးလို့နဲ့ တူတယ်”

သန်းအောင် ပြောလဲမရ။ ဇော်မင်းက သန်းအောင်ရဲ့ ပုဆိုးခမ်းပုံစံအောက်ကို လက်နှင့် ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“အား ... ဟေ့ကောင် ဘာလို့ချက်ကောင်းကို ရိုက်ရတာထဲ မတော် တက်ချက်သေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ခွီးတယ်မှပဲ”

“မင်းဟာကြီးက ရုပ်ပျက်လွန်းတယ်။ လာ ... ဒီစားပွဲမှာ ထိုင် ဖျိုပို့ပြီး ပြန်ပြန်ပြန်”

သန်းအောင်လည်း ဘုမသိ၊ ဘမသိနဲ့ ဇော်မင်းကျွေးတဲ့ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲစားပြီး ထပြန်ရအံ့။ လူတွေကဝိုင်းပြီး ဘုကြည့်ဘောက်ကြည့် ဆီ ထောက်ကြည့်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တွေ ကြည့်နေကြလေပြီ။

“ငါ ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ၊ ဪ ... သိပြီ လူတွေ လူတွေ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ များလိုက်တာ။ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ကြတော့ ဘူး။ ငါဝတ်ရ စားရတာကို မနာလို တိုရှည်ဖြစ်ပြီး အမြင်မကြည်ကြတာထဲ ချွေးမသား ဇော်မင်းဆိုတဲ့ သူ့ငယ်ချင်းက အဆိုးဆုံး။ ငါ့ကို အမြင်တစ်ထဲ ပုဒ်မနဲ့ ဆက်ဆံနေတယ် ... ဟင်း”

[၅]

မင်္ဂလာပွဲကို တုတ်ကြီးလည်း တက်ရောက်လာ၏။ တုတ်ကြီးဆိုတာ လူကြမ်းရှုပ်နဲ့၊ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ဂနိကျယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ရုပ်ကွက်ထဲမှာ သူနဲ့ရွယ်တူ တန်းတူကလေးတွေကို သိပ်အနိုင်ကျင့်တာ။ အနိုင်ကျင့် ခိုလ်ကျတဲ့ တုတ်ကြီးက အားခွန်ဗလသာတယ်။ အဖွဲ့ကလည်း ထောင်တယ်။ တုတ်ကြီးကအုပ်စုလည်း ဖွဲ့ထားသေးတယ်။ ရွယ်တူတင် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ လူတွေကိုထောင် ပြန်ဆော်နေတာ။ အဲ့ဒီလို တုတ်ကြီးအရွယ်ရောက်တော့ မိဘတွေက မိန်းမပေးစား၊ စီးပွားရေးအဖြစ် အရုတ်

ဆိုင်ဖွင့်ပေးနဲ့ လုပ်ပေးလို့ အတော်ငြိမ်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ကျွန်းဆိုတာ ဖျောက်ရခက်သာ။ သူ့မျက်လုံးထဲ ထောင့်မတည်ရင် ဝင်ဆရာလုပ်တယ် ဝင်ဗိုလ်ကျတယ်။ ဖဲဝိုင်းတွေဆိုရင် မိုက်ကြေး ခွဲလိုက်သေးတယ်။ တုတ်ကြီးကို ရပ်ကွက်ထဲက ရွံ့ကြောက်ကြီးလို ဆက်ဆံကြရတယ်။ မင်္ဂလာပွဲလည်း မဖိတ်မကောင်းမို့ ဖိတ်လိုက်တာပေါ့။ တုတ်ကြီးတစ်ယောက် သန်းအောင်ကမောက်ကမဖြစ်နေတာကို မင်္ဂလာပွဲမှာ မြင်တွေ့နေရတယ်။

သန်းအောင်ကို နှိပ်ကွပ်လိုက်ရင်တော့ လူအများက တုတ်ကြီးကို အထင်ကြီး လေးစားသွားမယ်။ ဒီလိုထင်နေပြီ။ သန်းအောင်ဆိုတာကလည်း ငယ်နိုင်လေ။ တုတ်ကြီးဆိုရင် သန်းအောင်က ငယ်ကြောက်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘောလုံးကန်ရင် ခြင်းလုံးခတ်ရင် တုတ်ကြီးလာတာနဲ့ သန်းအောင် လစ်တော့။ တုတ်ကြီးကို အရင်တုန်းက သန်းအောင် ခံထိုးသေးတယ်။ ဘယ်နိုင်မလဲ။ တုတ်ကြီးတို့အုပ်စုက ပိုင်းဖွဲ့လို့ သန်းအောင် ကျွတ်သွားတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ငယ်ကြောက်ဖြစ်သွားတာ။

မင်္ဂလာပွဲမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ပြန်ထွက်တော့မည့် သန်းအောင်ကို တုတ်ကြီးက လက်ဆွဲတားလိုက်တယ်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... သန်းအောင်၊ မင်းပုဆိုးမှာ ဘာကြီး ထွက်ထွက်နေတာလဲ”

“ဘာထွက်လို့လဲ ငါ့ဘာသာငါ နေပါရစေ၊ ဖယ်ကွာ ပြန်မယ်”

“နေစမ်းပါဦး ... ဘာကြီးထောင်နေတာလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြစမ်း”

တုတ်ကြီးက လက်သည်းညှပ်ထဲက ဓားလေးထုတ်ပြီး သန်းအောင်ရဲ့ ပုဆိုးရှေ့ပိုင်းကို ထိုးခွဲပစ်လိုက်၏။

“ဟာ ...”

“ဟင်”

“ဟယ်”

“တုတ်ကြီး ... မင်း မင်း ငါ့ပုဆိုးကိုဖြုတ်၊ ဓားခွဲခွဲ ... ခွဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မင်း အရောင်တောက်နေတာ ကြည့်၊ ငှက်လို့ မင်း ထောင်ထောင် ထောင်ထောင် ဖြစ်နေတာကို ဆိုးမလိုက်တာ။ ဘာလဲ မကျေနပ်ဘူးလား။ ကြိုက်သလို ရှင်းလို့ရတယ်။ ဝမ်းဘိုင်ဝမ်း ဆွဲမလာ။

တစ်ပွဲချင်း ဖြစ်လို့ရတယ်နော်။ နေရာ၊ အချိန်ကိုသာ ရွေးလိုက် ... သန်းအောင်”

တုတ်ကြီးက သန်းအောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အံ့ကြိတ်ပြီး လူခိုက်အတာနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြားသာရုံ ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ သန်းအောင်က ဈေးကြီးတဲ့ သူ့ပုဆိုးကွဲကြီးကိုငြိပြီး စိုက်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ဘေးလူတွေကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ ဝိုင်းကြည့်နေ၏။ ရုတ်တရက် သန်းအောင် တုန်ခန် တွန့်ခန် ဖြစ်သွား၏။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သန်းအောင် လူစိတ်ပျောက်သွား၏။

“ခွပ်”

“ဖြောင်း”

“အား”

“ခွမ်း”

“ချလွမ်း”

“အောင်မလေး ... သေပါပြီဗျ”

သန်းအောင်က တုတ်ကြီးကို ဆောင့်ထိုးဖြတ်ရိုက်ပြီးတော့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကြော့ပန်းကန်စောင်းနဲ့ နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ပစ်၏။ တုတ်ကြီး ခေါင်းကို ကြော့ပန်းကန်ကွဲစက ထိုးခွဲပြီး ခေါင်းပေါက်ပြဲတာ သွေးတွေ ဖြာထွက်လာ၏။

တုတ်ကြီး ခေါင်းကိုလက်နှင့် အုပ်နေစဉ် သန်းအောင်က ရှိသမျှ ပန်းကန်တွေနှင့် တုတ်ကြီးခေါင်းကို ဆက်တိုက်လိုက်ရိုက်၏။ ဘေးလူလေးငါးဆယ်ယောက်သာ ဝိုင်းမဆွဲလှိုင် တုတ်ကြီး သေသွားနိုင်၏။ တုတ်ကြီးကိုလည်း ဘေးကလူတွေ ဝိုင်းဆွဲခေါ်သွား၏။

“သန်းအောင် ... သန်းအောင် ... ဒေါသကြီးလိုက်တာ သတိထားဦးလေ ... စိတ်လျော့”

“ဟင် ... ငါ ... ငါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မင်း တုတ်ကြီးကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ရိုက်ပစ်တာ တုတ်ကြီး တွေ့ပြီး ခေါင်းကွမ်းစားသွားပြီ”

“ဘုရားရေ ... ငါ ... ငါလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာ။ ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က အတင်းဝင် ... ဝင်”

သန်းအောင်ပြောတဲ့စကားကို ဘယ်သူမှ ဆက်နားမထောင်နိုင်ကြ။ တုတ်ကြီးကို ဆေးရုံ၊ သန်းအောင်ကို ရဲစခန်း ပို့လိုက်ကြရ၏။ တချို့အလဲ ...

“တုတ်ကြီးကိုက လူ့စွာလုပ်နေတာ ခံရမှကောင်းတယ်”

တုတ်ကြီးတို့ဘက်က အမှုဖွင့်၍ သန်းအောင် အချုပ်ထဲ ခံစားရောက်သွား၏။ တုတ်ကြီး ဆယ်နှစ်ချက် ချိုစောင်းမှာ ချုပ်လိုက်ရ၏။ နောက်ရက်မှ အာမခံလုပ်ပြီး သန်းအောင်ကို ပြန်ထုတ်လို့ရမည်ပေါ့။ တုတ်ကြီးကတော့ ဆေးရုံပေါ်မှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနဲ့၊ လူကြားကောင်းအောင် အရှက်ပြေ အော်ဟစ်ပြောဆို ဒေါကန်နေ၏။

“သန်းအောင်ကို သတ်မယ်၊ ငါဆေးရုံက ဆင်းတာနဲ့ သန်းအောင်ဆို အမှုနဲ့ထောင်းပစ်မယ်။ သူ့အရိုးကို သွားကြားထိုးတံ လုပ်ပစ်မယ်။ တစ်သက်လုံး မလှန်ရဲတဲ့ကောင်က ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ပြန်လှန်ရဲနေတာလဲ သေဘူး ... တွေ့မယ် ... ဟင်း”

သန်းအောင်တို့ဘက်ကလည်း သန်းအောင်ကို အချုပ်ထဲ သွားတွေ့ကြ၏။ တုတ်ကြီးတို့ဘက်က အမှုလာဖွင့်ကြ၏။ ချုပ်ပြီးမှ အမှုဖွင့်၍ သန်းအောင် အပြစ်ပေါ့သွား၏။ သန်းအောင်က အမှုစစ်အရာရှိရှေ့မှာ ..

“ကျွန်တော် ကြိုက်တဲ့ကျမ်းသစ္စာကိုနိဗ္ဗိတိပြီး ပြောရပါတယ်။ တုတ်ကြီးကို ကျွန်တော်ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုက ကျွန်တော့်ကို ဝင်စီးပြီး တုတ်ကြီးကို ဆော်ပစ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် သူများကို ရိုက်ရဲတဲ့အထိ မခိုက်မပါဘူးဗျာ”

သန်းအောင်ပြောလဲ ‘ငပြော’သာ အဖက်တင်၏။ အချုပ်ထဲ လာထုတ်ပေး။ တုတ်ကြီးရဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး အမှုကတည်ဆောက်ရမှာဖြစ်နေ၏။

အရိုက်ခံရတဲ့ ညက တုတ်ကြီးတစ်ယောက် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ပြီး အိပ်ပျော်သွား၏။

ည (၁) နာရီထိုးမှာ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး အထိတ်တလန့် တုန်လှုပ်သွားစေနိုင်သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံဆိုးကြီးကို လိပ်ပြာပွင့်ကုန်

မတတ် ကြားလိုက်ကြရလေသည်။ ဗလုံးဗထွေးနှင့် အော်လိုက်သံကြီး
ဘာမှန်းကိုမသိ။ ငလျင်လှုပ်သည့်အခါ တော်လဲသံကြီး အော်မြည်လိုက်
သလိုပင်။

[၆]

အော်ဟစ်သူမှာ တုတ်ကြီးဖြစ်နေ၏။ လူနာစောင့်တွေ ပိုင်းပြီး
တုတ်ကြီးကို ချုပ်ထားရ၏။ တုတ်ကြီးက ခုတင်ပေါ်က အတင်းထပ်ပြီး အပြင်
ပြေးထွက်ဖို့ချည်း လုပ်နေ၏။ မယာကျ်ားကြီးငါးယောက်လောက် ခြေလတ်
ခေါင်းတွေ ပိုင်းဖိထားကြရ၏။

“ငါ့ပုဆိုးပြန်ပေး ... ငါ့ပုဆိုး”

“မင်းပုဆိုးက မင်းဝတ်ထားတယ်လေကွာ”

“မဟုတ်ဘူး ... ငါ့ပလေကပ်ပုဆိုး နှစ်ထည်နှစ်သောင်းခွဲထဲနဲ့
ပုဆိုးနှစ်ထည် ပြန်ပေး။ မပေးရင် ဒီကောင်ကို လက်စတုံးပစ်မယ်”

အကြောင်းသိတဲ့သူတွေက တုတ်ကြီးကို အပမှီနေပြီဆိုတာ နား
လည်လိုက်ကြ၏။ နားလည်သော လူကြီးသူမတွေကလဲ ...

“ဘိုကီနဲ့ ပတ်သက်တယ်။ ဘိုကီမကျွတ်ဘဲ သူ့ပုဆိုးအစွဲနဲ့ လိုက်
ပူးကပ် နှောင့်ယှက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... ဦးလေးထင်ကျော်”

“ဟ ... ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပယောဂဆရာ ခေါ်မှပေါ့”

“ဆေးရုံကို ခေါ်လို့မရဘူး။ ဆရာဝန် ဆရာမတွေက ခွင့်မပြု
ဘူးဗျ”

“လူနာမေးသလို ဘာလိုလိုနဲ့ မသိမသာလေး စစ်မေးရမှာပေါ့
အဲဒါမှ အဖြေရှင်းမှာပဲ”

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ ပယောဂဆရာခေါ်ဖို့ စီစဉ်ကြရ၏။
တုတ်ကြီးကတော့ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ထားသလို သိုးနေအောင် အိပ်
နေတော့၏။ သန်းအောင်တစ်ယောက်လည်း တုတ်ကြီးမသက်သာ၍ အချုပ်
ခံထားရဆဲ။ အာမခံလုပ်လို့ မရသေး။

“ဆယ့်နှစ်ချက်လောက် ချုပ်ရတာပဲ အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါဗျာ
သေနိုင်ပါဘူး”

“တုတ်ကြီးက မူယာမာယာများပြီး ခေါင်းအတွင်းပိုင်း ထိသွား
သလိုတွေ ဘာတွေ လုပ်ပြနေရင် ပိုဆိုးတော့မပေါ့ကွာ။ တုတ်ကြီးတို့ဘက်
က ကျေနပ်တဲ့အထိ သွားညှိနိုင်မှ ဒီအမှုက ပြီးပြတ်မှာကွ”

“သူတို့လည်း သွေးပူနေတော့ အညှိမခံဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆိုလည်း အသာနေလိုက်ဦး”

“တုတ်ကြီးက မသက်သာတဲ့ပုံ ပေါ်နေလို့လား”

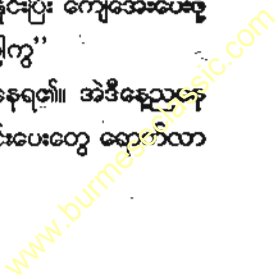
“ညက ကယောင်ကတမ်း ငန်းဖမ်းသလို ထအော်နေတယ်တဲ့။
ငါ့ပုဆိုးပြန်ပေး။ ငါ့ပလေကပ်ပုဆိုးနှစ်ထည် ပြန်ပေးနဲ့ နင်းကန်အော်နေ
တာ။ အဲဒါ ပယောဂမကင်းဘူးထင်လို့ ပယောဂဆရာနဲ့ ပြမလို့တဲ့။

သန်းအောင်လည်း စဉ်းစားမိသွား၏။

“ဟုတ်မယ်ဗျ ... ကျုပ်တော့ ဘိုကီပဲ ထင်တာပဲ။ သူ့ပုဆိုးကို စွဲ
ပြီး ကျုပ်ကို ထဆော်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်တာ။ အဲဒီပုဆိုးနှစ်ထည်လည်း
မဝတ်ချင်တော့ပါဘူး။ ဘိုကီအလောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး သူ့အခေါင်းထဲသာ
ထည့်ပေးလိုက်ကြပါတော့”

“နေဦးလေ ... သူတို့ဘက်က ဘာလာဦးမလဲ မသိဘူး။ သူတို့
အလိုရှိလို့ ပုဆိုးပြန်တောင်းရင် တို့ဘက်ကလည်း ညှိနိုင်ပြီး ကျေးအေးပေးဖို့
ပြောရဆိုရမှာပေါ့ ဆေးဖိုးဝါးခတော့ အကုန်ခံရမှာပေါ့ကွ”

သန်းအောင်လည်း အချုပ်ထဲမှာ ဆက်ခွေနေရ၏။ အဲဒီနေ့ညဗဟု
စောင်းတော့ ဟိုဘက် ဒီဘက် ခင်မင်နေသည့် သတင်းပေးတွေ ရောက်လာ
ကြ၏။

၂၂ * ကြိမ်သ

“ပယောဂဆရာနဲ့ စစ်ဆေးပြီးသွားပြီ။ ဘိုကီက သူ့ပုဆိုးကို ခွဲပြီး ငြိတ္တာဖြစ်နေပြီ။ သူ့ပုဆိုးကို ပြန်တောင်းနေတယ်။ အဲ့ဒါ သူ့အလောင်းမြှုပ် တဲ့ဘေးမှာ ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို မီးရှို့ပေးရမယ်။ အခိုးအငွေအနေနဲ့ ငြိတ္တာ တွေဆီ ရောက်သွားတယ်လေ။ တရုတ်တွေသေရင် ပိုက်ခံလို စက္ကူတွေ မီးရှို့ပေးကြတယ်။ ဝိညာဉ်တွေ ရသွားအောင်လို့ပေါ့။

သန်းအောင်တို့ ဆွေမျိုးတွေ ခေါင်းချင်းရိုက် တိုင်ပင်ကြ၏။ သတင်း ပေးနှင့် အမှာပါးလိုက်ကြ၏။

ပုဆိုးနှစ်ထည် ပြန်ပေးမယ်၊ ကျေအေးကြောင်း လက်မှတ်ထိုး ပေးပါ။ ဆေးဖိုးဝါးခန့် နှစ်နာကြေးအတွက် ငွေပေးပါမည်ပေါ့။ တုတ်ကြီးတို့ ဘက်ကလည်း လက်ခံလိုက်တယ်။ အဲဒီညက တုတ်ကြီးကို ဘာမှ မပူးကပ် တော့ဘူး။ တုတ်ကြီးကလည်း ဆေးဖိုးဝါးခအပြင် နာကျင်မှုကြေး ပါရမည်။ ဦးသန်းအောင်ကိုယ်တိုင်လည်း တောင်းပန်ဦးမည်ဆိုတော့ ကျေအေးပေး တာပေါ့။ ဆက်တင်းခံနေလျှင် အကျိုးမထူး။ သန်းအောင်ရဲ့ လက်စလက်နဲ့ ကလည်း ပြင်း၏။ ကံကောင်းလို့ မသေတာလေ။

ဘိုကီရဲ့ အလောင်းမြှုပ်တဲ့ မြေပုံပေါ်မှာ ... ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို မောင်ကတုံးကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ပြီး မီးရှို့ပေးလိုက်၏။

မောင်မဲ့လေးက ...

“ငါ ပြောသားပဲ၊ သူ့ပုဆိုးကို စွဲနေလို့ မကျွတ်ဘဲနေမယ် ထည့် ပေးလိုက်ဆိုတာ ထည့်မပေးဘူး။ ထည့်မပေးတော့ သန်းအောင်နဲ့ တုတ်ကြီး

စွဲဆွဲတွဲ * ၂၃

တို့ တစ်ပွေ့ချင်း ဆွဲကုန်ရော။ ဆွဲတော့ ကွဲကုန်တယ်။ ကွဲတော့ တုတ်ကြီး ခမျာ ပုဆိုးပြန်ပေးဆိုတာကို အော်လိုက်ရတာ။ အသံကိုပြုလို့ ကတုံးရာ၊ မင်းလုပ်လိုက်လို့ သန်းအောင်ရော တုတ်ကြီးပါ စွဲဆွဲကွဲပြဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ ရပြီ။

“ကျုပ် နောင်တရပါပြီ ... ကိုမဲ့လေးရာ။ အခုလည်း အကြိမ် နှစ်ဆယ်လောက် တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ။ သူ့ပလေကပ်ပုဆိုး နှစ်ထည်လည်း မီးလောင်လို့ ပြာကျကုန်ပြီ။ ဦးလေးဘိုကီ သူ့ပုဆိုး ပြန်ရသွားပါပြီ။ ကျုပ်တို့ ပြန်ကြရအောင်။ ဒီမှာနေရတာ ကျော့ချမ်းလာပြီဗျ။ နေဝင်ရီတရောကြီး မီးလာရှို့ရတာ သိပ်မခိုက်ဘူး”

ကိုမဲ့လေး၊ သန်းအောင်ရဲ့ ဦးလေးဦးဆွေ၊ ကတုံး၊ တုတ်ကြီးရဲ့ အစ်ကို ကိုတိုးတို့တစ်တွေ သချိုင်းထဲက ပြန်ထွက်လာကုန်ကြ၏။ ဘိုကီရဲ့ မြေပုံပုံပေါ်မှာတော့ ပြာဖြစ်ကုန်သည့် ပုဆိုးပြာစလေးတွေ လေနှင့်အတူ လွင့်ပါးသွားကုန်ကြလေ၏။

တုတ်ကြီးလည်း ဆေးရုံမှာ သုံးရက်တက်ပြီး ပြန်ဆင်းလာပြီ။ သန်း အောင်လည်း ရဲစခန်းမှာတင် အမှုကျေအေးလိုက်လို့ စိတ်ချမ်းသာရာရသွား ပြီ။ သန်းအောင်ခမျာ နောက်ဆို ပလေကပ်ပုဆိုးဆိုတာနဲ့ နှင်တောင် မမြင်ချင်တော့ဘူး ဖြစ်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

၂၃၄ ❀ ဩဇာ

တုတ်ကြီးတစ်ယောက်လည်း နေရာတကာ ဆရာကြီး ဝင်လုပ်ပြီး လူမိုက်လုပ်လျှင် ခံရချက် မသက်သာပါလားဆိုတာ သိသွား၍ နောက်နောင် လူမိုက်အတာမျိုး မလုပ်ရဲတော့။

မခံစားဖူးသေးခင်က မိုက်လုံးကြီး၏။

ခံစားဖူးသွားတော့အခါ မိုက်လုံးသေးသွား၏။ တုတ်ကြီးနှင့် သန်းအောင်တို့ ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်မပျက် ပြန်နေသွားကြ၏။ ဘိုကီတစ်ယောက်ကတော့ သူ့သွားလာတာများတဲ့နေရာတွေမှာ ပလေကပ်ပုဆိုး တလွှားလွှားနဲ့ ဟိုနေရာ ရိပ်ခနဲ၊ ဒီနေရာ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၊ တွေ့လိုက်ရသူတွေ ရှိလာကုန်ကြသတဲ့။ သူနဲ့ယူဖို့ စိုင်းပြင်းခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ဒဏ်ရေဗာဒံ ပင်အောက်မှာ ည (၁၀)နာရီကျော်ဆို ပလေကပ်ပုဆိုးသရဲလို့ခေါ်တဲ့ ဘိုကီခြောက်လှနဲ့နေတယ်လို့ ခြုံလေးထဲမှာ သတင်းယုံနဲ့သွားလိုက်တာကလည်း အမြန်ပဲ။ သင်္ကြန်နစ်ဆန်း(၁)ရက်နေ့ တရားနာ၊ သံပုံးတီးပြီး တောထုတ်မှပဲ ပျောက်သွားရလေတော့သတဲ့။

ဩဇာ